CLANCY TOM
X2 - NET FORCE
KONEC HRY

OBSAH

Xanadu je nejslavnější letovisko světa - nabízí nejlepší jídla, nejkrásnější pláže a nejlepší zábavu - a také nejvyspělejší virtuální sídlo, jaké člověk kdy vytvořil. Také ale je možnou operační základnou nejbezohlednějších krádeží, jaké byly kdy na Síti spáchány.
Slídilka Net Force Megan O'Malleyová ví, že by pachatele krádeží dokázala vystopovat. Její otec, slavný spisovatel, byl požádán, aby se v Xanadu zúčastnil virtuálního sympozia - Megan jej tedy smí doprovodit, aniž by při tom vzbudila podezření. Ale to, co tam zjistí, sahá za hranice jakékoli do té doby viděné netové technologie - a obětem zločinného lupiče hrozí nová a větší nebezpečí. Bez pomoci ostatních členů týmu Slídilů Net Force se může ocitnout tváří v tvář hrůze, kvůli níž může její kariéra vyšetřovatelky skončit - ale navždycky...

PROLOG

Dům to byl opravdu výjimečný; na tom se shodovali všichni, kdo jej viděli. Muž v černém, stojící u zdi parcely, nemohl než souhlasit.
Oné noci byl dům tišší než obyčejně. Nebylo slyšet nic jiného než vánek od pobřeží, který šustil listy palem, až vydávaly suché škrábavé zvuky. Široká příjezdová cesta, zatáčející kolem fontány před hlavním vchodem se sloupovím, byla až na jedno malé autíčko černé barvy a neidentifikovatelné značky prázdná. To vozítko zřejmě byla něčí pojízdná nákupní taška - evokující velkolepé vzpomínky na dávnou éru aut se spalovacími motory, která tam obyčejně parkovala při večírcích. Některá okna v průčelí domu svítila, stejně jako jedno či dvě okna po stranách budovy. Člověk, čekající ve tmě, ale věděl, že jsou to světla s časovými spínači. Doma nikdo nebyl, tedy skoro nikdo. Ne že by na tom záleželo. Jediný obyvatel domu se nikdy nedoví, že tam kdy byl.
Podíval se na hodinky. Dvě hodiny čtrnáct minut. Po chvilce sledování domu si všiml, jak za jedním bočním oknem zhasíná světlo. Postava v černém kývla hlavou, jako by to čekala. I toto světlo mělo spínač. Během přístích deseti minut zhasínala další a další, a pak i jedno v přední části domu, jako by se někdo chystal do postele.
Tak to ale samozřejmě nebylo. Jediná obyvatelka domu už totiž dávno spala. Muž na hlídce přesně věděl, které okno je její, a všiml si, kdy se u ní zhaslo. O jejích spacích návycích toho věděl hodně, takže raději ještě chvíli počká a bude zatím obdivovat architekturu.
Dům sem asi před deseti lety kámen po kameni přivezli z Benátek, když se Campo San Maurizio začalo potápět tak rychle, že ani pohotovostní architektonická skupina Spojených národů, která tou dobou ve městě už sídlila, tomu nedokázala zabránit. Vzápětí se odehrál jeden z prvních případů fenoménu, o kterém se ostatní země posléze zmiňovaly jako o projektu dočasné expatriace, ale Benátčané tomu spíš s hořkostí říkali legalizovaná zlodějina. Il Casa dei Malipieri byl téměř zapomenutým palácem stojícím stranou, dolů po kanálu od kostela svatého Mořice. Nyní, ovšem v zářivé nádheře, stál na tomto chráněném a výjimečně drahém soukromém pozemku na South Beach v Miami, kam na první pohled krásně zapadal -fasáda ze zlatého pískovce zářila bohatstvím a vkusně naaranžované původní citroníky ze staré obezděné zahrady nyní rostly uprostřed pečlivě sestříhaného trávníku, obklopujícího celý dům. Samozřejmě nastaly

obvyklé problémy se získáním povolení na změny, které dům přenesly do jedenadvacátého století - vnitřní automatika, klimatizace, bezpečnostní zařízení, a dokonce restaurace kamene, z něhož byl dům postaven. Kámen totiž hrozně utrpěl tím, jak stále hlouběji klesal do znečištěných vod Benátek, a zvenčí byl vystaven čím dál kyselejšímu vzduchu a dešťům, které jsou v této části severní Itálie stále horší a horší. Italské úřady trvaly na tom, aby byl Il Casa dei Malipieri svým současným obyvatelům jen dlouho-
době pronajat a vůbec nic se v něm neměnilo. Místní úřady zase trvaly na svém, že dům nyní stojí na pozemku s jinou jurisdikcí a kromě historických otázek se musí něco podniknout s odpadním systémem domu a dalšími konstrukčními prvky, aby dům odpovídal místním zákonům, i když třeba jen dočasně. Majitel domu - za něhož se považoval, kdykoli v duchu poslal všechny ty šašky z italské vlády k čertu - si uvnitř klidně upravoval, cokoli se mu zlíbilo, a ještě hlasitě prohlašoval, že to tak má být. Copak ten zatracený dům nezachránil? Nebyl by snad zrovna teď ha dně nějakého kanálu, kdyby on nevysolil víc než tři miliony dolarů za převoz domu, jemuž dal jakýs takýs řád, aby v něm mohly znovu žít normální lidské bytosti?
Tmavě oblečený člověk za branou, skrčený za keři na delší straně zdi, se pod vousy usmál. Slyšel, že dotyčný pán tohle prohlásil už přinejmenším stokrát a pokaždé to znělo legračněji. Nebylo naprosto žádných pochyb, že Jack Ariani odvedl se záchranou domu perfektní práci -a jakmile se postaral o klimatizaci a potrubí, ihned obrátil pozornost k získávání, nebo jak tomu sám občas bizarně říkal, znovuzískávání jakéhokoli kousku renesančního nábytku a umění, které by mohly být nějakým způsobem s domem spojovány v dobách jeho rozkvětu, kdy v něm bydlela jedna z bohatých rodin města, jemuž se tehdy říkalo La Serena. Rodina ze Serenského impéria dolovala veškerou hotovost, na niž dosáhla. A své peníze si užívala jediným způsobem, jemuž lidé té doby a místa rozuměli: okatě.
Postava ve tmě sledovala, jak zhasíná poslední světlo, a pak tiše vykročila k malým "zadním" dveřím ve zdi. Měli doma Tiziana, Malpieriho a půl tuctu dalších, více či méně známých italských umělců. Měli i nějakého toho Michelangela z "raného období", a to malby i sochy, hromady vzácných dřev, zlatých rámů, slavných gobelínů a keramiky, plus to nejlepší z raných italských skláren. Drahocenné věci všeho druhu, některé staré přes půl tisíciletí. Dnes v noci bylo v domě takových věcí víc než dost, ale pro ně si muž v černém nepřišel.
Na chvilku se u branky zastavil a naslouchal. Nikde v okolí neslyšel zvuky motorů, kroků ani psího štěkotu. V tomto domě někdy psi bývali, ale ne proto, aby něco hlídali. Páníček si je s sebou brával na pracovní cesty. Tady měli jiné prostředky ochrany, ale vetřelec je všechny znal a byl na ně připraven. Uspokojen hlubokým tichem všude v okolí, vytáhl malou krabičku, již si přinesl v kapse, a dotkl se s ní zámku v brance. Zámek na první pohled vypadal jako mechanický, který se otvírá velkým starodávným klíčem se silným okem, ale to byla jen iluze. V této klíčové dírce se žádný mechanický klíč neotáčel, protože dírka byla plná uzamykacích mechanismů zcela jiného druhu. Infračervený detektor rozdílných indukcí, zabudovaný do malé krabičky, chvilku čenichal v dírce, našel čip, o němž věděl, že tam bude, chviličku jej vyšetřoval a poslal mu příkaz, jehož zjištění bylo nejsložitější částí celé operace -lidé, kteří systém instalovali, firmu před několika lety zrušili. Tři západky, zamykající branku, se tiše zasunuly do veřejí. Dveře samotné, protože byly vyváženy, aby se otevřely samy bez dotyku, zajely dozadu.
Postava v černém jimi proklouzla a dotkla se prstem dveří z druhé strany, aby se zase zavřely. Zámky opět zapadly.
Chlapík odbočil podél vnitřní strany zdi vpravo, aby našel pomocný ovládací panel, jehož existenci si také zjistil předem. Když jej objevil, zadal několik povelů do své
černé krabičky a odeslal další předem připravený příkaz. Pak se vydal po

trávníku k domu, bez obav z pasivních infračervených čidel, která by jinak křižovala trávník a pátrala po nezvaném večerním hostu nebo potenciálním zloději.
Než došel k příjezdové cestě a její finální smyčce kolem fontány, odbočil ostře vpravo. Po štěrku se jít tiše prostě nedá, a tak bylo snadnější dál kráčet po trávě, neboť za těchto okolností stejně neměl v plánu do domu vstupovat předními dveřmi. Našlapoval tedy podél strany domu, pod třemi řadami oken a musel odbočit ještě kousek vpravo, aby se vyhnul dalšímu pruhu štěrku a skleníku, obehnanému z obou stran štěrkovou cestou. Pitomý nápad, myslel si, a navíc barbarský, přilepit něco takového na bok domu, který má vevnitř dokonalé otevřené atrium. Někteří lidé prostě nemají vkus.
Pak se tiše zachichotal kvůli tomu, proč tam přišel.
Za skleníkem rostly tisy a další husté ozdobné dřeviny, které měly bránit pohledu od východu, kde byla vedlejší ulice a několik domů podél ní. Temná figura se mezi nimi protáhla k místu, kde se zastavila, aby obešla květinové záhony a malou bylinkovou zahradu, které se rozkládaly hned za transplantovaným palazzem. Odložila svou malou černou krabičku, hmátla do kapsy a vytáhla jinou, větší, s mnohem více tlačítky na horním panelu.
Muž opatrně vstoupil do jednoho záhonu a pečlivě zvolil místo, kde v měkké hlíně nezanechá víc než jeden otisk boty. Druhým krokem už došlápl na kamennou dlaždici chodníčku, vedoucího mezi záhony a bylinnou zahrádkou. Tam se na chvilku na jedné noze zastavil a z jiné kapsy vytáhl malý kartáč, jímž si očistil podrážku boty, která se otiskla do záhonu - neviděl důvod, proč by měl nějak usnadňovat život expertům z kriminálky, kte-
rými se to tam za několik hodin bude jen hemžit. Když podrážku dokonale očistil, vymazal i samotný otisk, schoval kartáč a vydal se k domu.
Ze zadní strany budovy se dalo vejít dovnitř dvěma způsoby: buďto dvojitým francouzským oknem z patia, dlážděného zlatým pískovcem, anebo obyčejnými dveřmi, vedoucími do suterénu, kde se nacházela místnost údržby domu. Vetřelec v černém oděvu se usmíval, když k těmto dveřím přistupoval. Zastavil se a namířil na klávesnici u dveří druhou černou krabičku, do níž zadal řetězec čísel.
Zdálo se, že se nic neděje, ale pak postava natáhla ruku a otočila klikou. Dveře se otevřely. Muž vešel dovnitř, tiše za sebou zavřel a velice opatrně pustil kliku. Pak namířil krabičku na klávesnici z vnitřní strany dveří a zadal jiný řetězec čísel. Světlo na panelu, jež dosud svítilo zeleně, zčervenalo.
Chvilku tam stál nehybně a pak si zpod štítku baseballové čepice Orioles, již měl na hlavě, stáhl na oči brýle. Svět kolem - pračka, sušička, skříňky, složené žehlicí prkno - přes ně vypadal podivně podsvíceně a navíc se intenzita světla měnila podle toho, jak procházel místností ke dveřím do kuchyně. Zdroj infračerveného světla si nesl s sebou. Brýle na ně byly hypersenzitivní a cokoli, co samo zdrojem tepla nebylo, lehce světélkovalo odraženým světlem, jež vyzařovalo mužovo vlastní tělo.
Dveře do kuchyně byly otevřeny. Na prahu se zastavil a rozhlížel se. Byla to velká a okázalá místnost, snoubící v sobě to nejlepší z renesančních vzorů s několika kusy dobových kuchyňských pomocníků plus něco, co by se asi lépe vyjímalo na palubě nějaké kosmické lodi z televizního seriálu. Naleštěné sklo a matně opracovaná mosaz na několika místech velice jemně zářily, jak se od nich odrážela světla kontrolek okolostojících přístrojů. Na jedné straně zel ve zdi ohromný, kovem orámovaný prázdný obdélníkový prostor, který byl za denního světla úplně černý, ale z pohledu muže v černém ještě trochu žhnul - obrovský kuchyňský krb z patnáctého století s vertikálním grilem, jehož cihly stále ještě nepatrně vyzařovaly teplo po domácím grilování přede dvěma dny.
Postava v černém se tiše přemístila kolem pracovního prostoru uprostřed kuchyně a dalšími dveřmi prošla do jídelny. Tam se zastavila, jednak kvůli posouzení místnosti, jednak zda neuslyší nějaké zvuky; bylo však naprosté

ticho. Muž tam stál osamocen vedle masivního jídelního stolu della Robbia, s umělecky vyřezávanými vzory ovoce a květin a jemně zářícími zlatými lístky. Židle stály vyrovnány s opěradly u zdí. Nad hlavou mu visel lustr z novějšího benátského skla přesně toho druhu, jaký v dnešních dnech spíše místo skla připomíná levný barevný plast. Lustr jemně zářil zbytkovým teplem v místech, kde předtím svítily žárovky.
Je to hodní mimo mísu, myslel si ten člověk kriticky a rychle prošel do obývacího pokoje. I když slovo pokoj asi nebylo na místě v případě místnosti, jež se obvykle vyměřuje v metrech čtverečních, ale měla několik akrů. Tento prostor zabíral většinu přízemí palazza a bylo v něm neuvěřitelné množství nábytku, jehož každý jeden kus nebyl mladší než pět set let. Muž nad tím vším kroutil hlavou. Vypadalo to tam jako ve skladišti. Původní majitelé by asi byli v šoku, kroutil vetřelec hlavou.
Pak odbočil vlevo a opatrně kráčel po širokém mramorovém schodišti, které se v zákrutech vinulo do druhého patra a jehož stěhování a opětovné postavení asi stálo víc než kterákoli jiná část domu. Tady si musel začít dávat pozor, kam šlape - nedokázal si opatřit žádné klíče, které
by vyřadily z provozu bezpečnostní zařízení na schodech a ve druhém patře. Ale velkou hlavu si s nimi nedělal. Jako u mnoha jiných domácích bezpečnostních zařízení se lidé, kteří je navrhovali, až příliš soustředili na maximálně výkonné vnější senzory - jako by očekávali tankový útok nebo zatoulanou pěší četu -, ale na ochranu uvnitř příliš nemysleli. To bylo na základě mylného dogmatu, že zdvojená vnější bezpečnost zadrží většinu zlodějů, zatímco vnitřní čidla se dávají vlastně jen pro pocit bezpečí obyvatel.
Ve skutečnosti bylo pro firmu, která Jacku Arianimu alarmy instalovala, velice snadné prodat mu právě tento systém - uvědomíme-li si, že se hlavně chtěli sami napakovat. Vnější bezpečnostní prvky totiž byly mnohem dražší než vnitřní a infračervené vzorové lasery na zdech a dveřích, plus okenní bezpečnostní prvky, byly pro ekonomicky smýšlející instalatéry alarmů mnohem atraktivnější než dotykové podložky a vnitřní poziční infračervená čidla. Byly také snazší na obsluhu, zejména přihlédneme-li k jistému potrhlému klientovi, který se odmítá smířit s faktem, že polovinu falešných poplachů bezpečnostního systému v jeho bývalém domě zapříčinili vlastní psi.
Postava v černém tiše kráčela po schodech a všímala si, že i zde se na vyřezávaném zábradlí podepsal della Robia, jehož ovoce bylo prostě všude. S tlakovými podložkami, porůznu rozmístěnými pod ručně a na míru pleteným kobercem na schodech, neměla vůbec žádné potíže. Už když sem ten člověk šel, přesně věděl, kde která leží, a i kdyby to nevěděl, viděl by je - díky slabému teplu, způsobenému odporem elektřiny v okruzích, vypadaly jako světlé čtverečky prosvítající kobercem. Jediné, co proti nim musel dělat, byl občasný krok stranou či překročení světélkující pasti.
Došel do prvního mezipatra. Podle toho, co věděl, tam byl jeden infračervený senzor přímo na konci dlouhé chodby, na jejímž začátku stál. Nemusel tedy chodit výš a ani by tam nechtěl, neboť právě tam spala hospodyně, v pokoji pro hosty poblíž ložnice majitelů. V ní viseli ti Tizianové a dva Michelangelové. Ale hlavní akce, z pohledu nezvaného nočního návštěvníka, se odehraje tady dole.
Tiše prošel chodbou, podél zdi vedle okázalé a jemně tkané podlahové krytiny položené na zemi; byl to opravdový gobelín - no jenom si představte, že byste si tam něco takového dali, pomyslel si. To jsou lidi! Jednou nebo dvakrát na něj musel stoupnout, aby se vyhnul stolku postavenému u zdi, ale činil tak s krajním odporem.
A pak, když se dostal mimo dosah laseru, se zastavil. Nastal jediný opravdu nejistý okamžik celé operace, o němž dlouho, dlouho přemýšlel předtím, než se rozhodl do toho vůbec jít. Zneškodnil a resetoval všechny periferie ve druhém patře, okna a dveře a tak dál, ale nedokázal s jistotou určit, zda je toto čidlo zapojeno do stejného okruhu. Nedávno je totiž někdo opravoval, a jeho

informátoři mu nemohli s jistotou říci, zda tento konkrétní senzor nebyl nastaven nějak jinak. Pokud nebyl vypnutý, bude mít tak čtvrt sekundy na to, aby jej vyřadil.
Napřed na chvíli odložil svůj hlavní ovladač a pak z druhé kapsy vytáhl další krabičku, likvidátor senzorů. Taková jednoduchá malá mrcha, která ale svou práci odvede, bude-li to nutné, i když jenom na pár minut. Pokud čidlo naskočí, bude muset postupovat mnohem rychleji, než původně chtěl.
Zhluboka se nadechl, popošel kupředu, zastavil se...
A nic.
Další krok.
A nic.
Ještě jeden...
Vzápětí si vydechl. Čidlo nefungovalo.
Ve stejném okamžiku se mu srdce rozeběhlo rychleji -a najednou měl pocit, že by bylo lépe, kdyby okamžitě zmizel. Je to jenom adrenalin, myslel si, zatímco znovu vytahoval velký ovladač a zlehka otevřel dveře vlevo na konci chodby. Ale i když jeho náhlou nervozitu způsobil vedlejší efekt krevní chemie, nebylo to nic, co by měl ignorovat.
Vklouzl do místnosti a velice tiše za sebou zavřel dveře. Ocitl se v kanceláři, anebo si přinejmenším někdo dal tu práci, aby místnost jako kancelář vypadala. V infračervených brýlích viděl jen velice málo vyzařovaného tepla. Svítila jen žebra ústředního topení, stejně jako počítač a křeslo s mikročipy, které bylo v provozu toho večera předtím, než Jack odjel, ale jinak nic. Veškeré zbytkové tělesné teplo už dávno vychladlo, takže nemohlo být vidět. Vetřelec ale docela přesně věděl, kde Jack Ariani včera večer byl a také nač se těsně před odjezdem díval.
Obešel velký starý dřevěný psací stůl i skříňky na spisy na zdi a přistoupil k jednomu z méně známých obrazů -byl to Tintoretto, kterého si Jack pořídil proto, aby zjistil, zda je to opravdu padělek. Pokud by se ukázalo, že je pravý, byl by to svým způsobem žert. Jackovi se malba líbila, protože to evidentně padělek byl; měl ji rád jako symbol jiné, padělatelské činnosti, v níž si liboval.
Zloděj na okamžik opatrně schoval ovladač do kapsy, zvedl Tintoretta z háčku a opřel jej o křeslo. Pak se otočil, aby se podíval na zeď. Byla dokonale celistvá a plochá, anebo to tak vypadalo při letmém pohledu. Ale když se na ni díval infračervenými brýlemi, skutečnost byla jiná.
Třpytil se tam obdélník světla, které se pohybovalo a vysílalo do zdi moaré vzorek.
Člověk v černém znovu vytáhl ovladač z kapsy a zadal do něj dlouhý řetězec čísel; pak se na čísla na displeji přemýšlivě zahleděl a stiskl na ovladači tlačítko aktivace.
Rušivý vzorek zmizel. Tmavá postava dlouze vydechla, hmátla do vzniknuvšího otvoru a tam zadala dlouhou sekvenci čísel na klávesnici, ve tmě téměř neviditelné. Ozval se kratičký skřípavý zvuk a pak cvaknutí. Poslední dveře se otevřely do strany.
Vetřelec natáhl ruku v rukavici a ihned našel to, co hledal - vnitřek sejfu byl výjimečně dobře izolován, protože byl žáruvzdorný, a předměty uvnitř si udržely tělesné teplo dlouhou dobu. Hluboko v sejfu spočíval na štosu nějakých papírů malý hnědý pytlík.
Právě pro něj sem ta černá postava přišla. Ne pro umění nebo nábytek nebo drahé kresby a keramiku dole - pro nic tak snadného k vystopování. Jack Ariani se možná rád obklopoval drahými renesančními lahůdkami, ale také měl rád tvrdou měnu, a to čím tvrdší, tím lepší; tato byla tak tvrdá, jak to jen šlo - deset celých nula bodů na Mohsově stupnici. Do ruky v rukavici muže v černém se z pytlíku vyspalo patnáct nebo dvacet slabě se třpytících broušených diamantů. Muž se usmál a zase je něžně nasypal zpátky do váčku; ten si pak schoval do kapsy, zavřel sejf a zavěsil Tintoretta zpátky na místo.

Poté mu odchod trval stejně dlouhou dobu jako příchod - plus mínus deset minut. V domě se nic nepohnulo a ani venku se neozývaly žádné zvuky, když opět vyšel. Zavřel za sebou kuchyňské dveře a nastavil alarm do původního stavu. Někde na východě se rozštěkal pes, zrovna když kráčel k brance, jíž odcházel. O dvacet minut později se už svlékl z černého a zůstal jen v šort-kách a tričku s krátkým rukávem, v němž nastoupil na linku expresní dopravy do centra. Přes rameno měl sportovní tašku a vypadal jako jeden z mnoha sobotních večerních chodců, který obráží bary a restaurace. Vystoupil a zapadl ke Žraločímu zubu, kde se usadil u baru s mořskými plody a dal si sklenku bílého vína s několika kraby. Pak šel domů a uvažoval, co podnikne s bohatstvím v hodnotě asi čtrnácti milionů dolarů v podobě neidentifikovatelných a snadno prodejných diamantů. Chvilku přemýšlel i o další práci a byl si jistý, že jej nikdo nikdy nechytí, protože má výhodu, jakou neměl nikdy žádný jiný zloděj před ním. On sám byl svými oběťmi -a také byl jediným člověkem, který věděl, jak se taková věc dělá.

01 KAPITOLA

Bylo ráno 31. července, Megan O'Malleyová seděla na jednom ze Saturnových měsíců a sledovala baseballový zápas.
Kolem ní se rozkládala rozlehlá krajina plná kráterů, ale překvapivě světlá. To světlo pocházelo z bílého metanového sněhu, pokrývajícího povrch Rhey, a to až k nepřirozeně blízkému obzoru. Hned za obzorem si jakoby nic vycházel Saturn, stejně jako tak činil asi dvanáctkrát denně, ale momentálně toho neměl na dívání víc než jen několik rotujících okrajů svých prstenců.
Megan seděla na "tribuně" v něčem, co ve starém Řecku býval starý kamenný amfiteátr. Už dávno na ni udělal dojem jeho čistý design, a tak si jej importovala na svou pracovní plochu jako pozadí, když něco dělala; bylo to funkční, prosté a elegantní. Nebyly tam také žádné sloupy blokující výhled, jako tomu dodnes bývá na mno-hých současných stadionech, i když už dávno jsou k dispozici taková konstrukční řešení, která tento problém dokážou vyřešit. Amfiteátr byl pro baseball dokonalý. Naneštěstí ale nedokázal udělat nic pro to, aby se zlepšila kvalita zápasu, který se v něm odehrával.
Dole na "pódiu" hráli Cubs s Pittsburghem, na hřišti Wrigley. Nastal vrchol osmé směny, dva hráči byli aut, nikdo nebyl na metě a na pálce byl zrovna jediný pálkař Cubs, který se nedokázal strefit do ničeho menšího než stodola.
"No tak, Mikey," mumlala Megan, "buď užitečný!"
Mike Rodriguez stál a zkoušel švih. Na odpališti se Kashiwabara napřáhl a vypustil míč. Byl to už druhý nadhoz a Megan začalo být zase jednou jasné, že Rodriguez má hodně daleko k tomu, aby byl jakkoli užitečný v čemkoli. Takovýto míč by pravděpodobně chytil jedině samotný Bůh, ale jak se zdálo, Bůh opustil stadion někdy po sedmnácté výměně.
Diváci, většinou místní, zahulákali nějaký dobrosrdečné opovržlivý pokřik. Megan, sedící na studeném kameni se skrčenýma nohama a rukama ovinutýma kolem nich, si ještě opřela bradu o kolena a povzdechla si v lehké, ale dobře známé frustraci. Už od doby, kdy se začala zajímat o sport, byla fanynkou Cubies. Tento sklon její bratři popisovali různě - buďto jako jakýsi s pohlavím spojený genetický problém (její babička pocházela z Chicaga), anebo jako podivínskou charakterovou vadu. "Odjakživa se s perverzní zálibou přidávala na stranu těch, kteří prohrávali i v ústních potyčkách," citoval její starší bratr nějakého dávno zapomenutého autora fantasy literatury z minulého stolení.
Megan s tím nemohla dělat nic jiného než zavýt. Nebylo pochyb, že Cubies prohrávají. Zdálo se to být jejich smyslem života, jako by je nějaké pošahaná božstvo stvořilo jen proto, aby lidstvu připomnělo, že dokonalost je pomíjivá

a že kurzovní výsledky nemusejí nutně odrážet něčí vrozený potenciál. Ale i tak je měla ráda - už jen za to, že toho ještě nenechali - a co také mohla dělat jiné-
ho? Jednalo se o případ záliby z raného věku, které člověku zůstanou na celý život a prostě se s tím nedá nic dělat.
Kashiwabara se na odpališti pozorně zahleděl na svého chytače, neznatelně zavrtěl hlavou, pak zavrtěl ještě jednou a nakonec kývl. Koučové z první a třetí mety se najednou mohli přetrhnout, jak si navzájem signalizovali rukama nohama, až vypadali hodně podobně jako reformovaní katolíci, stižení záchvatem tance svatého Víta.
"Megs?" ozval se jen tak odnikud hlas jednoho z jejích bratrů. "Už se zase sama mučíš?"
Megan obrátila oči v sloup. "Jestli tím chceš říct, že se dívám na včerejší zápas," řekla, "tak ano."
"Ale takhle zakrníš ve vývinu."
Udělala obličej. "Měl jsi pro tenhle hovor nějaký důvod," ptala se, "nebo mě chceš jenom tak pro nic za nic vytočit? A ne že by se ti to dařilo, musím dodat."
"Mám pro tebe tři slova," řekl Sean. "Čtrnáct nula pro Piráty."
"Tak to jsou slova čtyři," opravila jej Megan. "Nula je taky slovo."
"A taky volal táta. Bude doma za čtvrt hodiny."
"Hej, to je bezva! Hned jsem tam," vyskočila.
Zrovna když to provedla, Kashiwabara se zaklonil a vypustil míč, který jako by v sobě měl vlastní naváděcí systém. Vypadalo to na velký a široký oblouk, Mike tomu uvěřil, na míč se soustředil a švihl - přesně v okamžiku, kdy míč v letu klesl asi o dvanáct palců, přímo dolů a zcela mimo prostor, kde se Rodriguez rozmáchl. "Jak on to jenom dělá?" mumlala si Megan, zatímco Mike tupě civěl do místa, kde míč byl, ale už není. Pak deprimované odhodil pálku stranou a odběhl za rukavicí, zatímco na jeho místo nastupoval hráč Pirátů.
Megan si povzdechla a sešla po schodech amfiteátru dolů k pracovnímu prostoru, kde pracovala s počítačem a sledovala zápasy. Tam se na chvilku znechuceně zastavila a pak prošla přes interface přímo "do pole", kde se vydala vstříc běžícímu Rodriguezovi a prudkým švihem mu prohnala pěst hlavou.
Protože byl jen promítaným záznamem obrazového vysílání ze včerejšího večera, ničeho si nevšiml. "Jak ráda bych ti to udělala doopravdy, ty ztráto času!" ucedila Megan. "Akorát, že bych tím naštvala tvé děti. Ty by tě měly zapsat do Asociace amatérských sportovců a poslat třeba do Iowy!"
Rodriguez jen kráčel pryč a tvářil se stejně smutně jako včera večer, zatímco Megan si povzdechla, když se vyautovaný hráč Cubs vzdaloval. "Tak jo," oznámila počítači, "ulož mi to na později."
"Uloženo," řekl příjemný ženský hlas, který její počítač používal. Pak pole zmizelo a bylo nahrazeno bílou mramorovou podlahou jeviště jejího amfiteátru a křesla, v němž zde obyčejně pracovala, a mnoha malými rotujícími barevnými koulemi, krychlemi a pyramidami, což byly zvýrazněné ikonky indikující, že na její pozornost čekají různé soubory a vzkazy. "Chceš si probrat poštu teď?"
Megan se podívala, oč jde, a zavrtěla hlavou. Odkud se tohle pořád bere? Každičké ráno měla poštu plnou reklam, kyber-spamu, virtuálních letáků z místních restaurací nebo kupónů na předplatné časopisů, návodů na rychlé zbohatnutí, řetězových dopisů a další nevyžádané pošty. Vůbec nezáleželo na tom, jak posilovala filtrování pošty - stejně se jí zdálo, že je to pořád horší a horší. Chápala, že Síť už od svého vzniku funguje v podstatě jako zóna anarchie, ale časem té anarchie pořád přibývalo. Už brzy
se dožijeme doby, kdy na Zemi zavládne mír, protože všichni si budou neustále dělat pořádek v mailech...
Lehce se pousmála, když procházela mezi různými rotujícími tělesy a letmo si je prohlížela, aby zjistila, zda některá zpráva nemá nějaké označení, že je důležitá alespoň pro odesilatele. Některé z nich měly cosi společného s její

prací ve třídě v posledním ročníku školy, ale na ty se ještě dívat nemusela a byla odhodlána je nečíst alespoň do půli srpna. Škola stejně už brzy začne a nebylo potřeba na ni myslet zrovna teď. Zbytek zpráv jí nepřipadal důležitý ani trochu. "Ale né," protáhla. "Ulož to všechno na později."
"Přerušit spojení?"
"Ano, prosím."
Dostavil se známý fyzický pocit, jako když si chcete slabě kýchnout, ale nejde to. Pak se Megan opět ocitla v pokoji u počítače pro obecné použití a přístup k Síti, který stál v pracovně rodičů.
Zvedla se z připojovacího křesla, protáhla se a pousmála nad tím, že přístup k implantátovému portu počítače tentokrát nebyl blokován hromadou knih, u níž neustále hrozilo nebezpečí zhroucení. I stoly byly uklizeny. Maminka po sobě vždycky pečlivě uklidila, když tam pracovala, prohlašujíc, že pořádek je podstatou novinářské práce. To táta tvrdil, že každý spisovatel má ústavou zaručené právo být nepořádný. Když v pracovně úřadoval on, byly všechny dostupné vodorovné plochy zaskládány otevřenými knihami, zavřenými knihami, knihami ležícími na jiných knihách tak, aby se navzájem držely otevřené, a tak to vypadalo až do doby, než otec vysledoval ten který důležitý útržek informace, již zrovna potřeboval pro rozepsaný román nebo to, co právě dělal. Závěsy byly roztaženy, žaluzie vytažené a stoly prázdné. Takto to tam vypadalo už více než týden, od té doby, kdy táta odjel na svou poslední přednáškovou štaci, ze všech míst na zemi právě do Xanadu. Ale hned po pár hodinách, během nichž se aklimatizuje, budou stoly opět neviditelné, žaluzie stažené a závěsy zatažené, aby se z pracovny zase stala jeskyně, což bylo jediné přijatelné prostředí pro jejího obyvatele - lstivého a vyjícího spisovatele na stopě své kořisti.
Megan se ještě jednou protáhla a línou chůzí vyšla z pracovny do chodby a odtud do kuchyně. Bude ráda, že je táta zase zpátky. Chyběl jí, zejména v tomto ročním období, když byli starší bratři z univerzity doma. Bylo to prima, mít všechny sourozence pohromadě, ale on na ně měl stabilizující vliv - což znamenalo, že jim někdy doká-zal zabránit ve vyjedení všech domácích zásob během jediného dne a tak podobně. Všichni dohromady měli zvláštní schopnost ohlodat kuchyň tak, že by jim to každá armáda termitů mohla záviděť.
A samozřejmě, když Megan vstoupila do jasným sluncem prosvětlené kuchyně, hned uviděla Seana a Paula s hlavami vraženými do ledničky. Sean už okusoval kuřecí stehno. Paul prohledával přihrádku na zeleninu, ale jednu ruku měl plnou, protože tam už našel půl hlávky salátu. Rory seděl u kuchyňského stolu a cpal do sebe ovesnou kaši s plátky slaniny, jako by to byl jeho poslední den v životě.
"Hlávkový salát k snídani?" žasla Megan. "Paule, to si zase jako hlídáš váhu? Jsi cvok."
Já bych, být tebou, asi radši nezpochybňoval příčetnost druhých," řekl Sean, aniž by z lednice vylezl. "Čtrnáct nula!"
"Ale mohlo to být i horší, podle toho, jak to Cubs hráli," řekl Rory, když do sebe nalil trochu kávy.
"Prosím vás," řekla Megan a začala si dělat čaj. "Ne, do doby, než si dám taky trochu kofeinu."
Ze sporáku vzala konvici, nalila do ní vodu ze dřezu a dala ji vařit, načež přistoupila ke skříňce s věcmi na přípravu teplých nápojů, vylovila dva sáčky s čajem a jeden vložila do hrnku, který sundala z háčku. Ozval se divný šustivý zvuk, jak se kuchyní hnal její nejstarší bratr Mike, který zároveň mířil k zadním dveřím a po cestě se snažil nasoukat do jasně oranžové kombinézy pro kajaking. Byla to úchvatná podívaná, už kvůli všem těm reflexním pruhům a odrazkám, ale podle Megan stejně vypadal jako batole v zimních oteplovačkách. Její domněnku potvrzovalo přesně stejné ššš-ššs-ššš, které jeho kombinéza při každém kroku vydávala.
"Ránko, Mike," řekla Megan.

"Hm," odpověděl Mike a nechal za sebou kuchyňské dveře zabouchnout zrovna ve chvíli, kdy se před domem ozvalo zatroubení klaksonu.
"To musela být včera náročná noc," komentoval situaci Sean zevnitř lednice.
"Jako by ses někdy přestal cpát na dost dlouho, aby sis toho všiml," řekla Megan a protáhla ruku kolem něj, aby se dostala k mléku. Konvice začala hvízdat. Otočila se k ní a Sean s úšklebkem provedl to, co by za jiných okolností byl dokonalý hmat aikido - konkrétně kop -, kdyby ale Megan nereagovala tělem dříve než hlavou a Sean najednou neseděl na podlaze s půlkou kuřete v klíně.
"Pěkný pokus," prohlásila Megan vlídně a překročila bratra, aby si mohla zalít čaj. "Ale radši to hned vrať do lednice, než se tu objeví taťka a uvidí tě."
Když zalévala sáček s čajem vroucí vodou, dala si záležet, aby ostatní neviděli její úsměv. Megan začala s bojovými uměními ve stejnou dobu jako starší bratři, jenomže
byla mnohem mladší než oni, a tak se dostavil logický výsledek. Byla v nich lepší než oni, i když měla jisté problémy s tím, aby jim dokázala neublížit. Leda ji k tomu přinutili, a to pak bylo něco docela jiného...
Zvenku se teď ozval kvílivý zvuk; byl to taxík na příjezdové cestě, kterou měli společnou se sousedy odvedle. Meganini bratři urychleně přešli do režimu horečnatého úklidu. Megan začala hledat cukřenku.
Dveře se zabouchly a kvílení zesláblo. Za okamžik se otevřely zadní dveře a už mezi nimi stál otec, prohýbající se pod tíhou kufrů, aktovek, nákupních tašek a dalších věcí, s nimiž lidé obyčejně cestují. Kdybyste ho viděli, došlo by vám, po kom Meganini bratři poděd ili výšku. Trochu plešatěl a těsně po padesátce byl stále štíhlý; dnes byl navíc velmi pohodlně a volně oblečen. Bratři se k němu nahrnuli, aby jej krátce objali. "Tak co, chlapi?" ptal se otec. "Chovali jste se mravně?"
Odpovídali něco jako: Jó," a "samozřejmě." Megan se nesmála, rozhodně ne nahlas. Otec se na ni usmál. "Je máma vzhůru?"
Ještě ne," řekl Paul dřív, než stihla Megan otevřít ústa. "V noci musela dělat na uzávěrce, něco pro TimeOnline. A říkala, že to musí dospat."
"Citlivá žena," řekl tatínek těsně předtím, než se zhroutil do jedné z kuchyňských židlí a rozzíval se. "Fakt nevím, na co jsem myslel, když jsem svému cestovnímu agentovi dovolil, aby mě přemluvil na ten let v osm. Museli jsme tam být dvě hodiny před odletem a pak jsme tam jenom čekali a čekali... Ne, tohle už nikdy!"
Megan mu dala svůj čaj a sama si šla udělat nový, zatímco bratři se vytráceli z kuchyně, aby si šli po svých. "Nezeptala ses, co jsem ti přivezl," prohodil otec.
Megan se na něj legračně zašklebila. Tato věta byla
jejich soukromým žertíkem už od doby, kdy bylo Megan tak dvanáct a všimla si, že stejná otázka, pokládaná bratry, leze tátovi pěkně na nervy. "Později," řekla teď, stejně jako to říkávala ve dvanácti. "Jak bylo v Xanadu?"
"No, docela divoký," pronesl otec a upíjel čaj.
"Neříkej mi, žes tam rozpoutal další povstání!"
Zatvářil se docela kajícně. Před pár měsíci řečnil na nějakém semináři o občanských právech, a výsledek překvapil i jeho samotného. "Tentokrát ne. Ne, problém způsobil někdo jiný. Zdá se, že se někdo vloupal do domu jednoho z jejich klientů. A ten někdo ukradl nějaké cennosti v hodnotě dvacet milionů dolarů nebo tak nějak..."
Megan se s novým čajem posadila ke stolu naproti otci. "Kdo by měl něco v hodnotě dvaceti milionů dolarů doma? Nic jsem neslyšela ani ve zprávách!"
"No," začal otec poněkud pobaveně. "Ani to ve zprávách neuslyšíš. Já jsem náhodou byl včera ráno v jedné kanceláři v Xanadu a asi jsem slyšel něco, co jsem neměl."
Po tomto prohlášení Megan nadzvedla obočí, ale neřekla nic. Za posledních deset let si nemohla nevšimnout, že její otec, jako oblíbený spisovatel

detektivek a umělec na volné noze, zná hodně významných lidí. Každopádně to byli mnohem významnější lidé, než jaké spisovatelé detektivek obvykle znají. Vždycky tvrdil, že se s nimi seznámil, když dělal rešerše, ale Megan nebyla tak důvěřivá, aby mu to stále věřila. Kromě toho se znal s Jamesem Wintersem z Net Force a už to samo o sobě naznačovalo, že má jistý přístup k důvěrným informacím - jak Megan zjistila, když se k Net Force dala sama a s Wintersem se seznámila.
"Hele," řekla Megan, "co takhle začít od začátku? Bylo neuvěřitelně luxusní a dekadentní, myslím to letovisko? Byly tam stovky miliardářů?"
Otec udělal rezignovaný obličej. "Desítky určitě. Ano, a bylo to tam celkem naparáděné a jídlo bylo taky dobré." Znovu se dlouze napil čaje. "Zlato, ono to tam vypadalo dost podobně jako v nějakém úžasném šestihvězdičkovém hotelu, hlavně co se týká budov, a ty se táhnou na kilometry daleko. Překrásný starožitný nábytek, každý host má k sobě tři lidi z personálu, kteří se kvůli němu můžou přetrhnout. Obrovské pozemky, mistrovské kurzy v golfu, saunový park, dva olympijské bazény, jízda na koni, potápění s přístrojem i se šnorchlem, soukromé pláže..." Zívl. "A to všechno je hodně požitkářské. Chyběla mi máma. Já jsem chtěl, aby si změnila rozvrh, ale ona..."
"Ale vyzkoušel sis ty virtuální záležitosti?" skoro ječela Megan, protože když se dověděla, že tam otec bude přednášet, toto ji na Xanadu vzrušovalo nejvíc. Byla to neuvěřitelná příležitost. Xanadu bylo všude proslulé nejen proto, že se jednalo o exkluzivní soukromý ostrov se vším všudy, ale také díky exotickým a komplikovaným virtuálním "pavilonům", postaveným pro milionářské klienty. Zakladatelem Xanadu byl jeden nadaný programátor s dost dobrým finančním zázemím a zkušenostmi na to, aby své zvláštní nadání proměnil v něco mnohem cennějšího, než je zlato. Tím něčím byl v tomto případě vlastnický systém, produkující na míru programované virtuální zážitky s tak ohromující vynalézavostí a hlubokým emočním vlivem, že se jim nemohlo rovnat nic na světě - ani skutečném, ani virtuálním. A bylo to celé vaše, a to za příšernou cenu a po celou dobu, odpovídající tomu, kolik peněz jste do systému přinesli.
Čas strávený ve virtuálních pavilonech Xanadu nebyl levný - naopak byl mnohem dražší, pokud si uvědomíme, že tyto virtuální zážitky nebyly přenosné po Síti tak
jako v těch dnech už skoro všechno ostatní, ale člověk to všechno musel prožít přímo tam, v letovisku Xanadu na východ od Baham. Lidé z Xanadu tvrdili, že jejich spoluvlastnický software je pro přenosové možnosti veřejné Sítě příliš náročný. Když to Megan slyšela, ani na minutu nevěřila - vypadalo to, že přenosové možnosti Sítě se každých pár měsíců zdvojnásobují, a možnosti domácího hardware pro přenos také neustále stoupaly. Ale odmítání vypustit vlastnický software nebo obslužné procedury za hranice systému Xanadu ji trklo jako vynikající způsob, jak si uchovat zabezpečení. To, co se normálně dostává do světa, bývá okamžitě napadeno hackery a zakladatel Xanadu by přišel o miliardy potenciálních abonentů a tím pádem i o budoucí příjmy.
"Jak dokážeš vydávat takové zvuky takhle brzo po ránu?" ozval se otec, zatímco si masíroval čelo. "Prosím tě, ano, vyzkoušel jsem jeden ten 'otevřený' pavilon." Protáhl si nohy a zaklonil se v židli. "Nic zvráceného," dodal, když si všiml šklebu ve tváři své dcery.
"No, to je ostuda!" řekla Megan s velice slabým úsměvem.
"Tak tohle už stačilo, mladá dámo." Oplatil jí stejným úsměvem, ale jen jej trochu přibrousil. "Vím, jak jsou proslulí s tou jejich 'fantasy', ale ta mě nijak zvlášť nebere. Já jsem se díval na něco, co se jmenuje Útěk z Pompejí. Příšerné!"
"Jaká byla sopka?"
"Katastrofální," odpověděl otec. "Země se hýbala. Z nebe padal popel. Nebylo to stejné, jako když víš, jak příběh skončí, Megan."
Zašklebila se. Jo, ale jde tam snad o co nejdokonalejší zážitek, nebo jak to říkají v té reklamě? Ještě skutečnější než skutečnost'."

"No jo, bylo to celkem dost intenzivní," řekl otec a nepřítomně se hladil po temeni. "Bylo to snad ještě horší než tenkrát na Sicílii. A jsem rád, že ty spáleniny nebyly opravdové, i když bych tehdy přísahal, že byly."
"No, paráda," vydechla Megan. "A co to bylo za lidi, co jsi je učil? Někdo známý?"
"Pár jo," řekl otec. "Ne že by ale byli nějak zvlášť zajímaví. Někteří na mé semináře chodili jenom proto, že po snídani prostě něco dělat museli." Do výrazu obličeje se mu vloudil prvek znechucení. "A těch pár, které psaní opravdu zajímalo, ti buďto nemají potřebu se tím živit, nebo si tím už vydělávají větší hrachy, než já kdy v životě uvidím, anebo byli naprosto nepoučitelní." Znovu si povzdechl.
"Myslela jsem, žes říkal, že nepoučitelný není nikdo."
"Tihle konkrétní lidi," přiznal otec neochotně, "mě přinutili přepracovat mou teorii. Nemysleli si, že by to, co dělám, bylo nějaké učení. Mysleli si, že jsem je přijel bavit. Protože kdyby si to nemysleli, tak by měli ega, podle nichž je žádný smrtelník nemůže naučit nic, co už dávno neznají. Jak jsem pochopil, peníze tohle s člověkem udělat dokážou."
Otec se ještě napil čaje a pak se trošičku zasmál. Já ti nevím, zlatíčko. Rozhodně mě platili dost dobře a bylo to tam nádherný a rozhodně je to místo, kam bych rád vzal mámu na dovolenou."
"Pryč od nás."
"To jsem řekl já?" Pobaveně se na ni zadíval. "Kdybych si to ovšem mohl dovolit, což hned tak brzo nebude. Ale virtuální část letoviska lidi natolik přitahuje, že si nejsem jistý, jestli se vůbec obtěžují s tím, že by je prosili, aby se k nim jezdili vzdělávat, nebo jak bych to řekl - víš, na lekce psaní, kurzy vaření, výuku aerobiku a tak. Většina
lidí, dokonce i miliardářů, když zaplatili tolik peněz, aby se do Xanadu dostali, si za své peníze chtějí něco užít a moc je nezajímá, co dalšího si pro ně cirkus připravil jako vedlejší program. Rozhodně ne vystoupení psa s poníkem, jako jsem jim předváděl já."
Megan se na něj zamračila. "Nech toho! Jsi přece dobrý učitel! A píšeš celkem dobré věci. Na to, že jsi táta..."
Jednou rukou nemotorně tápal po stole, aby našel psací blok. "Tohle chci písemně," řekl. "A omluv mne za tu slovní hříčku. Ale stejně si myslím, že by mi nevadilo, kdybych tam jel ještě jednou."
Megan se na něj zvědavě zadívala. "To tě znova pozvali?"
"No, ne hned. Jenom naznačili, že by někdy mohli. Ale Megan, já ti nevím. Všechno to drahé jídlo..."
"A ti humři a kaviár!" vykřikla. "To je tak dekadentní!"
"Dekadence se poslední dobou hodně přeceňuje," řekl otec. "A většinou v sobě má moc cholesterolu." Znovu zívl.
"To ti říká jenom tvůj krevní cukr," opáčila Megan. "Takže, jak to bylo s tím chlapíkem a jeho dvaceti miliony dolarů?"
"Ajo. Tak to byl jeden z nově přijatých hostů - oni si je zvou po malých skupinkách, asi aby to tam nebylo přeplněné, myslím si."
Anebo aby rněli kontrolu nad tím, kolik lidí má současně přístup k jejich systému, pomyslela si Megan.
"Nemohl tam být déle než jeden, dva dny. Nějaký spekulant s pozemky, sídlí snad v Miami. A zrovna měl dostat nějaký okázalý italský renesanční scénář." Otec na Megan vrhl další ze série zasmušilých pohledů. "On o tom vlastně nepřestal žvanit od okamžiku, kdy přijel. Klidně by mohl být v americkém olympijském nudícím
týmu. Nekonečně mlel o velkém historickém momentu, který prožije. Počkej, co to bylo - jo, už vím. Nějaká šavlovačka uprostřed Benátek v roce 1532. Nebo to bylo v Miláně? Na detaily se mě neptej. Asi tak po prvních šesti opakováních jsem už dělal, co jsem mohl, abych se mu vyhnul. No co, ale zrovna když nás nudil, se mu někdo vloupal do baráku v Miami - ale nikdo neví jak. Asi utratil

celé jmění za to, aby měl ten barák zabezpečený jako pevnost. Ne že by na tom záleželo, protože ten zloděj nebo zloději odešli s hromadou diamantů, které tam měl někde schované v sejfu." Otec zavrtěl hlavou. "Já fakt nevím - proč si lidi nedávají takové věci do banky? To si to mohl stejně dobře schovat do matrace. Jak se totiž někdo dozví, že máš doma takové cennosti, tak pokud je chce, přijde si pro ně."
"Co udělal?"
"Proklel celý svět a zavolal si soukromé letadlo," řekl otec a dopíjel čaj. "Byl pryč do deseti minut po tom, co se to dověděl. Bylo to zrovna během snídaně." Lehce se pousmál. "Bez něj to byla tak krásná snídaně! Dokázal jsem se na ni soustředit a konečně jsem si toho uzeného lososa vychutnal."
Megan se zaškaredila. Uzené ryby nebyly na seznamu věcí, které preferovala k snídani. "Jsi divný. Tohle jsi pak slyšel v té kanceláři?"
"Teda, ty jsi ale dnes po ránu zvědavá!" konstatoval otec. "Ale ano, tohle bylo ono, jenomže oni se tím zabývali nějak víc než jenom jako skandálem. Mně to přišlo, jako by ten někdo, kdo to vloupání vymyslel, měl přístup k aspoň některým netovým údajům Jacka Arianiho - jo, tak se ten chlap jmenuje, Ariani. Víš, myslím hesla, kódovací schémata a podobné věci: hesla pro virtuální přístupy a to, co by mělo být ze všeho nejvíc zabezpečené.
O detailech sice nikdo moc nahlas nemluvil, ale zase byli evidentně připravení zavolat na to Net Force."
Megan vytřeštila oči - jednak díky té novině, ale hlavně proto, že tuto konkrétní informaci jí otec řekl až úplně nakonec. "Chceš říct," zeptala se, "že si lidi v Xanadu myslí, že by v tom mohl mít prsty někdo, kdo pro ně pracuje? Jako že někdo zevnitř - jak to mám říct - že tam někdo krade osobní virtuální data a prodává je?"
"O tom, jaké mají podezření oni, toho moc nenamluvili, když jsem tam byl já," řekl otec. "Ale nedalo moc práce si to odvodit. A dokážu si představit i to, že si lidi v Xanadu uvědomili, že jestli to nebyl někdo zevnitř, asi budou slavní tím, že je sabotuje někdo zvenčí."
Megan se opřela na židli a sledovala, jak se Paul kvapně řítí kuchyní. "Uvidíme se později, táto a Megs," prohlásil a zmizel dřív, než se kdokoli zmohl na slovo. Dveře za ním zapadly.
"Kam zas jde? Ale co, není to jedno, když se fotbal hraje v úterý?" Otec si znovu třel temeno hlavy.
"Tati," ptala se, "jsi si jistý, že se tam už nechceš vrátit?"
Poněkud užasle se jí podíval do očí. "Hele, teď jsem přijel domů. To už se mě chceš zase zbavit?"
"Ale ne," řekla Megan rychle. "Samozřejmě že ne..." Ale najednou ji něco napadlo a chtěla se co nejrychleji vrátit na Síť. "Vypadáš přišerně utahaně," řekla. "Měl bys jít nahoru a zdřímnout si."
"A vzbudit mámu dřív, než chtěla? Ty se mě fakt chceš zbavit!"
Nyní se po cestě z domu prohnal Sean. "Zatím," řekl oběma u stolu a byl pryč.
"Fotbal," pronesla Megan.
"Na ten já nedokážu ani pomyslet," řekl otec a zvolna se zvedl. "Asi to s tou mámou zkusím. Přivezl jsem jí ten
medový jantarový náhrdelník, co viděla v katalogu Met. Takže zkusím, jestli mě nechá naživu."
Megan se na otce povzbudivě zašklebila, ale ten už odcházel chodbou. Počkala, než uslyší zavírání dveří ložnice, a pak se zase vrátila do pracovny, aby se znovu připojila.
Za normálních okolností by se asi styděla zavolat napřed Jamesi Wintersovi. Jakožto syn šéfa Slídilů Net Force byl člověkem, jehož rozhodně nechtěla nikdy naštvat. Kdyby se jí někdo zeptal, tak měla v úmyslu pro tu organizaci jednou pracovat. Neexistovalo jiné povolání, které by jí přišlo zajímavější, víc vzrušující. Vyšetřování a ostraha virtuálních hranic, které jsou neustále otevřeny, využívány a zneužívány lidmi všeho druhu. Tyto hranice potřebovaly k

ostraze chytré lidi, a Megan měla v plánu být přesně taková. A proto věděla, že rozhodnutí, zdali se po počátečním flirtu se Slídily nakonec sku-tečně stane dospělým operativcem, bude záležet hlavně na Jamesi Wintersovi. A měla lepší nápady než ze sebe dělat kašpara před někým, kdo později rozhodne, zda bude pracovat v oboru, po němž toužila víc než po čemkoli na světě - po skutečné práci, na niž se těšila během všech těch juniorských let u Slídilů. Zároveň se ale nechtěla v této záležitosti chovat zbaběle. Když pracujete na Síti nebo vlastně ve všech důležitých oblastech života, s váháním se daleko nedostanete, zejména když dostanete nějakou předtuchu - a tahle byla opravdu intenzívní - z důvodů, jimž nedokázala porozumět. Nemyslela si, že by to nějak příliš souviselo s atraktivním šestihvězdičkovým letoviskem milionářů. Alespoň doufala, že tomu tak není.
Přes to všechno se s pocitem sucha v ústech posadila do velkého křesla před počítačem, zapojila přístupový
implantát, všitý pod kůží po straně na krku. Zavřela oči a provedla malý psychický "pohyb", aktivující přístup k Síti. Dostavil se pocit jakoby potlačovaného kýchnutí...
A pak už zase stála nahoře ve svém amfiteátru a dívala se dolů na jeviště, které bylo nyní pusté a bílé. Nad tím vším, pořádný kus nad metanovým sněhem, visel na temném nebi posetém hvězdami obrovský zlatavý Saturn. Sešla po schodech dolů ke svému pracovnímu křeslu -byla to docela pohodlná a polstrovanější verze křesla s implantáty.
Ve vzduchu nad křeslem se všude vznášely všechny ty krychle, pyramidy a koule, znázorňující maily. "Připraven?" zeptala se Megan počítače, zatímco si sedala.
"Připraven."
"Otevři schránku a dej do ní všechnu příchozí poštu," řekla Megan. "Podívám se na ni později."
Na jedné straně se objevila hezká malá bedýnka, ikonky pošty do ní poslušně vpluly a vyrovnaly se tam stejně jako kostičky v dětské skládačce.
"Dobrá," pokračovala Megan. "A teď režim živého hovoru."
"Adresa?"
"James Winters."
"Priorita?"
"Normální." Pokud bude mít práci, jeho systém odmítne normální příchozí hovor bez toho, aniž by jej rušil.
Usadila se a čekala, až se její požadavek proplete systémem. Vždycky jí z toho bylo na kýchání - nic nebylo jinak, a najednou lup - a byla tam.
Okolí kolem ní se rozblikalo a náhle seděla v křesle, ale ne na svém jevišti, nýbrž za dveřmi kanceláře Jamese Winterse. Ta vypadala celkem normálně, jako většina úředních kanceláří - měla holé zelené stěny, ozdobené
jen několika málo nástěnkami z tekutých krystalů, plných poznámek a osobních vzkazů, dále v ní stál obvyklý stůl z kovu a kompozitních materiálů, s deskou zcela zaplněnou papíry, mapami a disky a dalšími médii na uchovávání informací, z nichž na mnoha byly papírové přílepky nebo poznámkové krystaly.
Za stolem seděl ten člověk -vysoký, štíhlý, obličej měl s ostře řezanými rysy a blýska-výma šedomodrýma očima, které vzhlédly od papírování a zadívaly se na Megan s výrazem mírného zájmu. Jeho zástřih vlasů ve stylu příslušníka námořní pěchoty se zdál kratší než obyčejně. Asi měl čerstvý sestřih.
"Megan," řekl. "Dobré ráno. Proč nejsi venku, když tam tak krásně svítí slunce?" Lítostivě se zadíval k oknu. "Kéž bych tam byl já..."
Malinko se usmála. Megan z různých fám, šířících se mezi Slídily Net Force, věděla, že Wintersovi zrušili dovolenou - letos už potřetí. Nikdo ale nevěděl, zda mu to udělal někdo shora, anebo jestli si termín změnil sám kvůli nějaké očekávané práci. Měl pověst člověka, který neodchází z práce, kdykoli se rýsuje něco důležitého, a James Winters byl přesvědčen, že důležité je všechno, co se Net Force týká.
"Já jsem už měla slunce dost," řekla Megan. "Mí bratři dokážou celý den kopat

do mičudy nebo lítat a hrát americký fotbal, když se jim chce. Já mám raději stín."
"No jo, vypadá to tak." Winters se zadíval "za" Megan na její pracovní plochu. "Sníh... ani by mi nevadilo vypadnout někam na lyžovačku."
"Tady by se vám to nelíbilo," odpověděla Megan, když se krátce ohlédla přes rameno. Jakmile se na tom pořádně rozjedete, metanový sníh se vám díky tření rozpustí přímo pod nohama. Jednou jsem tu zkoušela lyžování na ledovci." Věnovala mu lítostivý pohled. "Ale moc to nešlo. Rozsedliny tu jsou hluboké půl míle."
"Ale ne," politoval ji Winters. "Nechám si udělat hlášení o srážkách. Ale pochybuji, že by tam někdy pršelo. Takže, co pro tebe můžu takhle brzy ráno udělat?"
"No, takže mám na vás několik otázek," řekla Megan. "Asi víte, že se můj táta zrovna vrátil z Xanadu..."
Nebyla si stoprocentně jistá, zda to věděl, ale u Winterse bylo bezpečnější se vždycky raději domnívat, že ví. Rád pozorně sledoval rodinný život členů oddílu Slídilů Net Force, což dělal jednak proto, že jej to opravdu zajímalo, ale hlavně proto, že měl zájem o jejich bezpečí.
"Něco jsem o tom slyšel," začal. Jak se mu tam líbilo?"
"Smíšené pocity," řekla Megan. "Nemyslím, že by jeho studenti byli přesně takoví, jak si představoval. Ale jinak si tam prý užíval. Říkal mi, že jednoho z tamních klientů prý vykradli."
"Hmmm," pronesl naprosto nezávazně Winters a odložil tužku, již držel. Pak se opřel lokty o stůl, propletl prsty a na chvilku na ně položil bradu.
Megan naprázdno polkla. Ten člověk začal být během okamžiku naprosto nečitelný. Bylo to dost denervující. "A zmínil se," pokračovala, "že to nebyl první útok na klienty Xanadu, který tam zažili. A že to podle zatím dostupných důkazů vypadá, jako by někdo získával virtuálně-přístupové informace o klientech - elektronické podpisy a takové věci - a používal je ve skutečném světě nebo v jiných částech virtuálního světa k páchání zločinů."
"A tohle ti řekl táta, že?" zeptal se Winters.
Megan znovu polkla. "Ne, přesně takhle ne. Něco jsem si odvodila z toho, jak mi říkal, co zaslechl v kancelářích Xanadu."
Winters na ni chvilku upřeně hleděl a přikývl. "No jo. Musíš být vždycky hrozně opatrná s úsudky, Megan. Někdy se pak mohou obrátit proti tobě. Ale pokračuj."
"Takže," řekla po chvilce, během níž si třídila myšlenky, "bude to znít hodně divoce. Jestli tam existuje někdo, kdo prodává virtuální identifikaci jiných lidí, tak máte dva samostatné problémy. Nejdůležitější je, že všechny identifikace k přístupu na Síť, které jsou důležité, mají být nezfalšovatelné. Jsou založeny na fyzické identifikaci, jako třeba vzorek DNA a snímání sítnice, nebo na novém a vysoce přesném snímání otisků prstů.
"Ale ten druhý problém je horší." Megan se podívala na římsu Wintersova okna, kde se náhle objevil malý hnědý ptáček, který začal klovat do skla. Jestli tyhle informace, skutečné nebo padělané - prostě informace, o kterých si myslíme, že jsou bezpečně zakódované a každý má jiné -budou volně dostupné, povede to k odosobnění. Každý bude předstírat, že je někým jiným, například že mu patří nějaký bankovní účet, nebo že je to jeho obchodní virtuální schůzka. Na Síti je strašně snadné změnit zevnějšek. Hodně lidí to dělá kvůli bezpečnosti. Ale jestli někdo dokáže zfalšovat i tu identifikaci..."
Došly jí myšlenky. Winters seděl tiše a ptáček za ním dál kloval do skla.
"To je velice dobré shrnutí," řekl. "A hodně se to podobá tomu, o čem jsem se onehdy bavil s lidmi z Xanadu."
S ulehčením vydechla. Zatím to jde.
Winters se opřel a ještě chvilku ji pozoroval. "Dobrá," řekl. "Dovol, abych se s tebou podělil o něco z toho, co jsme dělali. Nebyl to první incident toho druhu, ale rozhodně byl nejkřiklavější. Mezi posledními návštěvníky Xanadu

došlo k menším bezpečnostním poruchám. Napřed to nebylo nikdy nic velkého. Byly napaden počítače
s přístupem na Síť nebo systémové stroje, někdo se díval na data, někdy něco ukradl nebo smazal..., to si myslíme my. Ale lidi z Xanadu si mysleli, že tyhle první případy spolu nesouvisí, hlavně proto, že neměli dost údajů, a za druhé proto, že to vypadalo jako drobnosti." Winters pokrčil rameny. "V jednom případě někdo vymazal něčí adresář. Jindy zase někdo smazal uložené maily jedné dámy. Ale nebylo to nic, co by ona sama považovala za důležité. V Xanadu si nemysleli, že by se toho dopouštěl někdo od nich. Mysleli si, že je za to odpovědný nějaký normální hacker zvenku."
Winters si odsunul křeslo ještě trochu dál. "Pak ty případy vloupání začaly být vážnější. Byly zničeny bankovní záznamy jednoho klienta. Jinému klientovi se někdo přimíchal do nějakého probíhajícího virtuálního jednání. Někdo, kdo se maskoval jako klient Xanadu, poslal ostatním účastníkům toho jednání zprávy, které si odporovaly. Nedohodli se. A řekl bych, že do kanálu odtekly stovky milionů dolarů."
Nad tím Megan zamrkala. "Pak se stala tahle poslední věc," pokračoval Winters. "To, co se stalo Jacku Arianimu. Všímáš si, že se nijak nezdráhám ho jmenovat? Obávám se totiž, že si to ubohý Jack způsobil sám. Bylo na něho nasazeno několik agentů finančního úřadu. Teď nevím, jestli se FBI podaří je přidržet na místě. Jack je velice mazaný podnikatel a expert na mazání vlastních stop. Tentokrát byl ale asi moc mazaný i sám na sebe. Něco se říkalo o diamantech, které si doma schovával, a tak někdo podstoupil to riziko a ukradl dostatečné množství jeho identifikačních znaků pro přístup na Síť i dalších osobních bezpečnostních informací, aby mu mohl vlézt až do domu a zase s těmi diamanty odejít. No, a Jack ty diamanty neměl pojištěné, protože samozřejmě
všechny pojišťovny chtěly znát jejich původ a Jack zatím neměl čas, aby ty dokumenty zfalšoval. Skoro určitě ty diamanty získal vydíráním jedné hlavy velkého kolumbijského zločineckého syndikátu. Tohle my samozřejmě dokázat nemůžeme. Jack je tak vynalézavý, že dokonce ani finančák na něj nebyl schopný nic najít. Ale zdá se, že pan Jack Ariani nakonec pár chyb přece jen udělal. Nechtěl bych být tím zlodějem, až si ho Jack najde."
Winters se mírně pousmál. "Takže je ten poslední zločin možná legrační, když vezmeme v úvahu všechny ty lidi, o kterých si myslíme, že je Jack podobně natáhl v minulosti, ale pořád je to zločin a naznačuje, že bude hůř. Někdo, kdo je expertem na krádeže dat a uměl by je využít, může způsobit ohromné zmatky. A kromě toho -lidé, co navštěvují Xanadu, nejsou obyčejní. Jsou to kapitáni průmyslu, ti opravdu slavní a taky opravdu bohatí. Někteří jsou tak nebo onak spojení s různými vládami po celém světě. Někteří skutečně běžně pracují s přísně tajnými materiály. Jestli se tohle roznese, mohly by obchody Xanadu skončit, což by mělo několik nepříjemných následků. Na druhou stranu, jestli se to neroznese a pojede tam někdo dost důležitý, a potom dojde k narušení jeho bezpečnosti, pak se počet nepříjemných následků ani nesnažím odhadovat. Někde by kvůli tomu mohli rozpoutat i válku."
Znovu složil ruce na desku stolu. "Takže," řekl, "čím dřív se to vyřeší, tím líp."
"Takže tam pošlete agenty Net Force," řekla Megan.
"No, to rozhodně," odpověděl Winters. "Mně to připadá jako rozumná věc."
Nic dalšího neřekl. Megan se trochu otřásla, ale snažila se to nedat najevo. "Pane Wintersi," řekla, "nemohla bych
vám navrhnout něco, co se taky zdá jako rozumná věc? Teda pro mě každopádně?"
Kývl hlavou.
Megan polkla.
"Asi bude trochu těžké pro ty agenty Net Force zařídit hodnověrné krytí, když je to tak narychlo, aby v Xanadu netrčeli jako bolavý prst," začala opatrně. "Hlavně proto, že jestli to dělá někdo zevnitř, budou ho chtít najít hodně rychle. Ale co tam nasadit někoho, kdo tak nápadný nebude? Někoho, koho si ti

špatní ani nevšimnou. Třeba možná nějaké dítě..."
Winters na ni jen zíral.
Už ale necouvnu, teď už ne. To nejhorší, co mi může říct, je...
"Myslíš tím někoho jako ty," řekl Winters, jemuž se v obličeji zračil slabý úsměv.
"Ale není to ode mě výmluva nebo záminka," řekla Megan, "protože táta mě tam možná vezme. Říkal, že měl pocit, že ho možná pozvou znovu. No, a co by vypadalo přirozeněji než to, kdyby s sebou vzal dceru? Posledně chtěl vzít mámu - ubytování měl pro dva -, ale ta to nestihla. Musela dělat něco pro TimeOnline. Ti lidi jsou jako otrokáři."
Winters se na ni už šklebil. "Mluvíš úplně jako Mark Gridley. Ten svým lidem pořád říká, aby tolik nepracovali. No a," řekl po chvíli, "analýza a syntéza byly vždycky tvoje parkety, že? Plus máš pro analýzu ještě jeden důležitý charakterový rys: jsi nevyléčitelně zvědavá."
Megan projela horkost a marně zadoufala, že se nečervená tak moc, jak to cítí.
"Já ti nevim," řekl Winters a zahleděl se z okna. Je hodně věcí, které se při tom můžou zvrtnout. A hlavní problém tady je situace kolem počítačů, což, omlouvám se, opravdu není tvoje specialita."
"Ale tam nejde ani tak o to, co se tam dá udělat s počítačem," řekla Megan. "Kdyby to bylo o tom, řekla bych jasně, pošlete tam Marka Gridleyho nebo někoho jiného, kdo dokáže stroje roztančit a rozezpívat. Jenomže vám jde o to zjistit, kdo to tam dělá. A toho se můžu ujmout já, stejně dobře jako kdokoli jiný. Možná o něco líp."
Pak chvíli seděla úplně nehybně, zatímco se Winters mračil, a najednou měla strach, jestli toho neřekla nějak moc. Pak se zeptal: "Nemluvila jsi o tom s tátou?"
"Ještě ne," řekla Megan a dodala: "Možná má jisté podezření, na co myslím. Ale když se to občas stane, tak se o tom většinou nezmiňuje, dokud s tím nepřijdu sama."
Winters nakrčil obočí. "Tvůj otec je chytrý chlap, ale toho už jsem si všiml dřív." Megan měla hrozné svrbění zeptat se, jak a kdy si toho všiml přesně - spojení mezi Wintersem a otcem pro ni vždy zůstávalo poněkud nejasné -, ale dobře věděla, že zrovna teď se ptát nemá.
Kapitán Winters si povzdechl. "Megan," řekl, "bylo od tebe opravdu velice chytré, že jsi s tím přišla za mnou. Ale jediné, co s tím teď můžu udělat, je to, že to předložím ke schválení. A myslím, že vím o perfektním způsobu, jak provést to, co chceš. Ale napřed to musíme zkusit z naší strany, a to možná chvilku potrvá. Jo, a já taky nejsem jediný, kdo bude muset tvůj nápad schválit. Musíme zvažovat taky bezpečnostní rizika, když do akce pošleme někoho, jako jsi ty. A pak je tu ještě hodně dalších lidí, které musíme přesvědčit. V okamžiku, kdy pro tebe budu mít nějaké přesné zprávy, zavolám ti."
Megan na chvilku přestalo tlouct srdce. Doufala, že hned na místě uslyší jasné ano nebo ne. Pak si ale roztržitě všimla, že zase někdo ťuká na okno. Winters se otočil a podíval se tam. "Aha," řekl. "To je LBJ."
Cože? řekla si Megan. Byl to zase ten malý hnědý ptáček, bušící do skla, jako by se chtěl dovnitř proklovat. Ale v žádném případě nevypadal jako ten prezident z minulého století.
"LBJ," opakoval Winters, "Little Brown Job. To je takový ptáčnický termín. Já si tu tohle okno promítám jako virtuální zrcadlo okna, co mám doma v jídelně. V zimě tam sypu ptáčkům krmení. Někteří z nich mají pocit, že zima hned tak nepřijde." Znovu si povzdechl. "A já už si to začínám myslet taky. Ale asi si nebudu moct vyjet ani někam zalyžovat - ani na metanu." Krátce pohlédl na nahromaděnou práci na stole, ale hned zase oči zvedl. "Chtěla jsi ještě něco?"
"Ne," řekla Megan. "To je všechno."
Winters přikývl. "Takže zůstaneme v kontaktu. A Megan... děkuji. Oceňuji tvůj přístup. Uvidíme, co se stane."

Winters i s kanceláří zmizeli a Megan opět zůstala jen s výhledem na Saturn, který zrovna zapadal jako tlustý půlměsíc za ostrými, zastíněnými prstenci, které vypadaly jako srpy.
No, to je divný, řekla si, když vstala a vykročila ke schodům amfiteátru. Měla pocit, že nemůže Winterse obviňovat za to, jak je opatrný. Ale současně si myslela: Jestli s tím něco neudělají hodně rychle, bude z toho velký malér.
Ale teď, říkala si když rušila spojení s pracovní plochou a opět se ocitla v křesle v pracovně, se musím vyrovnat s tou nejtěžší části práce Slídilky Net Force.
S cekáním...

02 KAPITOLA

V krásné a velké kancelářské budově v Londýně, nepříliš daleko od Westminsterského paláce, seděl Harold Winston-Thomas a psal si několik posledních poznámek na elektronické psací podložce, již držel na klíně. Překrásná stará týkovým dřevem vykládaná kancelář, v níž seděl, se nacházela v jedné rohové budově na Old Church Street; byla ve třetím patře a byl odtud nádherný výhled na řeku. Musel na ni čekat skoro dvacet let, než byl nejmladší ze starších společníků firmy tak laskav, že náhle zemřel někde ve Skotsku, při golfovém turnaji Royal and Ancient. Vzhledem k tomu, že si dával velký pozor, aby nedělal nic, co by mohlo jeho nárok na vlastní kancelář ohrozit, konečně ji dostal po dlouhém období "zvažování mezi zbylými staršími partnery", o němž si myslel, že je vymysleli jen proto, aby trpěl. Následovalo zasvěcení, poměrně kruté a stejně ohavné jako jakýkoli chlapecký půlnoční rituál přijetí do nějakého tajného bratrstva.
Přestál je ale bez jakéhokoli fňukání, až to konečně vzdali a dali mu to, nač tak dlouho čekal - kancelář, akcie, členství v klubu a několik kauz, které z něj udělají milionáře, stejně jako je v průběhu doby udělaly z nich.
Harold se pohodlně opřel a naposledy se zahleděl na podložku. Právní zástupce u firmy Tollsworth, Barrington-Smythe a Hobart může čekat, že mu časem do klína spadnou ty nejlepší kauzy z nejlepších společenských vrstev, a to hlavně díky vztahům zakladatele firmy. Zakladatel pan Tollsworth byl zprvu jen skromným právním poradcem, pak se konečně stal právním zástupcem a za další dlouhou dobu byl pozván před komisi Advokátní komory, kde získal titul K. R., královský rada, aby mohl obhajovat i před vrchním soudem. Ale mnohem důležitější než to, a dokonce i mnohem důležitější než Tollsworthova právní bystrost (která byla jen průměrná), a jeho zkušenosti s případy (které byly pozoruhodně lepší než průměrné), byly jeho styky, k nimž přišel sňatkem se dvěma různými baronstvími a pak ještě s lancasterským vévodstvím, jemuž patřila více než polovina těch nejlepších nemovitosti v Londýně. Lidé se správně domnívali, že když se někdo jako Tollsworth stal součástí rodiny, bude mít porozumění pro potřeby a zájmy starých peněz - udržovat je v soukromí, nechat je rozrůstat se a uhlídat je před cizíma rukama, jak to jen půjde. Taková lidé k němu přicházeli, když se účastnili nějakého soudního řízení, při němž hrozilo, že nad svými penězi ztratí kontrolu ve prospěch méně mocných - obchodnických týpků, novodobých zbohatlíků nebo Královského daňového úřadu -, a Tollsworth vždy věděl, jak zvítězit. Kromě dalších předností měl ještě nadání vždy končit spory vítězně.
Tuto reputaci propůjčil svým partnerům a jejich následovníkům. Ti nakonec také většinou vítězili. Sama se vyplňující proroctví pracují v právnické profesi stejně slepě a rutinně jako všude jinde. A Harold zase věděl, jak z této reputace vydojit všechno, co je k něčemu dobré. Také to onoho odpoledne dělal. Seděl, četl si, co napsal,
a v hlavě začal provádět prosté výpočty, týkající se palmáre, které si bude

moci v příštím půlroce na této kauze účtovat. Všechna čísla za sebou měla ten správný počet nul. Je na čase znovu projít inzeráty s nemovitostmi v The Field, pomyslel si. Marcia už si stěžovala, že máme málo pokojů a potřebuje jich víc. Asi tak dvacet. Kdyby tak bylo něco pěkného v Cotswolds...
Na druhé straně dveří se ozvalo tiché zaklepání. "Vstupte," řekl.
Vzápětí dovnitř vstrčila hlavu jeho sekretářka. "Pan St. Regis bude na zabezpečené lince za pět minut, pane," řekla.
"Velmi dobře, Carol," řekl Harold a vstal. "Asi dvacet minut nebudu dostupný. Zavolejte prosím do čajovny členů a řekněte Georgovi, že mě má čekat kolem půl druhé."
"Ano, pane."
Otevřela mu dveře, aby kolem ní mohl projít. Harold přešel po tlustém koberci chodby mezi knihovnami se stovkami uložených kauz a kolem dveří kanceláří ostatních společníků, do nichž po cestě nahlížel. Některé byly okázalejší než jeho. Inu, na to bude čas myslet později. Ta současná dobře sloužila jeho potřebám, co se týče pro-storu i statutu, a ostatní partneři přece nebudou živi věčně. Zato on byl mladý a fit, a navíc si na sebe dával pozor. Jednoho dne, říkal si, bude tohle všechno moje...
Přístroje pro virtuální realitu byly hezky ukryty uvnitř místnosti, která se zdála být zasedací síní ze sedmnáctého století, a pracovní plocha naprogramovaná v počítači přesně kopírovala nádherné intarzie místnosti, kterou nepochybně poslal vcelku Karel II. z Francie do Anglie pro některou z milenek. Harold se nad nepřiměřeností takového nákupu lehce pousmál, když za sebou zavíral
a zamykal dveře, čímž se místnost stala zvukotěsnou a aktivovaly se systémové protokoly.
Usadil se do velkého koženého křesla, udělal si pohodlí, zapojil psací podložku do počítače a položil ji tak, aby na ni dobře viděl, a pak spojil svůj implantát s hlavním přístupovým rozhraním, vkusně ukrytým uvnitř naleštěné ebenové podnožky z doby Ludvíka XIII.
Pocítil obvyklé lehké zachvění, kdy se místnost zahoupala a zase uklidnila. Vypadala teď přesně stejně jako předtím, ale to, co Harold viděl nyní, bylo její dvojče v kyberprostoru, její virtuální dvojče. Dveře se otevřely a vstoupil jeho klient.
Harold vstal, aby jej pozdravil. Udělal to z obyčejné zdvořilosti, i když v této kauze o ni ani moc nešlo. Jeho klient se totiž dostal do výjimečně hloupé situace, kdy si noviny už vůbec nedělaly hlavu s tím, jak na něj útočí. Stal se dokonalým příkladem pro frázi: "Víc peněz než rozumu." Ani to nejlepší vzdělání, jaké si v této zemi můžete za peníze koupit, zjevně ještě pořád nenaučí člověka moudrosti. Klient byl docela pohledný, ale přesně to jej do všeho toho zmatku dostalo, a momentálně za moc nestál. Svou vysokou a statnou figuru usadil do křesla na druhé straně zasedacího stolu, vystrčil manžety z rukávů obleku za pět tisíc liber a řekl: "Děkuji, že jste si na mě udělal čas."
"Je mi vždy potěšením," odpověděl Harold a byla to pravda už proto, že si k běžným poplatkům vždy rád naúčtoval ještě další hodinu. "Mám za to, že toto setkání nemá co dělat s tím, co jsme si na tento týden už naplánovali."
"Ano," řekl ten muž a opřel se v křesle, aby si mohl rukama prohrábnout pískově žluté vlasy v nezaměnitelném gestu, vyjadřujícím rozpaky. "Podívejte, je to tak...
Hodně jsem o tom přemýšlel a rozhodl se: chci tu věc zrušit ještě před soudním stáním."
"Cože?" vyhrkl Harold a zprudka se posadil rovně. "Chtěl jsem říct - pardon?"
"Chci od kauzy upustit."
"Ale..." Harold se musel odmlčet a nadechnout se, aby se uklidnil. "Richarde, trvalo nám tři roky, než jsme se dostali tak daleko. Kvůli novinám jste utratil neuvěřitelné množství peněz, navíc jste kvůli nim hrozně zkusil. Není

to ani měsíc, co jsme dosáhli možnosti odvolání proti rozhodnutí nižšího soudu. S novými důkazy, které vyvstaly, o tom, jak to na vás nastražili, se všemi těmi fotografiemi a tou třetí ženou... je konečně dostanete tam, kde je chcete mít. A za pár měsíců už bude po všem a vy zase získáte dobrou reputaci." Ani nemluvím o tom, že ti soud s největší pravděpodobností přizná náhradu nákladů plus ještě podstatné odškodné. Přizná NÁM náhradu nákladů plus ještě podstatné odškodné...
Já vím," řekl Richard, jenž vypadal velice nesvůj. "Harolde, já to už prostě dál nesnesu. Ten stres na mě začal být hrozně velký. Mám zdravotní problémy, bolesti na hrudi. Doktor mi říká, že se toho stresu musím zbavit, než se změní v něco jiného, něco mnohem horšího a definitivního. A když na to přijde, raději budu poměrně dobře situovaný, zhanobený a živý než bohatý, ospravedlněný a mrtvý."
Harold skoro nevěděl, co by na tohle měl říci. To, co slyšel, rozhodně nebyl světonázor, jakému by kdy popřál sluchu byť jen na moment. Klienti ale mívají v povaze provádět podivné věci - jako například bezdůvodně zpanikařit. Pak je člověk musí pořád dokola uklidňovat, udržovat je v klidu...
Harold tedy začal protestovat - zdvořile a klidným hla-
sem. Přímo jej šokovalo, že to klienta neuklidnilo. Richard byl neoblomný. "Myslím to vážně," prohlásil. "Musíme to nechat být. Říkám vám, Harolde, že chci skončit." Nezáleželo na tom, jak moc Harold argumentoval a namítal, nezáleželo ani na tom, kolika způsoby kauzu prezentoval, Richard odpovídal jen: "Musíme případ vzdát."
Takto pokračovali skoro hodinu. "Zastavte se ještě zítra a prodiskutujeme to znovu," navrhl nakonec Harold.
"Harolde," pronesl Richard smutně, "abych ocitoval větu svého dědečka: ‚Které části slova NE jste nerozuměl?' Rušíme kauzu. Je to konečné rozhodnutí. Pokud nedokážete tuto instrukci přijmout, zavolám Tollswortha."
Harold naprázdno polkl.
"Dobrá tedy," řekl nakonec. "Potřebuji, abyste mi podepsal nějaké dokumenty."
"To mohu vyřídit hned teď."
Harold polkl ještě jednou. Doufal, že bude moci Richarda poslat pryč pod záminkou, že potřebuje trochu času na přípravu virtuálních dokumentů. Jenomže tohle asi nevyjde.
Chvilku ztuhle seděl a pak z místnosti odešel. Požádal sekretářku, aby na muže ve virtuálním pokoji spustila veškeré dostupné firemní bezpečnostní kontroly. A aby v zasedačce nahrávala každičké slovo - a co na tom, že to bylo nelegální? Teprve potom osobně vyvolal nezbytné dokumenty a do zasedací místnosti se vrátil. Speciálně tento aspekt právnické práce si netroufal nechat na sekretářce. V okamžiku, kdy by si totiž uvědomila, co dělá, by to rozhlásila po celé firmě a za pár minut by mu do kanceláře nakráčel Tollsworth. Bylo potřeba podepsat několik prohlášení, potom ještě ten nejdůležitější dokument o zastavení sporu, pro vrchní soud. Než mu papíry předal
k podpisu, Harold ještě naposledy prošel argumenty proti tomu, co se klient chystá udělat.
Richard si vytáhl vlastní psací podložku a ještě zlaté a platinové snímací pero. Harold zaváhal. "Nechcete si to ještě rozmyslet?" zeptal se.
Richard zaklepal perem o podložku a zavrtěl hlavou.
Harold dlouze vydechl a dokumenty mu přenesl. Richard podepsal první, nalistoval druhý, podepsal jej, nalistoval třetí, a i ten podepsal. Pak znovu zaklepal na podložku a dokumenty se přenesly zase do podložky Haroldovy.
"Děkuji vám," řekl Richard a začal se zvedat. "Děkuji za všechno, Harolde. Dobře vím, jak moc jste se snažil a kolik toho zkusil celý tým. Jenom - prostě bylo na čase to skončit."
Vstal. Harold tak učinil také. Richard k němu pokročil, potřásli si rukama a Richard pak odešel dveřmi, jež za sebou zavřel.

Harold nemohl dělat nic jiného než se vrátit do své kanceláře a připravit dokumenty k odeslání. Ale přirozeně musel napřed zavolat náčelníka.
To udělá později, protože momentálně nemá na takový rozhovor myšlenky. A potom, když si v duchu znovu a znovu přehrával bolestivý rozhovor s klientem a představil si, jak nepřátelské posluchače (jejichž počet se bude neustále zvyšovat) bude mít, a když nakonec dokumenty odeslal, zůstal Harold ještě dlouho sedět v kanceláři, aniž by si rozsvítil, zatímco se Londýn venku halil do stále větší tmy. Připadalo mu to jako vhodná paralela k tomu, co se stalo s jeho kariérou, která mu ještě před několika hodinami připadala tak světlá.
Mnohem horší ale bylo ráno příštího dne po příchodu do práce - to už jej dost bolela hlava působením kocovi-
ny ze včerejší noci - a uviděl šokovaný výraz ve tváři sekretářky. "Richard s vámi chce mluvit na zabezpečené lince," hlásila mu.
Harold se odebral do zasedačky a v duchu přitom klel. Zavřel za sebou dveře, posadil se do křesla, zapojil implantát a čekal na zachvění. V křesle naproti se skoro hned objevil Richard.
"Rozmyslel jste si to?" otázal se Harold a snažil se, aby to neznělo příliš hořce.
"Rozmyslel co? Myslel jsem, že se jenom tak stavím. Právě jsem se vrátil z dovolené. Kdy jdeme na to odvolání? Stanovili nám už datum?"
Haroldovi spadla brada.
Příští půlhodina rozhovoru vykazovala jisté surrealistické znaky. Přišel i Tollsworth, aby se do diskuse zapojil, a Harold slyšel výrazy, jaké od něj předtím nikdy neslyšel. A pravda, ani je už nikdy neuslyší, protože toho odpoledne dostal Harold padáka - stal se obětním beránkem katastrofy olbřímích rozměrů. Ukázalo se, že Richard toho dne na lince vůbec nebyl, protože byl někde v ráji bohatých mužů v Karibiku, kde prováděl jakési virtuální kousky před příliš mnoha svědky, virtuálními i skutečnými, aby je bylo možno popřít, a vrátil se právě teď. Ať už tam tedy stál kdokoli, kdo použil Richardovo tělo, Richardův hlas a Richardovy zdánlivě neprolomitelné bezpečnostní kódy, aby se dostal do Tollsworthovy virtuální pracovny a případ tam uzavřel, dával Haroldovi falešné instrukce. Nyní již byla Richardova žaloba zrušena, protože dokumenty, v nichž se kauzy zříká, byly nevratné. Svůj případ - alespoň pro tentokrát - prohrál a bude zapomenut. Firma bude moci, poté kdy pod přísahou podá svědectví o falešných instrukcích, které dostala, případ nakonec znovu otevřít a možná kauzu dotáhne až
k soudu, ale to bude až tak zhruba po desetiletí právnických tahanic. Firma Tollsworth, Barrington-Smythe a Hobart ale stejně bude všem k posměchu. A k tomu ještě největší národní noviny, které jejich klienta už předtím příšerně a nenapravitelně zhanobily, svůj triumf korunovaly na titulních stránkách, protože se zcela přirozeně domnívaly, že když od kauzy upustil, cítí se buďto vinen, nebo se případ jeho právnické firmě zdá prohraný předem. Richardově továrně na výrobu satelitních komponentů, jejíž akcie se už díky vládním škrtům v rozpočtu na obranu a pak i kvůli nepříznivé publicitě prodávaly špatně, netrvalo ani tři týdny, než zbankrotovala. Richardův osobní majetek, jenž skoro všechen vložil do firmy, zmizel během několika dní. A za několik měsíců byl mrtev i on. Ten někdo, kdo se za něj vydával, zřejmě také viděl jeho zdravotní záznamy, a tak alespoň o srdečním onemocnění nelhal.
Firma Tollsworth, Barrington-Smythe a Hobart se otřásla v základech. Její reputace utrpěla. Ztratila spoustu klientů. Ozvaly se diskuse, zda firma přežije déle než jeden rok. Tollsworth zestárl. Všichni ostatní starší společníci byli bohatí. Zdálo se, že není důvod ve firmě pokračovat, zejména když lidé náhle začali své záležitosti předávat firmám mladším - takovým, kde mají menší problémy s technologií.
Případ začal vyšetřovat nejvyšší soud ve spolupráci s ministerstvem vnitra. Nic z toho už Harolda nezajímalo. O týden později zmizel z Londýna a nikdy se tam už neukázal. Později se vyprávěly fámy o tom, že opustil rodinu, domov i

rodinný krb a utekl někam do Karibiku, kde si otevřel obchod s potřebami pro potápěče. Ale asi nejstrašlivější zvěstí, o níž si potajmu šeptali muži v oblecích širých na míru po celém světě, bylo to, že může být oklamána i firma jako Tollsworth, Barrington-Smythe a Hobart. A na celé zemi se začali všichni právníci, právní zástupci i právní poradci dívat přes ramena, zda neuvidí takového či onakého ducha...

Od doby, kdy mluvila s Jamesem Wintersem, uplynul skoro týden a půl a Megan zjistila, že začíná poněkud cvokatět. Ani si nedokázala vzpomenout na léto, kdy by se tak strašlivě nudila. Už to samo o sobě ji rozčilovalo, protože Megan se nenudila skoro nikdy - musela toho v životě udělat velmi mnoho. Ale teď neměla ani obvykle běžné rozptýlení školou. Její nejlepší kamarádka Tina byla na prázdninách v Evropě. Bratři byli celé dny venku, odkud si přinášeli nejrůznější druhy modřin a zhmožděnin z nejrůznějších sportovních kolbišť. Jinak by si ani nevšimla, že jsou pryč, a nezajímalo by ji, kde jsou, ale tentokrát se přistihla, jak se jí po jejich nevhodném chování skoro stýská. Polovinu té doby byla matka někde pryč, protože prováděla rešerše k dalšímu příběhu pro TimeOnline, a psala něco nevysvětlitelného o ozónové vrstvě a cestování vzduchem. To otec se zahrabal v pracovně, kde psal další knihu. Místem, kde Megan chtěla být a pracovat, bylo Xanadu. Místo toho zjistila, že asi nejzajímavější místo, kde může v současné době být, je maminčina zeleninová zahrada, kde má možnost sledovat, jak dozrávají tisíce jejích rajčat.

Bylo to zrovna v sobotu odpoledne, když se vloudala do otcovy pracovny, aniž by pro to měla jiný důvod než ho trochu potrápit. To bylo překvapení, když zjistila, že tam otec není! Ale knihy tam byly - všude na stolech, na křesle a porůznu trčely i napůl vytažené z polic knihovny, protože je tam tak táta nechával. Když z nich něco vyčetl, zase je založil tímhle způsobem, aby je mohl v případě potřeby snadno najít. Jedna kniha ležela hřbetem vzhůru na sedadle implantátového křesla. Dalších několik jich leželo před čtečkou počítačového přístupu, takže jej jako vždy blokovaly.

Megan se prošla kolem stolu a dívala se na knihy, které na něm byly naskládané. Obyčejně hrávala hru, při níž knihy opatrně zvedala a zase je jednu po druhé vracela na místo tak, aby otec nepoznal, že tam byla. Cílem hry bylo uhodnout, jak knihy souvisejí s tím, na čem otec zrovna pracoval, anebo vlastně v první řadě zjistit, na čem otec zrovna pracuje. Otec se totiž o rozdělané práci nikdy před jinými lidmi nešířil. "A vy byste normálně vyšel na roh ulice, abyste se teprve tam oblékal?" slyšela jej kdysi překvapeně říkat nějakému spisovateli, který svou práci ještě před dokončením posílal "čtenářům", aby mu poradili. Tento postoj táta zachovával i vůči čle-nům rodiny.

Jednou se s ním na toto téma pustila do debaty, v níž připustil, že to, co nefunguje u jednoho spisovatele, může pomoci druhému, ale ani tak jí nikdy neřekl, co dělá, dokud to nebylo hotové.

Natáhla ruku a zvedla první knihu, přičemž dávala pozor, aby neztratila stránku, na níž byla otevřena. Bylo to něco z knihovny Georgetownské univerzity, co přinesl domů asi Paul: Aztécké kalendářová mytologie. Zvědavě nadzvedla obočí, položila si otevřenou knihu na předloktí a vzala do ruky další. Agónie a extáze, Michelangelův životopis od Irvinga Stona. I tu si přehodila přes ruku. Třetí knihou byl Kim od Rudyarda Kiplinga. Číslo čtyři měla Clemmensova Renesance umění boje mečem, po níž následovala Pollardova Historie palných zbraní a Guinessova kniha vojenských omylů.

Potom, když si Megan i poslední jmenovanou knihu přeložila přes paži a zrovna hleděla na Krále snů, přičemž ještě usilovněji přemýšlela: Co to jenom píše?, zazvonil vedle ní telefon a ona málem vyskočila z kůže.

Okamžitě uložila horní knihu na místo tak, jak ležela. Telefon zazvonil ještě jednou a zmlkl. Z chodby pak uslyšela, jak někdo něco tlumeně říká, a pousmála

se. Otec seděl na záchodě a tam hovor přijal. Vždycky říkal, jak nenávidí telefon na záchodě, což byl matčin nápad: "Copak sis nevšiml, že vždycky čeká, až si sedneš, a teprve pak zazvoní?" ptávala se, ale pak jej otec začal využívat mnohem častěji než ona.
Z chodby se ozýval další nezřetelný hovor. Megan se velice tiše vyplížila z pracovny, až se na chodbě zastavila u dveří koupelny.
"Hmmm, ano. Ne, nevolali. A upřímně jsem doufal, že ani nezavolají. Naše poslední setkání nebylo zase tolik úspěšné nebo příjemné jako tamější okolí, a tak nevidím důvod, proč by měli mrhat svými penězi nebo mým časem."
Po těchto slovech Megan popošla ke dveřím ještě o krok.
"A tak jo," pokračoval otec. "Přesvědč mě. Máš na to pět minut." Znělo to bodře, ale Megan ten tón hlasu dobře znala. Ať byl na druhém konci linky kdokoli - a ona měla pocit, že ví, kdo to je -, bude mít práci se k otci prokousat.
Stála tam, naslouchala tlukotu vlastního srdce i ostatním zvukům z domu a doufala, že se tam nezjeví žádný z bratrů. Asi po dvou minutách otec promluvil: "Vážně?"
Neznělo to ale tak, že by jej něco přesvědčilo. Megan vydechla to, co dosud zadržovala.
O chvilku později opět slyšela otce: "Promiň, Jamesi. Mohl bys mi to říct znovu?"
Pauza. A pak: "To ale dává věcem úplně nový rozměr, nebo ne?"
Další pauza.
"No, ale stejně se napřed musí spojit oni se mnou. Měli to udělat minulý týden, ale neozvali se. Mám pocit, že se rozhodli na to vykašlat."
Megan naprázdno polkla.
"Ale ne," řekl otec. "Ne, myslím, že ne. Teda... potřebuji od tebe slyšet ještě jednu věc, Jamesi. Potřebuju trochu osvětlit, jakou roli v tom hraje ona."
Zase ticho, při němž Megan zase tajila dech.
"A jsi si tím jistý? Protože kdyby se něco z toho..."
Další dlouhá pauza.
"Ne, to samozřejmě ne. Jenom jsem si vzpomněl na to, jak to bylo posledně. To bylo o fous. Samozřejmě, že věřím ve veřejné služby a všechno ostatní, ale nezapomeň, že tu mluvíme o mé dceři."
Ticho. Dlouhé ticho. Megan konečně vydechla, ale protože musela, ne že by chtěla.
Nakonec se i zevnitř koupelny ozval dlouhý výdech. "Ale jo, tak podívej. Jestli navrhnou stejnou smlouvu jako posledně, tak jo. Můžu si tam vzít práci s sebou. Jenom mi vadí, že tam plno věcí rozptyluje a že tam toho neudělám tolik jako tady. Podle zákona by mi to měli kompenzovat."
Další ticho. "Ano, ano. Jsem si jistý, že bude. Tak jo, tak až..." Prudký záchvat smíchu. "Ale ne, je jenom hezké, když je po člověku poptávka. Tak jo, Jamesi, díky za zavolání a měj se."
Poslední slova Megan skoro neslyšela, protože už podle toho smíchu poznala, co se děje, a nyní byla zpátky v pracovně, kde ukládala všechny knihy, které předtím zvedla, na správná místa. V době, kdy záchod spláchl, voda natékala, dveře se otevřely a otec se ploužil zpátky do pracovny, stála už Megan u implantátového křesla a prohlížela
si knihu, která ležela hřbetem vzhůru na sedadle. Byla to Světová piva od Michaela Jacksona, a pokud byla Megan předtím zmatena z toho, na čem může otec dělat, nyní byla naprosto vyvedena z konceptu.
S knihou v ruce k němu vzhlédla. "Na čem to pracuješ?" ptala se. "No tak, tati, řekni mi to!"
Otec pozvedl obočí. "Víš, holčičko," řekl, "když někde bydlíš hodně dlouho, stávají se ti úžasné věci. Ale ty je bereš jako hotovou věc. Je to něco jako slovní hříčky nebo idiosynkrazie."

Hleděla na něj poněkud užasle a přemýšlela, kam tohle asi povede.
Stále se usmíval, když jí bral Světová piva z ruky a sedal si s nimi do křesla. "V tomhle domě žiješ celý život," pravil, "ale víš co? Nikdy sis ani nevšimla, že prkna v podlaze napravo od dveří do koupelny vržou, když z nich zvedneš nohu moc rychle."
Barva Meganina obličeje se velice přesně přiblížila barvě těch dozrávajících rajčat.
"Byl bych tě podezříval, že máš s tím telefonátem něco společného," pokračoval táta. "Telefonoval James Winters, kdybys to náhodou nevěděla. Ale konkrétně prohlásil, že ty s tím nic společného nemáš. Takže jsi mimo podezření i bez vykrucování. Ale rozhodně jsi s ním mluvila o Xanadu."
"O těch problémech, co tam mají," odpověděla Megan velice opatrně. "Ano," Povzdechl si a protáhl nohy. "Musíme si spolu promluvit," řekl, "o nebezpečích při cestování. Já vím, že Net Force je hlavně organizace na ochranu zákona. Ale všechny veřejné organizace na ochranu zákona mají nějaký politický aspekt. A když..."
Telefon znovu zazvonil a tentokrát nadskočili oba.
Zachráněna zvoněním! Megan byla ráda, protože se příliš netěšila na možnost, že by ji otec poučoval zrovna teď, když je tak vzrušená. Otec se rychle zvedl, přešel k telefonu a zvedl sluchátko.
"Haló," ohlásil se.
Další odmlka.
"Ano, pane Halvarsone, jak se daří?" ptal se otec, zatímco mu obočí vystoupalo až tam, kde mu před dvaceti lety končily vlasy. "Ano, i já s vámi zase rád mluvím. Ne, ne, řekli mi, že jste pracovně někde mimo, a je mi líto, že jsem vás nezastihl."
Mávnutím ruky vykázal Megan z pokoje. Šla a snažila se odolat pokušení skákat nahoru a dolů jen z čiré radosti. Otec za ní zavřel dveře.
Megan odešla do kuchyně, kde si udělala čaj hlavně jako cvičení, zda dokáže zůstat klidná. Napřed se uvařila voda, pak se louhoval čaj, a když už vypila půl hrnku, vstoupil do kuchyně otec a posadil se ke stolu.
"Takže?" ptala se Megan přes okraj hrnku.
Pohlédl na ni napůl ohromen a napůl znepokojen. "Chci, abys věděla," řekl, "že se kvůli tobě do toho ráje hédonismu vrátím ještě na dva týdny."
"Je mi hrozně líto, že kvůli mně budeš tak trpět, tati," odpověděla Megan a snažila se zachovat obličej tak vážný, jak to jen okolnosti dovolovaly.
"No, to se vsadím," řekl. Ale pak výraz v jeho tváři povolil a změnil se v úsměv, i když ohromení mu v očích stejně zůstalo. "Musim ti říct," prohlásil, "že by mě agent asi neoslovoval moc lichotivě, kdybych odmítl nabídku platu, rovnající se zhruba honoráři za menší román, jenom za to, že tam dva týdny povedu občasné semináře a jinak tam budu jenom posedávat a tvářit se, že na něčem pracuji."
"Ale říkal jsi mi něco o nebezpečích cestování," poznamenala Megan rozvážně.
Otec se na ni podíval. "K tomu se ještě vrátíme," pravil, "během našeho výletu. Protože, jak sis už určitě domyslela, jedeš tam se mnou, aby ses taky povalovala. Anebo to tak má aspoň vypadat."
Megan se zašklebila od ucha k uchu.
"Ale kromě zábavy," pokračoval otec, "tě varuju. Vím, jak moc vážně svou práci pro Net Force bereš a kam se s tím chceš dostat. Ale jestli se začne dít něco vážného, tedy ve smyslu nebezpečného, chci o tom vědět jako první. Tohle je moje jediná podmínka, se kterou do toho jdu. Jestli si jedinkrát všimnu, že hraješ moc rychle a bez ochrany, vracíme se prvním přívozem zpátky domů tak rychle, až se ti bude točit hlava a budeš si muset nechat znovu utáhnout obratle."
Megan kývla hlavou. Co se tohoto týče, neměla v úmyslu si s otcem zahrávat.
"Slibuju, tati. Posledně jsem se hodně poučila."
"Fajn. Tak to si asi teď běž napsat seznam na cestu, protože nám sem přistaví

letadlo zítra v devět ráno."
"Zítra!"
"A ještě musím zavolat mamince," řekl otec a mnul si čelo. "A zeptat se, jestli se k nám nakonec nepřipojí. A pak tví bratři, ti budou leda rádi, že mají celý dům pro sebe. Pouze doufám, že se nevrátíme zpátky a nenajdeme jenom hromadu ohořelých trosek tam, kde kdysi stával náš dům. No, a co se týká mamčiných rajčat... v tom snad pomůžou sousedi."
Poslední část věty slyšela Megan jen velice nezřetelně. Už totiž upalovala chodbou do svého pokoje, aby začala balit.

*****

V jedenáct hodin druhého dne ráno už letěli sestupným obloukem po trajektorii jejich rychlého člunu. Právě pod nimi zmizela křivka Země, což bylo Megan na chvilku líto. Blíž k vesmíru se asi už nikdy nedostanu, teda k opravdovému vesmíru, nebo aspoň v blízké budoucnosti... Ale vzápětí došla k závěru, že pozdější budoucnost může počkat, zatímco jí momentálně bohatě stačí modř Karibského moře, která se odrážela v oknech člunu, a sledovala přitom to, čemu se v atlasech říkalo Nové bahamské ostrovy, ale čemu inzeráty říkaly Xanadu. Geograficky to místo nemělo se starými Bahamami nic společného až na to, že se nacházelo přibližně ve stejné zeměpisné šířce. Bylo postaveno na podmořské hoře, vzdáleně napojené na Bahamské souostroví, ale samo ostrovem nebylo. "Nebo alespoň ne v tomto stádiu tání ledovců," jak na propagačním videu prohlašoval zakladatel Xanadu, Aaron Halvarson.
Ostrov byl postaven v podstatě z ničeho, jako výsledek jednoho z nejokázalejších malých produktů stavebního inženýrství, jaké byly v tomto století zatím k vidění. Podmořská hora byla vybudována z lávových naplavenin, milionů tun opracovaných stavebních sutin z pevniny a mnoha milionů tun dalšího odpadu a hlušiny, přetavených plazmou na laminát. Plošina byla pod hladinou i nad ní vysoká přes šest set stop; nad hladinou oceánu se "hora" tyčila do výše tří set stop a úpatí ostrovní hory bylo upraveno do dlouhé lagunovité struktury, aby připomínala ostrov Grand Bahama. Celá práce probíhala v bezpečné vzdálenosti od stopadesátimílové rybářské zóny kolem Baham, aby se předešlo případným trapným územním nárokům jiných zemí, až bude stavba hotova. A skutečně, když náhle uprostřed oceánu vyrostla nová pevnina, vyvstaly jisté právní otázky, které ještě pořád procházely správními řízeními u různých národních a mezinárodních soudů pod souhrnným označením Spor o Atlantidu, ale v dané chvíli korporace, která Xanadu založila, vlastnila veškerá majetková práva k zemi, již z nepotřebných zbytků vybudovala na dně oceánu. Společnost měla dokonce i postavení suverénní vlády, i když se toho zrovna zatím nijak nesnažila využít. Xanadu byl hlavně komerční koncern, ale už stejně uzavřel vzájemnou obrannou dohodu se švýcarskou vládou, prý "jenom tak pro všechny případy". Nikdo si nebyl přesně jistý, čeho, kromě slunných dovolených pro důstojníky švýcarského landwehru a letectva, se dohoda týkala. Opakovaně se ale objevovaly zvěsti, že Mount Xanadu, stejně jako mnohé hory ve Švýcarsku, není plnou horou a že se uvnitř nacházejí věci, které by případného útočníka velice mrzely.
Avšak nyní, když se na to všechno dívala z okénka klesajícího letadla, zjistila, že věří, že dole je jen čistá příroda. Několik delfínů skákalo v ladných obloucích do jedné z mnoha zátok. Na spoustě míst rostly bujné tropické lesy skoro až na pobřeží a pláže je lemovaly jen v podobě úzkých pásů broskvového, růžového nebo bílého korálového písku. Na vnitřní křivce ostrova, která byla chráněna před převažujícími východními "obchodními větry", byly však pláže široké, a jak letadlo zpomalovalo, Megan na nich sem tam viděla lidi, natažené na lehátkách nebo plovoucí v té nádherně modré vodě.
Megan se usmívala, protože to nedokázala už od rána zastavit. Jejím úkolem zčásti bylo všechna ta hezká místa navštívit a užít si je: slunce, příboj a

všechno ostatní. Cestování, jako opravdové cestování, se na rozdíl od toho virtuálního stalo s postupujícím jedenadvacátým stoletím výsadou hlavně těch bohatších, a Megan měla v plánu si
tuto nečekanou příležitost i s ní spojený příjemný život do všech detailů užít. Musela si ale pečlivě rozplánovat i tu druhou činnost, kterou měla vyvíjet. Už předchozího odpoledne našla na své pracovní ploše obrovskou hromadu zašifrovaných e-mailů, nadepsaných Jackem Wintersem jen stručně: "Přečti si to a znič to." Byly to detail-nější popisy předtím diskutovaných krádeží dat a dalších zločinů, o nichž se věřilo, že mají nějakou souvislost s letoviskem Xanadu. Poslední svodka, již četla, byla o tom právníkovi z Londýna a šokovala ji natolik, že musela několik minut sedět bez hnutí a absorbovala tu hrůzu, než dokázala zničit mail a po něm i smazat stopy po všech datech, která jí ten den poštou přišla. Ať jsou kdokoli, pomyslela si, tak jsou dokonalí. A ať jsou, kdo jsou, jsou dobří v tom jak předstírat, že jsou někdo jiný.
Spíše než nějaký počítačový génius, pracující kdesi v pozadí celé operace, neměl by to být někdo, kdo přímo jedná se "zákazníky"? Nebo možná dva lidé, úzce spolupracující? Jeden mění totožnost a druhý se stará o software a další technické věci?
Když dopoledne skončili balení zavazadel, asi hodinu předtím, než si pro ně přijelo auto, zkusila tento nápad přehrát otci, aby viděla, co na to řekne. Najednou ji ale zarazil.
"Možná by od tebe nebylo moudré mi říkat, co děláš, leda tak nějak obecně," řekl, když zavíral kufr a zajišťoval jej stařičkým koženým řemenem. "Nebo by ode mě nebylo moudré to komentovat. Ze tří důvodů - první je, že bych během příštích dvou týdnů mohl někomu říct něco, co by tvé práci ublížilo. Za druhé bych ti mohl do hlavy nasadit nějaký nápad, který by tě odradil nebo odpoutal tvoji pozornost od jiného nápadu, který sis už promyslela. A za třetí bych možná slyšel něco, z čeho bych zpani-
kařil, na místě tě omráčil, zabalil do jednoho z tvých kufrů a odvezl domů."
Megan na něj překvapeně vytřeštila oči.
"No, podívej," pokračoval otec, když auto přijíždělo k přistávací ploše, "buď prostě opatrná a využívej vlastní úsudek. Nějaký mít musíš, protože jinak by ti James Winters tu příležitost ani nedával. A když už je řeč o tomhle..." Vytáhl odřenou tašku přes rameno, v níž nosíval svůj "laptop" pro přístup na Síť, když jel náhodou někam, kde neměli standardní přístroje s implantáty. Megan zamrkala.
"Ale tam, kam jedeme, to potřebovat nebudeš, že ne?"
"Kdyby to bylo moje," odpověděl otec, "tak ne. Vypadá jako ten můj, že? Měl by, slupka je úplně stejná. Ale vevnitř máme něco půjčeného."
"Něco půjčeného? Je to od Jamese Winterse?"
"Těsně vedle," řekl otec, v tu chvíli možná trochu zbytečně. "Není to pro mě, i když já budu dělat, jako že je. Používat to budeš ty." Zastrčil laptop zpět do tašky. "Je v tom nainstalované zabezpečené satelitní spojení, takže můžeš na Síť nebo telefonovat, aniž by ses musela napojovat na místní síť Xanadu. Pár lidí si myslí, že je to dobrý nápad. Je to synchronizované s tvým implantátem a s mým taky. Nikdo jiný to nemůže použít."
"Těsně vedle?" chtěla vědět Megan. "Chceš říct, že to není od Jamese Winterse?"
Otec se lehce pousmál. "Neměl bych tě napínat, že? Ve skutečnosti to je od Marka Gridleyho. James Winters říkal že Mark vyjádřil, jak to jen říct, jistý zájem o to, oč jde."
Megan se zašklebila. Dokázala si představit, že jedině jeho otec, stojící Markovi energicky za zády, by mu dokázal zabránit, aby chtěl dělat to, co teď dělá Megan - a zřejmě by mu ještě musel vysvětlovat, že posílat do Xanadu syna ředitele Net Force by utajení příliš nepomohlo.
"Takže tohle je," zkusila to, "způsob, jak se do akce může zapojit Mark, aniž

by tam byl skutečně přítomen."
"Ale ve virtuální podobě tam bude účasten víc než dost, aspoň takhle je o tom Gridley mladší přesvědčen," řekl otec s trošku pokřiveným úsměvem. "Mimochodem, je prý v pohotovosti, aby ti nabídl profesionální pomoc. Což mi připadá užitečné, protože u tak profesionálního systému, jako má Xanadu, to asi budeš potřebovat. Jo a ještě jedna věc..."
Vytáhl malý, hezký, stříbřitý a podlouhlý předmět, asi třicet centimetrů dlouhý a dvacet široký. Byl to boom-box, ale ne jeden z těch prvních hromotluckých drtičů mozků, podle nichž výrobky v minulém století získaly svou přezdívku. Tohle byl nový stereo přístroj s novými reproduktory a novým i bezpečným výkonem, poskytující dokonalý prostorový "surround" zvuk z něčeho, co vypadalo jako kovový monolit. Ovládací prvky byly neviditelné do té doby, než se člověk dotkl kovového zevnějšku, pod nímž byly ukryty, a teprve pak se na naleštěném stříbrném povrchu rozzářily jejich kontrolní diody.
Megan se znovu zahleděla otci do očí a musela se hodně ovládat, aby nezačala slintat. "Řekni mi, že je to předčasný dárek k narozeninám," řekla, "a ne zase něco půjčeného. Prosím..."
Otec poněkud smutně zavrtěl hlavou. "Sám bych si to přál, protože bych si to od tebe půjčoval třikrát týdně. Ale jinak je to přesně to, na co to vypadá, ale je to taky širokopásmové anti-odposlouchávací zařízení a rušička. Tady ten třetí 'čudlík'..." Přejel prstem po povrchu ovladačů, až se rozsvítily. "Ne tenhle, to je hlasitost. Tenhle, který se nazývá grafický ekvalizér." Otec se teď tvářil lehce pobaveně. "Některé frekvence jsou poněkud vyrovnanější než jiné, jak asi zjistí ten, kdo se tě bude snažit odposlouchávat, jakmile to budeš mít zapnuté. Když budeš chtít se mnou nebo s někým jiným o něčem citlivém mluvit, necháš to zapnuté. Generuje to rušivé zvuky a pak ještě pár užitečných věcí, kterým nerozumím. Ale James Winters říkal, že s tímhle budou tvé hovory naprosto bezpečné. A ty si tam máš prý hlavně povídat. Já jsem ta veřejná část operace, to tajné je tvoje práce. A dbej na to, aby to tak zůstalo, a to i pro mě, dokud tam budeme. Oni ti věří a já ti věřím taky. Ale buď opatrná."
Pak "laptop" i to druhé zase zabalil a nic dalšího neřekl. Megan, která si v tu chvíli už sbírala zavazadla, se tátovu osvícenému pohledli na věc celkem divila. Neboje možné, říkala si, že rodiče jsou čím dál chytřejší úměrně tomu, jak my stárneme?
Ta myšlenka byla poutavá, a jestli má nějaké opodstatnění, to ukáže až čas. Mezitím už skoro přestali zrychlovat a letadlo přešlo na přistání.
Přistávací plocha byla v bezpečné vzdálenosti obklopena kruhem majestátních palem, jejichž vrcholky se třepotaly jako prachové peří ve větrné bouři, když letadlo klesalo na přistávací podpěry a trochu se odrazilo, než se usadilo. Posádka, která kolem nich poslední hodinu doslova tančila, teď začala člun otevírat a odemykala vzduchové uzávěry pro horní vrstvu atmosféry. Přední dveře, několik řad! před Megan a otcem, se s hlasitým syčením otevřely a dovnitř se nahrnul horký tropický slunečný den, až jejich letuška zamžikala a nevědomky se začala usmívat. Z plochy jim na přivítanou přivezli schůdky a tři další pasažéři malého soukromého letadla, samí zaměstnanci v karibsky modrých uniformách, vystoupili.
Megan zažila problém s udržením pozornosti - musela se soustředit na bezpečný výstup ze stroje, ale nemohla si pomoci a musela se rozhlížet kolem. Spalující modrá a bílá barva jasného dne ji oslepovala a skoro ze všech stran byla obklíčena tropickou zelení. Sem tam bylo možno mezi stromy zahlédnout moře a kousek na západ se nad vším tyčila Mount Xanadu, plná bujné zelené vegetace a s řítícími se vodopády, které z dálky vypadaly jen jako statické bílé zaoblené pruhy. Kolem přistávacích ploch byly vysázeny květinové záhony a pak spatřila parkoviště se shlukem malých a plochých vozítek na kolech. Kromě toho se k letadlu hrnul dost velký zástup lidí v uniformách Xanadu, aby je vyložili.

Megan sestoupila ze schůdků hned za otcem a zůstala stát, aby se dlouze nadechla horkého a slaného vzduchu. Tohle je naprosto úžasné, pomyslela si - ale v tom okamžiku se jí někdo pokusil sundat s ramene příruční tašku na popruhu.
Megan se musela ovládnout, aby na to její tělo nezareagovalo tak, jak bylo vycvičeno, což by mělo na člověka, který s taškou cloumal, nepříjemný dopad. Když se otočila, zjistila, že je to nějaký malý muž v krásně modré uniformě s vyšitými zkříženými klíči na klopách, jenž se na ni usmál a řekl: "Já vám to vezmu, slečno O'Malleyová."
"Ale ne, to je dobré, já si vždycky..."
"Kdepak, slečno O'Malleyová, my nemůžeme nechat hosty, aby si nosili zavazadla! Co by na to lidé řekli?"
Vítězoslavně se na ni usmál. Prohraný spor Megan poznala, když se jej účastnila, a tak se trochu přikrčila, aby muži dovolila stáhnout jí popruh z ramene. S taškou odešel, a když se pak otočila k otci, že mu něco řekne, viděla, že i on má prázdné ruce a trochu se usmívá.
"Přesně to se mi tu stalo posledně," řekl jí tiše, zatímco následovali průvodce z přistávací plochy. "Mám pocit, že většina lidí, kteří sem přiletí, prostě jenom pustí kufry
z ruky a čekají, že je někdo zachytí, než dopadnou na zem."
"Hmmm," protáhla Megan a šla dál. Jeden ze zaměstnanců jim kynul, aby prošli obloukovitou pergolou, celou zarostlou bílými popínavými růžemi. Na druhé straně viděla točité chodníky a schodiště vedoucí dolů k široké modré laguně, ze všech stran obklopené plážemi s černým pískem. Měla pocit, že uprostřed laguny musí pracovat nějaký přílivový generátor, protože podél celého pobřeží se valily jemné vlnky, které se pak zase vracely do moře. Vždy, když vlny ustoupily, písek se na slunci stříbřitě leskl, aby vzápětí zmatněl dočerna, když z laguny dorazily další vlny.
Cesty vedly po obou stranách podél celé laguny k budově, která ze všeho nejvíc připomínala recepci. Vedle ní, po jejich pravé ruce, byla ve stínu palem zaparkovaná skupina malých vozítek, podobných golfovým vozíkům - jen s tím rozdílem, že golfové vozíky málokdy mívají tak dokonale ladící kožené čalounění jako tyto; tohle by člověk spíš očekával uvnitř limuzíny Rolls-Škoda. Jeden ze zaměstnanců, postávajících u vozítek, k nim přistoupil a oslovil je: "Pojďte prosím tudy, pane O'Malley, slečno O'Malleyová..."
Do jednoho z těch vozítek nastoupili a zaměstnanec Xanadu s nimi po cestičce vyrazil k širokému, štěrkem vysypanému prostranství před recepcí. Po cestě to bylo samé: Jsem Joel, váš řidič. Tudy prosím, pane O'Malleyi," nebo: "Tudy prosím, slečno O'Malleyová," až měla Megan nutkání se rozhihňat, kdykoli to řekl. Recepce samotná byla širokým otevřeným kruhovým prostranstvím s řeckým sloupovím, ale když je tudy vedl, Megan si v podlaze u sloupů všimla dlouhé štěrbiny. Tudy asi vysunují střechu, když je špatné počasí.
"A nyní," začal Joel, "sem se chodí, když se během pobytu chcete seznámit s jinými hosty. A klidně sem kdykoli zajeďte a vyhledejte nás, pokud budete mít jakékoli problémy s ubytováním, anebo vlastně jakékoli problémy, týkající se pobytu. Nebo nám prostě zavolejte a my k vám do vily někoho pošleme. Naše operační centrum je ta budova za recepčním prostorem. A klidně se zastavte, kdykoli se vám zachce - všichni hosté mají právo na prohlídku celého ostrova. Vlastně na tolik prohlídek, kolika se jim zachce; stačí nám zavolat a říct, že přicházíte. Na ostrově máme dvanáct restaurací. My po cestě do vaší vily pojedeme kolem tří, a kdykoli vás napadne něco zakousnout, tak vám může někdo z pokojové služby přivézt, nač máte chuť, anebo si zavolejte pro minibus a my vás odvezeme do kterékoli z restaurací, jež by se vám zalíbila. Všechny jsou otevřeny na oběd a večeři, pět z nich podává snídaně a dvě jsou otevřeny čtyřiadvacet hodin denně." Joel se pousmál. "Já osobně vám doporučuji Deli. Podáváme tam vynikajícího lososa na způsob pastrami."
Na toto téma hovořil ještě několik dalších minut, zatímco objížděli osmnáctou

jamku výjimečně upraveného golfového hřiště a pak jeli kolem něčeho, co byl asi menší deštný prales. Megan si už krajiny všímala o něco méně než před několika minutami. Při zmínce o lososu se jí totiž prudce probral k životu žaludek. Jakýkoli sendvič by mi teďka velice bodl, pomyslela si. Ale to proto, že byla příliš vzrušená, než aby snídala, což se nakonec ukázalo jako moudré. Trysková balistická letadla jí už několikrát předtím žaludek zle pocuchala.
Jak dlouho to ještě potrvá, než se dostaneme tam, kam jedeme? divila se. "Je to tu fakt velký," řekla nahlas. "Nějak jsem si myslela, že to bude menší."
"Je to zhruba polovina rozlohy ostrova Manhattan, slečno O'Malleyová," řekl Joel. "A vlastně tu pěkný kus Manhattanu máme i fyzicky. Přes půl roku jsme odebírali jejich odpad, abychom ho předělali na laminát a umělou lávu, ze kterých jsme postavili základ pro ostrov. Ale i když máme ostrov velký, domy pro hosty máme stejně blízko hlavních budov. K vaší vile dojedeme tak za tři minutky."
To slyšel, jak mi burácí žaludek? přemýšlela Megan. Na takovémto místě by ji nepřekvapilo, kdyby byl personál vycvičen i na takové věci.
Každopádně to spíš trvalo minutu a půl, protože řidič trochu zrychlil. Z deštného pralesa vyjeli do prostoru připomínajícího zvlněný park svými přesně zastřiženými trávníky a palmami i jehličnatými stromy, vysázenými patrně se záměrem, aby vytvářely jakási soukromá zákoutí. Za tím vším se táhla modrá linka moře a skrze stromy občas zazářil i kousek pláže - tentokrát s jasně bílým pískem.
"K vaší vile se jede tudy," řekl Joel, když odbočoval vlevo, na malou soukromou cestu, nad níž se jako baldachýn skláněly velké a staré eukalypty. "Musím říct, že je to tady jeden z nejvyhledávanějších prostorů - máte tu krásně a i soukromí. Pokud byste chtěli jít do 'vnitrozemí' a nechtělo se vám volat minibus, tak tady na té křižovatce staví každých deset minut místní doprava. A samozřejmě máte ve vile kola."
Zpod eukalyptů vyjeli na mýtinu, kde stála bílá budova, větší než jejich dům, již asi navrhoval architekt hodně ovlivněný stylem Neo Deco. Každé z obou hlavních křídel bylo širokým válcem s velkou základnou a vyhlídkovou plošinou se zábradlím na střeše. Oba těsně přiléhaly ke štíhlejšímu a vyššímu válci uprostřed, kde byly vstupní
dveře a nahoře terasa. "Odtamtud budete mít nádherný výhled," sliboval Joel. "Ale to není ta samá vila, ve které jsem bydlel posledně," prohlásil Meganin otec, rozhlížeje se překvapeně kolem.
"Ne, pane. Pro každého hosta vždy najdeme vilu, která nejlépe odpovídá jeho potřebám. A protože jste tentokrát přijel tady s mladou dámou, mysleli jsme, že se vám asi bude víc líbit tohle."
Na otevřeném prostranství před vilou se povrch cesty změnil z tmavé dlažby v bílý štěrk. Joel zastavil vozítko přede dveřmi. "Dovolte, odemknu vám a předám klíče," řekl. "A ještě vás rychle provedu. Vaše zavazadla by už měla být ve vašich pokojích. Kdybyste měli jakékoli problémy, dejte mi vědět a já je vyřeším."
,Já se jdu projít dozadu, tati," ohlásila Megan a už šla. Hned za domem totiž zahlédla soukromou pláž, patřící k domu, ale také něco jiného - další bílý dům, prosvítající mezi stromy.
"To jsou vaši sousedi, slečno O'Malleyová," volal za ní Joel, když si všiml, kam se dívá. "Tady na téhle ulici jste jediní. Oni přijeli už před pár dny. Můžete se s nimi dnes večer setkat v recepci, jestli budete chtít."
Megan na něj zamávala a kráčela po cestičce kolem domu. Vzadu spatřila široké patio, zarostlé tropickými rostlinami v záhonech i květináčích. Další štěrková cesta vedla kolem hodně zarostlé terasy s bazénem a odtud dolů na pláž.
Při pohledu na ni Megan vydechla a vydala se dolů kolem palem, které jí částečně clonily výhled. Nikdy nežila a ani přechodně nebydlela nikde, kde by nebyl snadný a přímý přístup k oceánu, ale tohle bylo nějak snazší než obvykle. Spalující modrá obloha se setkávala s teplým

modrým oceánem na skoro neviditelné hranici - bylo tam jen několik jasně bílých mráčků, vysoko na nebi, které odlišovaly vodu od oblohy. Celé to bylo neuvěřitelně krásné a přímo to lákalo k odpočinku.
A já tu budu muset pracovat, když už tu jsem. Hej, to není fér! Vak se ale pro sebe zasmála. V první řadě tu totiž byla kvůli práci.
Otočila se a vrátila se k domu. Francouzské okno do patia bylo otevřené, a když jím Megan prošla, ocitla se v obývacím pokoji o rozloze skoro celého přízemí domu. Byl tam i obrovský krb, i když - kdo by chtěl uvnitř rozdělávat oheň, pokud je venkovní teplota skoro celý rok přes pětadvacet stupňů Celsia? Megan si to nedokázala ani představit. Krb byl naložen krásně nařezaným dřívím poskládaným tak, jak si Megan pomyslela, že musí vzplát, už když na ně dopadne jediná jiskra... a možná proto, že lidé, kteří tu bydlívají, přesně tohle očekávají. Když se postavila čelem k průčelí domu, uviděla napravo jídelnu se stolem s mramorovou deskou; stůl byl tak velký, že by se u něj pohodlně najedlo dvacet lidí. Na druhé straně jídelny uviděla ještě jedny dveře. Kuchyně? napadlo ji.
Otec zrovna scházel se schodů. "Joel už šel," řekl, "a já myslel, že si možná dám sklenici něčeho studeného a zkusím najít nějaké jídlo a vodu, abych pak dokázal prozkoumat i zbytek domu."
"To není špatný nápad," souhlasila Megan po cestě k oněm dveřím z jídelny. Nahlédla jimi a zírala na místnost o rozloze zhruba jejich obývacího pokoje doma, celou provedenou v nejdokonalejším černém skle a matném bronzu. Přístroje byly diskrétně zapuštěny do zdí, anebo ukryty za dvířky z černého skla. Když se podívala na ovládací panely několika z nich, pojala podezření, že ty přístroje jsou chytřejší než někteří její spolužáci. "No, podívej na to," řekla otci, který přicházel za ní. "Tady bych se asi bála vařit. Je to tu všechno tak lesklý..."
"Asi bych se divil, kdyby tu někdo doopravdy vařil," poznamenal otec, "když uvážím pověst restaurací na ostrově. Já stejně momentálně nechci nic jiného než trochu sodovky."
"Najdu ti ji." Přešla k lednici a otevřela ji. "Tu tady určitě musí mít. Já bych zase momentálně zabíjela pro párkový sendvič, ale pochybuju, že by..." Megan zmlkla a dokořán otevřela ústa, protože si všimla obsahu ledničky. Byl naprosto identický s tím, co měli v lednici doma ještě to ráno. Až na to, že tuhle ještě nevyžrali ti čtyři reprezentanti z olympijského žracího týmu, pomyslela si. "Táto, věřil bys tomu?"
Nahlédl jí přes rameno po cestě ke skříňkám, které chtěl prozkoumat. "No, to je zajímavý! Myslím, že asi udělali inventuru posledních objednávek do lednice a spižírny doma." Zašklebil se a z jedné skříňky vytáhl sklenici. "Možná jim řekneme, ať trochu brzdí, protože s sebou nemáme ty čtyři jezdce z Apokalypsy, kteří by nám to pomohli vyprázdnit."
"Právě jsem na to myslela..." Natáhla ruku, vytáhla ven boloňské párky a hořčici, pak dveře zavřela a vydala se najít nějaký chleba. "Chlebníkem" byla malá skříňka se skleněnými dvířky, stojící u lednice. Vypadala, jako by ji předělali z nějakého humidoru, a na skle dvířek se zobrazovala vnitřní teplota a relativní vlhkost vzduchu.
Megan vytáhla chléb, vzala si z balíčku několik plátků a zbytek zase vrátila, načež humidor začal přímo freneticky pracovat, aby se teplota a vlhkost zase vrátily do normálu. Udělala si sendvič, našla na něj talířek - ono tam bylo tak děsně čisto, že by se prostě neodvážila sendvič položit přímo na stůl - a odešla s tím z kuchyně.
Vrátila se do obývacího pokoje a rozhlédla se. Napravo uviděla dveře do chodby, o níž si myslela, že vede ke koupelně. Zamířila tam a nahlédla dovnitř.
Zase jí spadla brada a znovu musela zavřít pusu skoro násilím. Bude si na to muset začít dávat pozor, aby si o ní lidé nemysleli, že dýchá s otevřenými ústy. Nebo že na něco takového nejsem zvyklá, pomyslela si. No, tomu říkám

koupelna! V kójích z čirého skla stály toaleta i bidet, pak tam byla ještě vana pro ni a tak deset nejtlustších přátel, parní skříň a další dřevěné dveře, které podle ní mohly vést jedině do sauny, sprcha s tolika neznámými hlavicemi a nástavci, že jí spíš připomínala nějakou odpočívárnu na kosmické lodi mimozemšťanů, a k tomu podlaha z čistě bílého mramoru - nikoli však z dlaždic, ale z jediné desky beze spár a z pravého kamene.
Přistoupila ke skleněné kóji kolem toalety a zauvažovala, k čemu tam asi je. Dveře byly otevřeny. Zavřela je a dveře se samy zamkly a sklo kóje napřed zmatnělo a za okamžik už vypadalo jako zamrzlé okno.
Megan zamrkala a zase dveře otevřela. Sklo zprůsvitnělo.
Vyšla ven a dveře koupelny za sebou zavřela. "Táto?" zavolala, než si po cestě ke spirálovému schodišti kousla do sendviče.
"Ano, srdíčko?" ozvalo se z kuchyně.
"Nikdy odsud neodjedu!"
"Tak to je fajn, srdíčko."
Vyšla po schodech nahoru a prošla se druhým podlažím, kde nahlížela dveřmi do pokojů. Napočítala pět ložnic. Megan se nedokázala rozhodnout, jestli dostali tak velký dům proto, že posledně tu byl otec sám a bydlel v menším, anebo se předpokládalo, že po jedné, dvou nocích je stávající ložnice omrzí a budou chtít vyzkoušet jinou. Ložnice byly, mírně řečeno, vkusné. Všechny měly maličké kuchyňské koutky, počítače s velkými připojovacími křesly nedávného data výroby a koupelny přinejmenším stejně komplexní a luxusní jako ta, již viděla dole. Měly nádherný výhled buďto na lagunu na jedné straně, anebo na Atlantik na straně druhé. Postele v nich byly dost velké na to, aby dostaly vlastní směrovací čísla, a to rovnou ta třináctimístná. Koberce měly tak dlouhý vlas, až si Megan byla jistá, že když se na nich člověk na chvilku zastaví, vystavuje se nebezpečí zmizení beze stopy.
"Paráda," říkala si mezi sousty sendviče, zatímco chodila od pokoje k pokoji. Na konci chodby došla ke dveřím, o nichž si myslela, že vedou do další, asi hlavní ložnice. Ale když k těm dveřím došla a otevřela je, zůstala stát na prahu a zírala.
Byla to ta největší, nejhezčí a nejmoderněji vypadající počítačová pracovna, jakou kdy v životě viděla nebo
o jaké slyšela.
Místnost měla tvar velké elipsy, kdy virtuální křeslo stálo na jednom vrcholu elipsy a počítač na druhém. Došla až k místu, kde hrdě stál, a zmohla se jen na vrtění hlavou. Byl to IndexBlue Netset, strojovna, která stála asi tolik jako závodní auto na zakázku. A k tomu křeslo BodyMatch, které člověku mohlo poskytnout buďto masáž celého těla, nebo mu stimulovat svaly zevnitř, aby se nescvrkly během dlouhých virtuálních sezení.
Megan došla k NetSetu a dotkla se výrobního štítku, aby si přečetla jeho specifikace, když do chodby vstoupil otec, který se procházel od ložnice k ložnici stejně jako ona před chvílí. "Aha, tahle asi bude moje, řekl bych."
Následovaly zvuky, jak otevíral různé šuplíky. "Oni mi už
i vybalili," hlásil. "Doufám jenom, že sis do kufrů nedala nic, cos nechtěla, aby někdo viděl, zlatíčko, protože už to někdo viděl všechno."
Zavrtěla hlavou a nechala počítač počítačem, protože otec už chodbou přicházel k ní. "No, podívej se na to!"
Vstrčil hlavu do dveří. "Pěkný, ne? Člověk tu může udělat spoustu práce. Jestli se sem někdy zvenčí dostane, že...?"
"Nemůžu odolat," přerušila jej Megan. Posadila se do křesla a zkušebně se napojila. Byla zvědavá na to, jak bude její interface reagovat. Ucítila, jako by se jí chtělo kýchnout...
... a najednou stála na vrcholku amfiteátru, shlížejícího na Saturn.
Oči jí málem vyskočily z důlků. Oni mi sem natáhli celý virtuální profil!
"Tatí," řekla nahlas, "tys jim dával moje hesla pro přístup?"
"Ale houby," promluvil otec ve skutečném světě. Čili tam asi měli instalovaný

i zesilovač. "Tys to udělala, když jsi vyplnila a podepsala ten formulář, co ti poslali. Vždycky si přečti to, co se píše těma malýma písmenkama, zlato."
"Ale já si to přečetla. Ale taky jsem si myslela, že to chtějí jenom na přesměrování mé elektronické a virtuální pošty."
"A je to všechno takové, jak to máš ráda?"
"Jestli tím myslíš, jestli je to jako doma, tak ano."
Nejsem si ale jistá, jestli se mi to líbí, pomyslela si, když se rozhlížela. Jasné, netový server, kde mám pracovní plochu, je veřejný, ale... Odpojila se, protože se rozhodla pozorně se podívat na kódování souborů, které si chtěla uchovat jako soukromé. Někdo to tady totiž moc, moc dobře uměl s počítači, virtuálním světem a Sítí, a Megan začala přemýšlet, zda to není příčina problému, který Xanadu právě prožívá.
"Garantují ti kompletní servis," řekl otec. "Mě to taky trochu překvapilo, když jsem tu byl poprvé a zjistil, že tu
mám svůj oblíbený software nainstalovaný přesně tak, jak to mám rád, a navíc přístup ke své ploše. Ale já si tam stejně nenechávám nic důležitého."
Megan si musela odfrknout, když tohle uslyšela. V některých případech byl její otec naprosto nepoučitelný. Byl to jeden z důvodů, proč má v pracovně plno počmáraných papírků, které občas ztrácí, namísto aby měl poznámky uloženy ve stroji, odkud si je může kdykoli vyvolat. A navíc byl přímo posedlý rukopisy. Skříňky v pracovně měl plné stran a stránek starých knih, odstavců, materiálu na rešerše a čert ví, čeho ještě. Ale zase tátu nijak netlačila hrozba selhání přístroje, zatímco máma šedivěla jen při obyčejné zmínce o možnosti, dejme tomu, výpadku elektřiny uprostřed ukládání souboru.
Nyní trochu pobledla i Megan, jakmile se zamyslela, kdy vlastně pracovníci Xanadu napíchli její systém. Ještě než dostala maily od Jamese Winterse? Nebo potom? Budu se na to muset později mrknout, abych viděla, jestli tam nejsou nějaké časové údaje, které by napověděly, kdy mi sem ty soubory přišly. Takový slizký malý zrůdy...
"Táto," řekla, "je toho najednou moc. Takže o tom teď nebudu přemýšlet. Jdu se ještě podívat na pláž."
"Jasně," uchechtl se. "A já si dám sprchu. Pak oběd, co říkáš?"
"Zní to dobře."
Sešla ze schodů a francouzským oknem opět vyšla ven, aby se zase vydala po štěrkové cestě na pláž. Konkrétně tato pláž - na ostrově už viděla pláže s pískem od černého přes růžový a béžový až po bílý - měla dokonale měkký korálový písek, na rozdíl od takových těch hrubých kamínků, jaké člověk nachází na plážích v okolí Washingtonu. Navíc byla naprosto čistá, nikoli posetá rozbitými škeblemi, střepy skla a mnohem ošklivějšími
věcmi, jak tomu bývá na většině veřejných pláží. Někdo sem asi chodí a každou noc to tu hrabe, pomyslela si, a prosívá písek, aby v něm nezůstalo nic, co vyplavib moře.
Několik minut se jen tak procházela a hleděla na tu modrou nádheru. Byla to opravdová idylka. Jenomže pořád nedokázala z hlavy vytěsnit myšlenky na toho londýnského právníka, toho Harolda Hyper-Hyper-Cosi, jemuž se zhroutil život a musel opustit všechno, co znal, a pak zmizel. Myslela i na jeho klienta, mrtvého a zneu-ctěného. A za to je odpovědný někdo odsud, říkala si v duchu. Zítra ráno, hned po ránu začnu hledat, kdo by to mohl být.
"Co děláš na naší pláži?" ozval se najednou hlas někoho neznámého.
Megan se prudce otočila a uviděla před sebou nějakého pubertálního chlapce. Byl asi stejně vysoký a trochu silnější, ale nadváhu neměl. Alespoň něco musely být svaly. Měl tmavé vlasy, tmavé oči a zamračený obličej; momentálně se mračil na ni.
Megan se rozhlédla, aby se ujistila, kde je, a pak se k němu zase otočila. "Tak, to je mi líto," řekla. Je to za naší vilou, takže je to naše pláž."
Kluk otevřel pusu a zase ji zavřel, jako by se mu hrozně chtělo se pohádat, ale nenacházel žádný argument. "Tak se od nás drž stranou," řekl alespoň.

"No, já jsem neměla žádný plány na invazi," prohlásila Megan. "A teď jako upřímně, proč by ti to mělo vadit?"
"Protože můj táta je třetí nejbohatší člověk na světě," řekl kluk. "A zkouší to všichni. Kdo je tvůj otec?"
Ale ne, kluku, řekla si Megan. Takhle ty to... Žádné: Jmenuju se, a jak se jmenuješ ty," nebo: " Co tě k nám přivádí..."
Je spisovatel," odpověděla.
"Aha," řekl chlapec tónem hlasu, který napovídal, že spisovatele považuje za někoho na dolním konci potravního řetězce. "Jak se jmenuje?"
"R. F. O'Malley," řekla Megan.
"Nikdy jsem o něm neslyšel," prohlásil.
Ono by možná pomohlo, kdybys uměl číst, napadlo Megan, ale pak to jako odpověď zavrhla. Namísto toho ukradla jednu z otcových odpovědí, která by se mohla zdát krutá a ironická, kdyby ji použil on, ale od ní to znělo jinak. Řekla:
"Tak to naprav, než umřeš, protože jinak ti úplně unikne celý smysl toho, proč na téhle planetě jsi. A kdo teda jsi ty?"
"Wim Dorfladen."
"Ajo, a to je dobře, nebo špatně?" zeptala se Megan, která neváhala být nezdvořilá, když si to situace žádala.
"No, lepší než být dítětem nějakého spisovatele, o kterém nikdo nikdy neslyšel," řekl Wim.
"Celkem ti věřím, že si to myslíš," pronesla Megan. "A teď, když jsme si tohle vyjasnili, koukej z mé pláže vypadnout, než ti jednu natáhnu."
Odfrkl si a o krok k ní popošel. "Ty mi nemůžeš... eh!"
Natáhla mu ji. Byl to tentýž výpad nohou, který na ni bratr zkoušel den předtím, ale ona jej provedla tak rychle, že Wim ani neviděl, co ho vlastně trefilo - najednou prostě zjistil, že sedí na písku. Jejda, musíš si na ten písek dávat pozor, on je někdy hrozně kluzký," zahlaholila Megan.
"Nepotřebuješ pomoct?"
Překvapeně hleděl na ruku, kterou mu podávala, pak vstal sám, naprosto zmateně se na Megan podíval a potom se prostě jenom otočil a šel pryč.
Nafoukaný malý hajzlík, myslela si Megan. A tohle má být jeden z našich sousedů? Tomu říkám Ráj!
Zase se loudavě vydala k domu, kde vyšla do patra a našla otce, jak plně oblečený stojí a zírá na sprchovou kóji, zatímco se mu v obličeji zračí ohromení. "Mnohem méně komplikované věci jsem viděl v jaderných elektrárnách," prohlásil. "A není to ani stejné, jako jsem to měl ve vile minule. Z kolika těchhle věcí myslíš, že teče voda? A z kolika vystříkne pára, aby mě tu uvařila jako humra?"
"Já jsem se tomu taky předtím divila," řekla Megan, ale nyní si už lámala hlavu něčím jiným. "Tati, oni nám asi nevymění domy, že?" větu zakončila obličejem, jako že ví, jak hloupě to zní. Jako bych ho nedokázala zvládnout. Jako bych ho už nezvládla. "Ale vlastně nic."
"Tak jo, ale proč se ptáš?"
"Kluk, co bydlí vedle, je neuvěřitelnej debil," řekla. "A jeho otec je třetí nejbohatší člověk na planetě, nebo to tak aspoň tvrdil. Možná jsme se spolu neseznámili úplně nejlíp."
"Aha," řekl otec, který se mezitím zase soustředil na sprchu. "A tohle je... Zrovna si říkám, jestli k tomu nemáme návod?"
Megan se zachichotala a pomohla mu jej najít.

03 KAPITOLA

Zatímco se tatínek sprchoval, Megan ještě trochu slídila po víle. Věděla, že turistický průvodce po Xanadu je k dispozici online, ale na jednom stolku

našla i jeho tištěnou verzi. Nehledě na to, jak elektronické texty zaplavily svět, ona měla pořád ještě ráda ten pocit, když držela v rukou opravdový vytištěný svazek. Kniha byla skoro tak silná jako jeden z otcových románů - rozhodně alespoň jako výtisk ve tvrdých deskách. Otcovy knihy vycházely většinou elektronicky, stejně jako u jiných autorů; otec se ale považoval za zvrhlíka a trval na tom, že bude autorské výtisky dostávat v podobě tištěných a vázaných knih. Uvnitř vepřovicových desek průvodce návštěvníka bylo vše, co by někdo mohl chtít o letovisku vědět, pečlivě heslovitě označeno na stránkách se zlatou ořízkou a abecedně seřazeno podle témat. Zalistovala knihou a občas si něco zapamatovala.
Po chvíli vyšel z koupelny otec, jenž měl na sobě nejtlustší župan, jaký kdy Megan viděla a jenž barvou pleti opravdu trochu připomínal toho humra, o kterém před chvilkou mluvil. "Ta záležitost dneska večer je něco jako pozvání ke kapitánově stolu," řekla, když se zvedala
a nesla knihu na otcovu postel. "Ale píše se tam, že se nemusíš nijak společensky oblíkat, jestli nechceš."
"No, to je fajn, protože já ani nechci," pravil a zmizel v šatní skříni, zapuštěné do zdi. "Ale ty by ses možná chtěla trochu přiobléci, jak jsem si myslel."
Já? Proč já?"
"Ochranné zabarvení?" navrhl otec.
Megan se nad tím zamyslela a pak to šla provést. Asi po půlhodině se sešli pod schody. Otec si ji prohlédl od hlavy k patě. Sám měl béžové plátáky a bílou košili bez kravaty. Megan si oblékla vzdušné bílé šaty, vepředu mini a vzadu maxi, které ji skoro celou zakrývaly, ale (domnívala se) také napovídaly, že bílá nemusí nutně znamenat barvu naprosté nevinnosti.
Otec se jí upřeně podíval do očí, ale nic nekomentoval. Zamkl dveře vily a vykročili po příjezdové cestě, zatímco se kolem nich prodlužovaly stíny a foukal mírný větřík. Asi v polovině cesty se k ní otočil. "Dorfladen?" řekl znenadání. "Takhle jsi říkala, že se jmenuje?"
"Jo."
"A neříkal, jaké má křestní jméno?"
"Ne u otce. Ten kluk je Wim," odpověděla Megan, když došli na roh a odbočili na cestu, vedoucí k budově ústřední recepce.
Otec pozvedl obočí. "No," řekl a po chvilce dodal: "Možná je tak čtvrtý nejbohatší na světě. Leda by se pořadí za posledních pár měsíců změnilo. Ale Bůh ví, že já tyhle věci nesleduju."
Na to však měla Megan vlastní názor. "Co dělá?"
"Dělá peníze," odvětil otec.
"Tohle jsem si tak nějak myslela, protože jinak by asi neměl na to, aby byl tady," řekla Megan.
"Ne, ne," pospíšil si otec. "Takhle jsem to nemyslel. On v podstatě dělá makléře. Kupuje věci levně a prodává je draze. Společnosti, valuty - cokoli si vzpomeneš. Začal se společností, kterou založil, pak jich založil ještě pár, zase je prodal a naplno vstoupil do procesu skupování společností - občas to provedl jako drancování, že koupil firmu, která se nechtěla nechat prodat, prodal ji lidem, kteří ji chtěli, a shrábl z toho provizi." Meganin otec se zamračil.
"Ale není to nějaký darebák, nebo ano?" ptala se Megan.
"Hm? Ale ne, zlato. Všechno co dělá, je naprosto legální." Otec ušel několik metrů, než pokračoval: "Klidně tomu říkej iracionální předsudek z mé strany. Kdybych já měl být bohatý, raději bych to dokázal tím, že bych vynalezl něco, co by bylo lidem k užitku, co tu ještě nebylo, než abych si přivlastňoval výsledky práce jiných lidí, ať se jim to líbí nebo ne, a ještě je prodával nejvyšší nabídce. Ale lidi jako Dorfladen, jestli je to teda ten, kterého myslím, tak ti nic nového vlastně ani nedělají. Ti si své bohatství vydělávají tak, že stojí na ramenech jiných lidí. Anebo, někdy taky tak, že těm lidem

podkopnou nohu."
Megan se trochu zastyděla.
"Jak jsem řekl, je to iracionální předsudek," řekl otec. "Kdyby mi na to měl někdy odpovědět, asi by mi řekl něco jako: ‚Když jste tak dokonalý, proč jste ještě nepřišel na způsob, jak zbohatnout?' A podle jeho světonázoru by to dávalo dokonalý smysl." Pokrčil rameny.
Za nimi se ozvalo slaboučké elektrické vrnění jednoho z mini-vozíčků Xanadu, kterým tu říkali veřejná doprava.
"Chceš se zbytek cesty svézt?" zeptal se otec.
Megan se pousmála. Jenom kousek, jasně. Všichni totiž budou mít odvoz, a jestli nás uvidí jít pěšky, přijdeme do řečí."
Vozík přijel blíž, a když je řidič uviděl, zpomalil. Jedeš naším směrem, hochu?" zeptal se Meganin otec.
"To se vsaďte, pane O'Malley, slečno O'Malleyová," řekl řidič. "Klidně naskočte."
Nastoupili. "Vsadím se, že jste si všichni museli projít naše fotky, že?" zeptala se Megan a naklonila se, aby viděla na řidičovu jmenovku. "Mihaul? Takhle se to vyslovuje?"
"Hodně podobně." Byl to vysoký rudovlasý hoch a za jízdy se na Megan pobaveně ohlédl. "Ale samozřejmě všichni víme, jak vypadáte. A víme to dva dny předem. Ale kromě toho," řekl, když zpomalil, aby vybral zatáčku, "někteří z nás i čtou."
"Ajo," na to Meganin otec. "A to jako dobrovolně? Nebo je to součást procesu memorování těch fotek?"
Mihaul se rozesmál. "To ani náhodou. Já jsem prvně četl Noc černých ženistů, když mi bylo jedenáct."
Meganin otec zamrkal. "Prosím, to neříkejte, nebo si budu myslet, že jsem starý."
"A pak jsem to četl ještě tak dvacetkrát."
"No, to je sice hezké," připustil otec, "ale kolik nových knížek jste od té doby přečetl?"
Megan se pohodlně opřela a nechala tátu, ať si ještě chvilku hraje na slavného spisovatele, zatímco se ona bavila měřením vzdálenosti od oka a počítáním sekund. Připadalo jí, že kdyby šli od vily k recepci pěšky, trvalo by jim to tak deset minut - a šest minut na kolech. Pro příští dva týdny si bude muset uvnitř najít nějaké přátele. Hlavním problémem ale byla instrukce kapitána Winterse, že musí udržet v tajnosti, proč v Xanadu je. Pravý účel její návštěvy neměl kromě otce vědět nikdo. Kdyby se to dověděl někdo jiný, asi by se novina brzy dostala k osobě nebo osobám, které tu má identifikovat. Čili se bude
muset plně spolehnout na své smysly a dobře se dívat a naslouchat, aby si všimla, kdo se o její přítomnost na ostrově zajímá nějak moc, anebo naopak, kdo se zajímá pramálo. Já se na tu práci teda moc nehodím. Ak zase jsem si o ni sama řekla...
Vjeli do prostoru hlavní recepce. Ta vypadala naprosto jinak než ještě před několika hodinami - byla nádherně nasvícená zevnitř a soumrakem se nesla hudba - nějaký komorní orchestr, hrající střízlivý, ale řízný swing. Vystoupili z vozíku a Mihaul řekl: "Každou chviličku tudy projíždím zase zpátky, pane O'Malleyi a slečno O'Malleyová, kdybyste chtěli domů ještě před půlnocí."
Přikývli, zamávali mu a prošli sloupovým průčelím. Polokruhové přepážky, které předtím uvnitř viděli, se také úplně změnily. Z jedné z nich teď byl asi patnáct metrů dlouhý bar, ze druhé se stal dvakrát tak dlouhý bufetový stůl a o oba stoly, prohýbající se pod hromadami jídla a pití, pečoval personál v bílých sakách.
Za bufetem bylo něco, co vypadalo jako velký kruhový taneční parket, obklopený stoly, lenoškami a pohodlnými křesly. Několik lidí tančilo, pár dalších sedělo a povídalo si, a jeden člověk v bílém smokingu, s dlouhými blond vlasy a

jednou z těch nádherně tvarovaných skandinávských tváří se procházel mezi stoly a u každého se zastavil na kus řeči. Najednou zvedl hlavu, spatřil je a přišel až k nim. "Pane O'Malleyi, slečno O'Malleyová..."
Potřásl rukou otci a pak i Meg. "Pan Aaron Halvarson, předpokládám," řekl Meganin táta.
Blonďatý muž se zasmál. "Můžete mě pokládat za koho chcete, hlavně Nepokládejte mé za vinného," řekl. Otec na to pobaveně zavýskl. Byl to titul jedné z jeho dřívějších detektivek, za niž dostal Edgara a díky níž se dostal do tří-
letého sporu s hlavním literárním kritikem z New York Times.
"Omlouvám se," řekl Halvarson. "To musí být hodně staré."
"Mám pocit, že se to objevuje i v jeskynních kresbách," řekl Meganin otec. "Pane Halvarsone, toto je má dcera Megan."
"Jsem okouzlen," řekl Halvarson, který se skutečně sklonil k její ruce a políbil ji. Megan mu věnovala jen náznak úsměvu, nicméně dostatečně velký, aby poznal, že to oceňuje.
"Budete tu tatínkovi asistovat při přednáškách?" ptal se Halvarson.
"Ne, jestli se tomu dokážu vyhnout," řekla Megan. "Ale hodlám vašim lidem z ‚virtuálky' pomoct s kontrolou kvality tak, že si dám všechny scénáře, které mi dovolí."
"Aha, takže jste zatížená na software, že?"
"Momentálně je to software, ano," odpověděla Megan. "Ale testuji i hardware, když se ode mě nechá."
"No ne. Ale samozřejmě, jsem si jistý, že tu pro vás něco vymyslíme. Zatím se můžete se mnou projít a seznámit se s mými lidmi. A samozřejmě i ostatními hosty."
"Kolik nás na ostrově tento víkend je?" zeptal se Meganin otec, zatímco je Halvarson vedl k jedné stěně, kde stál další bufetový stůl a menší bar.
"Dvacet šest hostů," řekl Halvarson, "z nichž čtrnáct má pavilony v různých stádiích výroby. A jsme skoro plní. Zítra přiletí další dva hosté a pak pár dní už nikdo. Mohu vám, prosím, nabídnout něco k pití? Nebo něco malého k zakousnutí?"
Megan se ohlédla k bufetovému stolu vlevo, kde uviděla křišťálovou mísu Lalique o velikosti basketbalového míče, plnou ledu a s ještě jednou menší miskou uvnitř -
v té zase bylo přinejmenším půl kila kaviáru. Hned vedle, za nasekanými cibulkami a nasekanými vejci, ruskými blinami a kyselou smetanou, ležel talíř s humrem o velikosti malého dítěte. Humr byl bez krunýře, ale až ke špičkám klepet vypadal naprosto dokonale. Jak tohle jenom dělají?" ptala se Megan.
Halvarson se na humra podíval, jako by si jej všiml až teď. "Jako myslíte, že z něj sundají krunýř, ale nepoškodí zbytek těla? Víte, já se jich na to nikdy neptal. Jestli to ale chcete zjistit, domluvím vám schůzku s kuchařem."
"To klidně počká," řekla Megan. "Teď by mi stačila trocha minerálky."
"Pro mě šampaňské," řekl její otec. "Pracovat se bude až zítra, večer je čas na bláznovství a nestřídmost."
Bude ho z toho pálit žába, pomyslela si Megan, ale nahlas neřekla nic. Když jim přinesli sklenice, oba připili hostiteli a napili se a pak jim Halvarson sdělil: "Dnes je tu moje zástupkyně. Pojďte, seznámím vás."
Přišli k jednomu stolu, u něhož seděli živě debatující lidé. Dva byli mladí muži, jedna z nich byla pěkná a vysoká mladá žena. Všichni tři přicházejícího Halvarsona sledovali a žena pak vstala.
"Pane O'Malley, slečno O'Malleyová," začal Halvarson, "dovolte, abych vám představil Normu Wendersovou, naši zástupkyni ředitele."
Vysoká mladá žena, kterou jim představoval, se lehce uklonila. "Velice mě těší, že vás poznávám," řekla a věnovala Megan dlouhý chladný úsměv. Megan měla pocit že tento výraz zná. Vídala jej ve tvářích učitelů, když byli na dohled rodiče dětí. Víceméně ten úsměv znamenal nesnaž se mi komplikovat

život, protože jestli to zkusíš, vykoleduješ si větší malér, než jaký si zasloužíš.
"Norma dohlíží na Operace," řekl Halvarson, "a obecně tomu tady velí, když já musím ven, abych si hrál na obchodníka..
"On mou práci trochu zveličuje," řekla paní Wendersová, která se na Meganina otce stihla pobaveně usmát. "Všichni zaměstnanci tu jsou opravdoví dříči. Takže já za to jenom shrábnu uznání, i když občas se jim přece jenom musím dívat přes rameno."
Pohled na její výraz v obličeji jasně naznačoval, že jeden takový pohled přes rameno od této ledové panny asi není nic příjemného. No, paráda, pomyslela si Megan. Takže tohle je osoba, se kterou musím vycházet, jestli se chci skamarádit s lidma z Operačního.
"Tohle jsou ti, kteří tu doopravdy pracují," řekla paní Wendersová a ukázala na oba mladé muže, sedící s ní. Oba měli smokingy a evidentně se vážně snažili vypadat elegantně, i když, pomyslela si Megan bezbožně, stejně vypadají jako pošuci ve smokingu. "Len Macllwain, to je náš bezpečnostní a realizační vedoucí, a Nasil Rajasthani zase velí realizaci pavilonů."
Oba před Megan a jejím otcem neznatelně kývli hlavami. "Pan O'Malley tady několik příštích týdnů povede spisovatelský seminář," řekl Halvarson. "A Megan zajímá virtuální stránka věci."
"No, tak se u nás zastav," řekl Macllwain, "a my ti dáme padesáticentovou prohlídku."
"Škrťo," řekl Rajasthani. "Dej jí dolarovou."
Jasně, rozhazovat peníze!" řekl Macllwain a oba se na sebe šklebili.
Paní Wendersová je sledovala. Jenom kdybych tento váš zdravý přístup slyšela na každoročních poradách o nákupu nové techniky."
"Musíme se držet na špici technologie," řekl MacIlwain.
"Napínat těsnou obálku," dodal Rajasthani.
"Bůh ví proč, ale jejich řeči mi vždycky zní jako hovor v papírnictví," řekl Halvarson po straně a tichým hlasem Megan. "Pojďme dál. Je tu ještě pár lidí, se kterými byste se měli seznámit."
Zdvořile se rozloučil se svým personálem a provedl je místností, přičemž Megan dělala, co mohla, aby si k obličejům, jimž je představovali, zapamatovala správná jména. Byl to problém - zčásti proto, že nikdy nebyla dobrá v pamatování si velkého množství jmen najednou, a zčásti proto, že šaty a klenoty, které měli ti lidé na sobě, byly skvělé a v několika případech až řvavé drahé, takže jejich obličeje v tom osvětlení něco postrádaly. Bylo to, jako by se někteří z nich nedokázali bavit. Ano, sice se usmívali a žertovali, a když jim byli představeni, usmívali se ještě víc a těšilo je, že je poznávají, ale Megan si všimla, že to nejsou úsměvy trvalé. Když třeba od jedné skupinky usmívajících se lidí odcházeli a ona se v půli místnosti ohlédla, viděla, jak se tytéž obličeje v nestřeženém okamžiku zatahují do šklebu nebo alespoň vadnou, jako by na tom zase tak moc nezáleželo. Když kolem prošel někdo další, znovu se stimulovali, ale i tentokrát to bylo jen dočasné.
Ak to mi nedává smysl. Tihle lidi tu přece jsou na dovolené. Naplánovali si, že si tu budou užívat. Tak co se to tu děje? přemýšlela Megan. Přece to nebude tak jednoduché, jako že peníze nejsou všechno. Protože ať je to, jak chce, peníze dokážou život usnadnit, a tak by ti lidé rněli vypadat mnohem odpočatěji, než vypadají. Proč se tak netváří?
To ovšem byla otázka, u níž měla podezření, že se odpovědi hned tak nedočká. Možná jsem jenom unavená.
Měla jsem přece dlouhý den, nebo ne? uklidňovala se. A při tom všem se jí neustále honilo hlavou pomyšlení na práci, s níž bude muset zítra začít. Nebyla si ale jista tím, kde mi začít. To jí přišlo trochu jako problém. Budu muset konečné začít myslet.
Okamžik později zjistila, že stojí za otcovými zády a zase ji někomu představují, ale tentokrát zpozorněla, protože ten obličej už někde viděla.

Nebyl to příliš vysoký člověk, dost možná ani ne vyšší než Megan - zato trochu zavalitý, se širokými rameny a s prošedivělými vlasy, v obličeji měl vrásky od smíchu a lehce šikmé oči. Pozoruhodné bylo, že když k němu došli, postavil se. Halvarson se usmíval, když Megan s otcem představoval. "Pane O'Malleyi, slečno O'Malleyová," začal, Jacob Rigel."
"Ale ne!" uletělo Megan a napřáhla k němu ruku. "Říkejte mi Megan. Vždycky jsem obdivovala vaše kosmické džípy. Vážně mě těší, že se potkáváme."
"Tak, to já jsem Jacob," řekl. Potřásli si rukama a pak přišel na řadu i otec. Rigel se na Megan zadíval se slabým náznakem zájmu. "Nejsem zvyklý, aby se mnou jednali jako s nějakou celebritou," řekl. "To jste z nějakých novin nebo něčeho podobného?"
Megan se zasmála a posadila se. "Ne, i když vlastně možná jo. Táta s mámou píšou."
"A co děláte vy?"
Já jsem profesionálně zvědavá," řekla Megan, protože to byla docela pravda.
"To je krásné povolání," na to Rigel. "Všechny dobré věci, které byly kdy vynalezeny, se zrodily jako výsledek fantazírování nebo zvědavosti." Pobaveně se zadíval na jejího otce. Jak asi tušíte, vím, že jste ten O'Malley. Píšete o záhadách?"
"Správně."
Rigel se zašklebil. "Možná bychom se přes týden mohli někde potkat a pokecat. Dnes večer už tu nevydržím ani chvilku. Momentálně jsem tři časové zóny od domova."
"Bude mi potěšením," řekl Meganin otec. "Kdykoli se vám to bude hodit."
Halvarson je vedl zpátky na večírek, ke skupině malých stolů v té části recepce, která přecházela do velké zahrady. "Tady jsou poslední lidé, které vám chci dnes večer představit," řekl, když se blížili ke stolům. Seděli tam dva lidé - velký muž se širokými rameny i obličejem a řídnoucími vlasy. V černém fraku vypadal, jako by jej do něj nalili, a vedle něj seděl pubertální chlapec.
Megan polkla naprázdno a snažila se nedat najevo rozpaky.
"Arnulfe Dorfladene," řekl Halvarson, "představuji vám pana Roberta O'Malleyho a jeho dceru, Megan O'Malleyovou. Pan O'Malley byl tak laskav a souhlasil s vedením spisovatelských seminářů."
"Ano, opravdu? No, stejně pochybuji, že budu mít čas se jich účastnit." Velký muž přikývl na pozdrav hostiteli, prohlédl si od hlavy k patě jejího otce a hned potom přelétl i Megan pohledem, který jako by ji zhodnotil a zavrhl během jediné sekundy. Oči měl studené a svým způsobem podobné jako Norma Wendersová, ale u té bylo možno alespoň podle výrazu poznat, že Megan může k něčemu být. U Dorfladenů se takový pohled rovnal nálepce: Nedospělá žena, žádná komerční hodnota.
"Gruss Gott, Herr Dorfladen," řekl otec a věnoval muži naprosto nepatrnou úklonu. Megan překvapeně vzhlédla.
" Gruss Gott," odpověděl Dorfladen, hledě na něj stejně překvapeně jako Megan. "Herr O'Malley. To mám tak nápadný přízvuk?"
"Pro někoho, kdo jezdí hodně často na jih, ano," řekl otec a dodal nějakou frázi, o níž se Megan domnívala, že byla pronesena v nějaké zpotvořené variantě němčiny.
A Dorfladen se kupodivu zasmál. "Aha, takhle to je! A jsem rád," dodal, "že vás poznávám. Toto je můj syn, Wim." Nyní si Megan prohlédl ještě jednou, jako by ji znovu hodnotil. "Možná byste se vy dva mohli navzájem ohlídat před maléry, že ano?"
V takhle horkém prostředí ani náhodou, pomyslela si Megan. "Už jsme se potkali," řekla nahlas a dala si pozor, aby v těch slovech nezněl vůbec žádný skrytý význam. Wim zvedl hlavu a vyloženě zamrkal, jako by ji nepoznával. Ak zase, myslela si Megan, jsem na sobě měla džíny a triko. Možná nedokáže poznat tu krásku, ve kterou jsem se změnila.

"Ano, tak to je dobře," pronesl Dorfladen a otočil se od nich, jako by, chtěl řečí těla naznačit, že rozhovor je u konce.
Megan jen zamrkala a neřekla nic. I otec se teď otočil a pohled na jeho obličej stál za to. Naznačoval, jen na kratičký okamžik, že by Dorfladena nejraději přehnul přes koleno a naplácal mu, pokud by jej napadlo, jak z toho pak ven.
Halvarson to vyřešil hladce. Prostě jen řekl: "A ještě jeden host..." a vedl je jinam, jako by se nic nestalo. Když byli bezpečně z doslechu, jen tiše řekl: Je mi to líto. Je to asi rozdílnou kulturou, ale z oné části světa se mnou takhle ti lidé mluví pořád, přinejmenším po telefonu."
Já to znám," řekl Meganin otec. Halvarson je zavedl k jednomu prázdnému stolu, nepříliš daleko od "swingového orchestru". Usadil je a řekl: "Nechcete nějakou opravdovou večeři, namísto těch jednohubek? Nebo byste raději k bufetu?"
"Bufet mi bohatě postačí," řekla Megan.
"A tak to mně taky," přidal se otec.
"Potom vás tu nechám," navázal Halvarson. "Doufám, že mě omluvíte, musím se ještě postarat o jiné záležitosti."
Poděkovali mu a za okamžik již jejich dokonalý hostitel opět mířil na druhou stranu místnosti.
Megan vydechla. "Tak trochu všehochuť," komentovala přítomné otci.
"Tak, v tom máš pravdu," přikývl. "Kdo byl ten tvůj kámoš?"
"Kdo? Ty myslíš - Wima? Tak to..."
"Ale ne, zlato. Ten maličký gentleman."
"Tati! To byl přece Jacob Rigel!"
"To jméno mi nic neříká. To musí být krevním cukrem."
Jedině tak. Šéfuje High Black Enterprises."
To už otec zamrkal. "Fakt? Ten chlap s vesmírnými džípy?"
Megan přikývla. Rigel byl podle ní slavný, stejně jako pro mnoho dalších lidí. Založil průmysl, vyrábějící malé a snadno ovladatelné vesmírné čluny pro průmyslové použití, ale také pro ty soukromé osoby, které si je mohly dovolit. Vyskytly se i zvěsti, že příští generace těchto lodí bude radikálně vylepšená a mnohem méně nákladná. Někteří lidé tvrdili, že odvětví, do něhož se pouští, změní svět mnohem radikálněji než Síť s možností virtuálního přístupu pro všechny. Megan si tím sice nebyla jistá, ale zato si byla jistá tím, že jeho vynález, jeho podnikatelské úsilí a odhodlání otevřou "blízký vesmír" způsobem, jakým se to dosud nepovedlo žádné vládě. Mám kliku, že jsem se s ním setkala, pomyslela si. Fakt bych ráda využila příležitosti si s ním na chvíli promluvit... Ale už jen při tom pomyšlení zjistila, že je podivně nervózní. Nevěděla, co by si měla povídat s někým jako on - s pionýrem a géniem.
"Hledíš do blba, zlato. Myslím si, že pozornost zasluhuje tvůj krevní cukr, ne můj."
Jo, jo, jdu s tím něco udělat."
Zvedli se a provedli důkladný průzkum bufetu. Megan si dala kaviár, humra, pak ještě kaviár se zvláštním důrazem na kyselou smetanu, a pak objevila saláty (snažila jsem se jíst zdravě...), něco, co vypadalo jako studený rostbíf a sele, na něž její otec zaútočil s takovou zuřivostí, až si Megan vzpomněla na sérii vegetariánských vtipů, v nichž pak pokračovali po velkou část večera. Měli tam i páva, anebo to bylo něco, co jako páv vypadalo. A pak se dokonce i Megan rozhodla, že se raději dá na vegetariánství, než aby s tímhle měla něco společného.
Kolem jedenácté si všimla, že tatínek začíná jevit známky únavy. "Dokážeš se domů dostat sama?" ptal se.
"Žádný problém. Anebo se nechám odvézt."
"Bezva!" Políbil ji. "Užij si to. Uvidíme se později. A neboj se, nezamknu tě venku. Dveře poznají tvůj hlas, jak jsem si všiml."
"Správně."
Otec odcházel, po cestě popřál dobrou noc Halvarsonovi a vyšel ven. Megan tam

chvilku zůstala sedět a přemítala, jestli by si to teď neměla vyřešit s tím jak-se-jmenuje - Wimem. Střelila pohledem ke stolu, kde Dorfladenovi předtím seděli, ale ke svému překvapení zjistila, že jsou pryč. Jak jsme jenom mohli propásnout, když nikdo tak veliký odcházel? On přece není tlustý nebo tak něco. Spíš se zdá, že jenom zabírá víc prostoru, než na kolik má právo. Čert ví, jak to dělá...
Pokrčila rameny a snědla ještě něco kaviáru, který si předtím naložila. Mnohem víc než Dorfladenova velikost ji stejně zajímalo to, jestli tady někdo z "přepážkových pracovníků" ví, kdo ve skutečnosti je a proč sem přijela.
Možná Halvarson? myslela si. Ale ne, ten si myslí, že špión je můj táta. To nebylo nijak překvapivé, když si uvědomíme, že Halvarson zavolal otci jen pár minut potom, co domluvil s Wintersem. Ale dnes večer nic z toho nedal nijak najevo a asi by se ani neprozradil v místě, kde bylo tolik členů jeho personálu. Tak Wendersová?Megan o tom pochybovala. Ani u ní si nevzpomínala na sebemenší náznak poznání. Ona vlastně Wendersová při pohledu na Megan vypadala mnohem rozladěněji než kdokoli jiný. Anebo to možná znamenalo, že ví...
Nemohla se v tom vyznat. Stejně s tím ale momentálně nemohla nic dělat. Ráno začne čenichat a uvidí, co zjistí. Mezitím ještě pořád sedí v neuvěřitelně luxusním místě. A jestli si tohle nedokážu užít, kárala se v duchu, tak se se mnou fakt asi děje něco divného, bez ohledu na jiné věci, které se se mnou dějí.
Poslední věcí, kterou udělala, bylo nabrání ještě jedné porce kaviáru a nenápadná krádež sklenky šampaňského - ne že by se předtím před otcem bála, ale pití bez přítomnosti otce v sobě mělo jisté kouzlo, jež by popíjení s ním postrádalo. Megan se náhle cítila mnohem dospělejší než obyčejně, jak si tam seděla v ráji bohatých lidí a zapíjela kaviár z běluhy šampaňským... Tak tohle je život!
Ano, tohle je život, okomentovala to nějaká část jejího podvědomí. Líbí se ti? Tak si na něj hlavně nezvykej. Je to jenom na čtrnáct dní.
Ale iluze, že to není jen dočasné a že v takovém přepychu žije už od narození, byla příjemná. Dopila bublinky ve sklenici, odnesla sklenku i s talířkem zpátky k bufetu - "ale to jste nám neměla dělat, slečno O'Malleyová!" - nenuceně zamávala zbylým hostům, aniž by se starala, zda si jí vůbec všimli, a odkráčela na nádvoří před recepci.
Stál tam vozík, v němž přijeli. Vyšplhala se na zadní sedadlo a ujistila se, zda řídí stejný člověk jako po cestě sem. Byl to on. "Domů, Mihaule," řekla s úšklebkem, "a nešetři koně!"
Podíval se přímo na ni. "Tohle je vaše přirozené století, slečno O'Malleyová," zeptal se, "nebo jste tu jenom na návštěvě?"
Megan se Uchechtla.
"Ale domov to je," řekl řidič a odvezl ji do vily. Když se blížili, na celé příjezdové cestě se rozsvítila světla a dveře se skutečně při zvuku jejího hlasu otevřely. Zamávala Mihaulovi, který čekal před domem, než bezpečně vstoupí, a pak odjel s frajerským protočením kol, až štěrk odletoval.
Megan se zaculila a ztěžka odešla do ložnice, kdy světla za ní zhasínala a před ní se rozsvěcela. S povzdechem padla na postel a natáhla se po Uživatelské příručce ostrova Xanadu, jestli náhodou na něco nezapomněla...
Slunce jí svítilo přímo do očí. Megan je otevřela a Šokovaně se rozhlédla kolem.
Bylo ráno a ona ležela ještě pořád v šatech ze včerejšího večera a v ústech cítila chuť dna rybí farmy.
Nikdy, už nikdy nesmíš jíst večer kaviár a nevyčistit si pak zuby, myslela si rozčarovaně. Vyskočila z postele a zamířila přímo do koupelny.
Asi o hodinu později z ní zase vyšla, stejně růžová jako otec včera. Vyzkoušela všechna sanitární zařízení v koupelně a cítila se velmi, velmi čistá. Trvalo jí jen několik minut, než se prohrabala šuplíky a našla bolerko, šortky a sandály - všechno ostatní by ten den bylo zbytečně teplé. Venku bylo

určitě alespoň třicet stupňů.
Megan pak sešla dolů do kuchyně, aby si vybrala něco k snídani, a byla velice překvapená, když v lednici našla
humra. Nebyl v krunýři a i on byl netknutý až po konečky růžových klepet.
Vedle něj na poličce v lednici ležela malá zalepená obálka se stylizovaným X letoviska, vyvedeným v modré barvě v pravém horním rohu.
Megan obálku zvedla, otevřela ji a vytáhla kartičku. Drobným úhledným písmem na ní bylo napsáno:

*****
Ptal jsem se, jak to dělají, ale tomu vysvětlení pořád nějak nerozumím. Asi se raději zastavte za Milishem Endervym v kuchyni. Posílá vám to se srdečnými pozdravy. A.
*****

"Tati," řekla Megan nahlas. "Byl tu někdo dnes ráno?"
Žádná odpověď. Tohle nebylo jako doma, kde se na někoho dost nahlas zavolá a dříve nebo později to kýžená osoba uslyší. V této vile to spíš připomínalo vyvolávání na hlavním nádraží.
Stála tam a hleděla na humra. "Je nemorální jíst k snídani humra?" přemýšlela nahlas.
"Cože?" ozval se otec odněkud zezadu. Vypadal trochu ztrhané.
Jsi v pořádku?"
Je mi fajn. Jenom mě trochu pálí žáha. Co to je?"
"Snídaně," řekla Megan a ukázala mu humra i s lístečkem.
Obojí si prohlédl. "Museli to přivézt v noci, než jsme se vrátili. A k čemu že to - k snídani? To si myslíš, že slanečci po ránu jsou něco divného?"
"Ano. Neviděl jsi někde majonézu?"
"Nahoře v kredenci."
Otec si udělal jen šálek čaje a chystal se k odchodu, zatímco Megan pátrala po majonéze a citrónu. "Takže, kdy musíš začít?" zeptala se.
Otec si povzdechl. "Chtějí, abych měl první přednášku dnes dopoledne."
"To je ale nechutně brzo! Copak ti nedají ani den na to, aby ses aklimatizoval?"
"Ale to není problém. Víš přece, co udělám."
"Úvodní projev o záhubě a depresi," odpověděla Megan.
"No, tak depresivní to zas není. Ale ano, bude to ono. A pak, odpoledne, jestli bude dost dobrovolníků pro serióznější práci..., uvidíme."
"A já si teda dám orientační prohlídku," řekla Megan. Nehodlala nijak podrobněji diskutovat o tom, co chce najít, protože už ji vícekrát napadlo, že někdo, kdo to s počítači uměl natolik, že jí sem dokázal importovat pracovní plochu stejně snadno, jako si jiní nastavují vzkazy "jsem mimo kancelář", mohl také nastavit nouzové a monitorovací zařízení ve vilách tak, aby se chovala nestandardně. Vlastni, pomyslela si, doufám, že stačilo, že jsem přepsala ta data, co mi poslal Winters. Nijak by mi nepomohlo, kdyby ten někdo, kdo má zdejší problémy na svědomí, tyhle věci v mé poště uviděl...
Povzdechla si. Na tohle se podívá později. Zrovna teď ale musí zvážit mnohem důležitější věci. Megan se posadila a humra snědla celého, od klepet až po ocas, ale ani jednou si neuvědomila, co to vlastně jí. Pak odešla do komory u předních dveří, kde měli uložena jízdní kola, jedno vyvezla ven a tlačila je po štěrku až tam, kde začí-nalo dláždění. Všimla si, že po včerejší noci někdo štěrk uhrabal. Pane Bože, oni to tu fakt berou hrozně vážně!
Po cestě měla pocit, že někde zleva něco slyší. Zastavila se a pátravě se tim směrem zadívala. Znělo to, jako by někdo křičel; hlas to byl silný, hluboký, skoro řev. Jako řev býka, kterého bych si přála zrovna teď potkat, pomyslela si
Megan. Vzteklý řev. Nemohl by to být Dorfladen, pořádající konferenční hovor?

Jestli tohle má být příklad manažerského stylu, tak děkuji, nechci.
Naštěstí ani on nebyl problémem, s nímž by se měla zabývat. Naskočila na kolo, šlápla do pedálů a ujížděla sluncem a občasným stínem do prostoru kolem hlavní recepce.
Kdyby na té party včera večer nebyla, neměla by šanci poznat, že tam nějaká vůbec proběhla. Místo nyní vyhlíželo jako nějaká velká nenápadná hotelová hala, kde byl jeden výjimečně dlouhý recepční pult a potom ještě jeden menší. Když vstoupila, přišlo k ní od stolů několik zaměstnanců Xanadu v modrých uniformách - v tomto případě to byla trika s krátkým rukávem a o něco světlejší šortky -, aby ji pozdravili. "Dobré ráno, slečno O'Malleyová!"
Mám takový pocit, že po dvou týdnech tady toho budu raději, když na mě někdo zavolá: "Hej, ty..." "Nezačne teď někdy brzo nějaká ta obecná orientační prohlídka?" zeptala se.
"Deset minut, pokud vám nebude vadit počkat na několik dalších návštěvníků. Jestli ale chcete začít hned, kdokoli z nás se vás milerád ujme."
"Ale ne, já počkám, díky," odpověděla Megan. Vyšla tam, kde se včera odehrával večírek, ale kde se dnes rozkládala přijímací hala se stolky u jedné zdi, na nichž leželo naaranžováno ovoce a další jídlo.
Tentokrát je Megan nechala bez povšimnutí, protože si uvědomila, že ji ten celý humr k snídani přesvědčivě zasytil. Během několika minut se dovnitř vtrousilo ještě pár dalších hostí - několik mladých lidí, jeden štíhlý mladík a pak někteří z těch, které Megan včera večer zaregistrovala, protože se nijak zvlášť nebavili; vysoká, hezky oblečená stříbrovlasá dáma, která měla v obličeji na svůj věk příliš
málo vrásek a jejíž výraz ve tváři naznačoval, že si asi k snídani dala místo kávy ocet. Megan se k nim přidala, lhostejně se pozdravili a jeden ze zaměstnanců Xanadu, štíhlý blonďatý mladý muž, jehož jmenovka sdělovala, že je MARK, je s úklonou nasměroval do prostoru mezi přepážkami a pak ke dveřím v obložení stěny za nimi.
Dveře vedly do dlouhé chodby, na jejímž druhém konci byla další zeď, tentokrát ze skleněných luxferů a se dveřmi vyrobenými ze stejného nastavitelně neprůhledného skla, jako to Megan viděla u nich v koupelně v přízemí. Mark na dveře promluvil, ty zprůhledněly a otevřely se do strany. "Tudy," řekl a nechal malou skupinku projít do Operačního sálu Xanadu.
Megan toho během prohlídky moc nenamluvila, jen se soustředila na to, co jim ukazují, což bylo, popravdě řečeno, velice málo. Jak se po Operačním procházeli na visutých lávkách, připadalo jí jako kterékoli řídící středisko, jaké by v dnešní době mohla vidět. Všude měli hodně počítačů, s rozhraním pro virtuální i fyzický přístup. Něk-teré počítače byly zrovna zapojeny, jiné ne. Velké displeje ukazovaly různé logistické systémy na celém ostrově, všechno od kontroly klimatu v tělocvičně a jiných budovách, až po kontrolu leteckého provozu. Markův monolog byl docela zajímavý, ale nedověděla se nic, co by neznala z příručky návštěvníka Xanadu. Když prohlídka skončila, zeptal se Mark všech, jestli mají nějaké další otázky, a všich-ni ostatní návštěvníci se začali trousit s dalším zaměstnancem pryč. Jen Megan se ozvala: Já bych, Marku..."
Kývl na ni. "Co pro vás mohu udělat?"
Zašklebila se. "Třeba byste mi mohl podat nějaký detailnější výklad. Mluvila jsem včera s Lenem MacIlwainem a Nasilem Rajasthanim. Řekli mi, že mě provedou a ukážou nějaké technické věci."
"Ano, jistě, pojďte se mnou."
Zavedl ji po malém schodišti dolů do té rozlehlé divočiny počítačových monitorů, virtuálních kójí a malých jakoby jevišť. Dole v "technickém podlaží" si všímala, jak na terminálech pracují na detailech animace nebo jak někde upravují nebo množí holografický záznam předtím, než jej implementují do konkrétního scénáře. Zdálo se jí, že tam všechno dělají hodně rychle; ale to asi museli, pokud tihle lidé mají ročně vyrábět tolik pavilonů, jak jim

naznačil první průvodce. "Lene?" volal Mark. "Ahoj, Nasile. Je tu Len?"
Přes okraj reproduktorového "ucha" virtuálně-velitelského ušáku se vynořila něčí hlava. "Šel si pro něco k pití. Jé, ahoj Megan. Už tě skutečný svět začal nudit?"
Trošku se na něj zašklebila. "Můj táta tvrdí, že jsem unuděná od narození."
"Tak to jsi tu správně. Posaď se. Díky, Marku. Hele, kde je to jídlo z kuchyně? Už to tu mělo být před deseti minutami!"
"Myslím si, že dojí krávy, aby bylo víc smetany nebo tak něco," šklebil se Mark.
"No jo, tak jim řekni, ať se pohnou!"
Nasil se posadil zpět do implantátového křesla a Megan je obešla, aby se podívala, co vlastně dělá. Měl před sebou veliký "zesilovací" monitor, na němž byl zobrazen nějaký třírozměrný mnohobarevný nákres, ale Megan ani nenapadlo, co by to mohlo představovat. Mohlo to být cokoli od schématu zapojení drátů, po zobrazení systému odpadního potrubí. "Děkuji, že si na mě děláte čas," řekla.
Nasil jí v triku Xanadu a plátěných kalhotách připadal mnohem uvolněnější než včera večer ve smokinku. "Žádný problém," řekl. "Dneska tu máme normální každodenní rutinu, teda aspoň zatím. Máme tu sice pár lidí, kteří dnes odpoledne dostanou první dávku v pavilonech, ale to bude až za tři hodiny, a já na to odmítám vůbec i myslet, než přijde ten chlap s kafem."
"Mluvíte o tom, jako by vám to bylo docela fuk."
"No, a proč by nemělo být? To není tak, jako bychom postavili jeden pavilon denně a nenechali toho, kdo si ho zaplatil, se k němu ani přiblížit, než bude hotový. To by totiž byl nejlepší způsob, jak nechat klienta říct, že to smrdí velkým průšvihem, a najednou máme všichni padáka." Ušklíbl se. "Tihle lidé absolvují několik malých 'zkoušek', dříve než absolvují tu první opravdovou. My je vozíme sem a tam jako šílení. Nebo proč myslíš, že potřebujeme vlastní řízení leteckého provozu? A upřímně řečeno, podle toho, kolik práce mají lidi na věžích na pevnině, jsme i rychlejší v odbavování, když si to děláme sami. Kdyby oni někoho z našich klientů vyklopili do vody, objevilo by se na obzoru tolik žalob, že bys po nich mohla klidně přejít na pevninu."
Megan kývala hlavou a rozhlížela se kolem. V tom okamžiku sestoupil po schůdcích z lávky Len s pohárkem něčeho vřelého; a bylo-li to vůbec možné, vypadal ještě excentričtěji než večer. I on měl na sobě triko a pláťáky a na nose maličké kulaté brýle, podobné Nasilovým. Klidně mohli vypadat jako divní bratři. "Nemůžeš být bez hardwaru, co?" řekl.
Megan zavrtěla hlavou. "To ani náhodou. Hele, já jsem hrozně ráda, že jste mi vůbec dovolili sem dolů zajít. Ale to vy jako normálně dovolujete lidem, aby se vám tu courali a koukali přes rameno? Myslím tím, že když je tu všechno jako v podílovém vlastnictví, od obsahu až po systém vysílání, jestli se nebojíte, že vám sem budou chodit na návštěvu průmysloví špióni?"
"Ale my je tu máme pořád," odpověděl Len. "A většinou s nimi zacházíme podle předpisu 'zabijte je tím, že jste na ně mih". Utopíme je v datech tak, že nedokážou poznat, co je důležité a co ne."
"A krom toho tady neuvidíš nic, z čeho by sis mohla něco domýšlet nebo odvodit," řekl Nasil. "Za vším tím, co se tu otevřeně odehrává každý den, si musíš představit miliony řádků zdrojového kódu. Miliardy, v některých případech. Můžeme ti dokonce i říct, jak to všechno děláme, ale ty bys měla problém i s obyčejným zopakováním těch nejzákladnějších procesů."
"No, tak mi řekněte, jak se to dělá," řekla Megan.
Nasil s Lenem po sobě střelili pobavenými úsměvy.
"Takhle končí nějaký ten starý thriller, že?" smál se Len. Jak má ten špatný toho dobrého svázaného a chystá se ho dát sežrat krokodýlům..."
"Nebo rozsekat laserem..."
"... a tak mu detailně popíše všechny své ďábelské plány."
Megan se smála. "No jo, ve volném čase si můžete přivést i krokodýly. Ale tady

mi dejte šanci! Já jsem zatím neměla čas si přečíst ani tiskové prohlášení. Ale mám pocit, že se obecně říká, že jste našli nějaké nové tajné dveře do lidského mozku, tohle teda vím. Nebo jste vymysleli něco, jak využít nějaké starší dveře. Takže si zahráváte se středním mozkem?"
Len zvedl ruce dlaněmi před sebe v gestu, které jen zčásti znamenalo předstíranou hrůzu. "To bychom mohli klidně lidem do hlavy strkat pletací jehlice!"
"No jo, je to trochu nebezpečné," řekl Nasil. "Všechny části mozku jsou pořád ještě tak složité, že nevíme přesně, co která dělá, takže je lepší tohle vynechat."
"Zadní mozek teda?"
"Přihořívá," odpověděl Len.
"Ale s autonomními částmi mozku taky není radno si zahrávat," řekla Megan. "Ani s malým mozkem - tam je jenom dýchání a srdeční rytmus a podobné věci."
"Skoro hoří," oznámil Nasil. Pak si s Lenem vyměnili pohledy, jako jak moc je to baví.
Megan na oplátku předvedla škleb. Když předváděla "chytré děcko", mělo to někdy úspěch, ale při hovoru s těmi dvěma už musela začít přemýšlet, na které straně ta chytrá dítka jsou. "No, ale pak už není moc míst, se kterýma by se dalo pracovat," řekla a začala přemýšlet nad "mapou mozku", kterou probírali na modelu lidského těla v biologii. Zavrtěla hlavou, jako že netuší, o čem ti dva mohou mluvit.
"Limbika," prozradil Len po chvilce. "Limbická síť."
Na to se Megan zatvářila poněkud pochybovačně. "Myslela jsem si, že to je nějaká stará část mozku, která pracuje jenom s pachy?"
"Jak se ukázalo, zvládá toho daleko víc," řekl Len. "Všichni ostatní cpou smyslové informace do mozku lebečními nervy a tak podobně. To jsou fakt velké a silné hlavní nervové linky, schopné přenosu velkého objemu informací."
"Ale i ten velký objem má svá omezení," řekla Megan. "Tělo samo si reguluje, kolik toho po nervových linkách chce dostávat. Takže říkáte, že přístup přes limbické oblasti je rychlejší?"
"Rychlejší ne, ale širší," řekl Nasil. "Jasně, možná to jsou primitivní části mozku. A je pravda, že toho nezvládají o moc víc než pachy a něco málo dalších základních procesů. Ale právě proto, že jsou tak staré a primitivní, propůjčují tyhle části mozku svému virtuálnímu obsahu takovou výjimečnou kvalitu."
"Výjimečnou v čem?"
Oba muži se na sebe letmo zadívali. "Počkej a uvidíš."
Megan se musela znovu rozesmát. "No jo, záhady. Nějak mi to připadá, že vy už musíte mít nasekanou spoustu prachů, protože teď jste prozradili firemní tajemství a tuhle práci si už dlouho neudržíte!"
Začali se jí smát. Jasně," řekl Nasil. "Teď už jediné, co musíš udělat, je napsat padesát miliard řádků zdrojového kódu, aby ses dostala k limbickým nervům."
"Sedmdesát miliard," opravil ho Len.
"Pedante."
"Ale aspoň umím počítat!"
"Dobrá, dobrá!" přerušila je Megan. "Asi bych se měla podívat, jestli jsou ty speciální efekty fakt tak speciální."
Jak to jestli?"
"Myslím si, že zpochybňuje naši upřímnost."
Oba si v dokonalém souzvuku odfrkli.
"Mohla bych teda nějaký ten pavilon navštívit?"
Jasně," řekl Len. "Máme tu několik 'jednoduchých' instalací na zkoušku. První přistání na Měsíci, zavraždění Kennedyho, výstavu v Křišťálovém paláci, útěk z Pompějí..."
"Tak tahle by se mi líbila," prohlásila Megan. Otec o téhle simulaci totiž

něco říkal. Ona sama by si dala ten Měsíc nebo Křišťálový palác, ale to si nechá na později -u těchto simulací by se totiž ráda zdržela. Ale scénář výbuchu sopky, to asi nepotrvá příliš dlouho a bude asi rychle po všem.
"Tak jo, vydrž vteřinku," řekl Len.
Zvedl z vedlejšího stolu malou černou tyčinku. "Kde máš implantát?" Megan mu ukázala to správné místo na krku. "Aha, jenom tenhle." Zamával kolem něj tyčinkou a zase ji vrátil na stůl.
"A to je všechno?" ptala se Megan.
"To je všechno. Jenom nastavení softwaru. Řekli jsme implantátu, ke kterým oblastem budeme potřebovat přístup, a pak jsme mu nastavili trochu jiný přístup do oblastí, které už jsou zmapované..." Udělal zaraženou grimasu. "Ale dost o tom, nebo fakt přijde někdo s krokodýlem a dá mi ho sežrat. Ale až se ti bude chtít, tak od recepce půjdeš rovnou k hlavní hale," ukázal někam doprava, směrem ven z kanceláře, "a řekneš, že chceš navštívit Pompejský pavilon."
"A to stačí?"
"To stačí. Nebo si myslíš, že to děláme tak, aby to bylo pro lidi složité? Jak jinak bychom tě přinutili, abys dalších deset let šetřila, mohla se vrátit a vyzkoušet zase něco nového?"
Megan přikývla. "První dávka je zdarma, že?"
"No jo, to je byznys," řekl Len. "Jak nám tady pořád připomínají." Obrátil oči v sloup. "Rozpočet. Podstata. Ale kdyby nám zaplatili slušné peníze, mohli bychom konečně začít něco dělat."
"Ale zase bych na to nesázel," řekl Nasil. "Běž a podívej se, co dokážeme udělat skoro na koleně." Pak vyvalil oči. "Neměla jsi někdy nějaké problémy se srdcem, že ne?"
"Cože? Ne."
"Všichni by sem měli jezdit až po prohlídce u doktora, ale já se radši vždycky zeptám. Nikdy neškodí mít jistotu. Tak jo, ať se ti v Pompejích líbí."
Rozhlédl se. "Kde je ten bufetář?"
"Pořád je v chodbě a povídá si s Milishem."
"Proč mi to jméno jenom zní tak povědomě?" divila se Megan.
"Co? Milish? Milish Endervy, on je hlavní šéf. Teda jako Šéfkuchař, pardon. U většiny šéfkuchařů se předpokládá, že nikdy nevystrčí nos z kuchyně, ale jemu to asi zatím nikdo neřekl."
"Milish... Poslal mi humra," vysvětlovala Megan.
"Jak typické! Dej si na něj pozor. Je to fakt dokonalý manipulátor."
Megan se chechtala.
"Ale nesmíš nám věřit úplně všechno," řekl Len. "Běž a seznam se s ním sama. Běž těmihle dveřmi a dobře se rozhlížej. Asi tam ještě pořád budou."
"Okay," loučila se Megan. "Díky, chlapi! Můžu se když tak ještě vrátit?"
"Jasně, to se ví - přijď říct, jak to dopadlo," řekl Nasil.
Megan jim ještě zamávala a vykročila ke dveřím. Když jimi prošla a ocitla se na chodbě, opravdu spatřila muže v modrácích Xanadu, opírajícího se o vozíček s kávovarem a spoustou pečiva, a pak ještě někoho dalšího - mladého a širokoplecího muže, v pase poněkud silnějšího, jenž na sobě měl bílé sako s dvojitým zapínáním na zna-mení, že je Šéfkuchař, černobíle kostkované kalhoty a bílou čepici, která ale spíš připomínala těsnou obří čapku, oblíbenou u jistých asijských kmenů. Když se k nim vydala, oba muži si ji docela zvědavě prohlíželi.
"Už tam hlady skoro šílí," řekla Megan tomu s vozíkem. "Asi bude lepší hned je obsloužit, než provedou nějakou nepředloženost."
"Kofeinoví závisláci," komentoval to muž s vozíkem, zapřel se a odtlačil jej pryč.
Šéfkuchař se na Megan zahleděl a zeptal se: "Tak co, jaký byl humr?"
"Delikatesní, děkuju." S těmito slovy mu Megan podala ruku na pozdrav.
"Musela jste mít obrovský hlad, když jste večer přišla domů," řekl Milish.

"Kdepak, já si to dala k snídani."
Nevěřícně se jí zadíval do očí. "No, to musí být nátura!"
"Ale co mě na tom doopravdy zajímalo," pokračovala Megan, "je to, jak je dokážete svléknout z krunýře, a humra při tom neponičit."
Milish přikývl. "Tak pojďte za mnou."
Vedl ji chodbou ještě dál a pak prošli jedněmi nepříliš ozdobnými skleněnými dveřmi. Ocitli se v moři bílých dlaždic a naleštěné nerezavějící oceli - podniková kuchyně, nádherně čistá a plná vzorně udržované těžké kuchyňské techniky. "Tohle je naše závodní kuchyně pro večerní akce," řekl Milish. "A přes oběd tady ani moc práce nemáme. Hodně lidí raději chodí do restaurací. Někdy není v pavilonech skoro nikdo, takže objednáváme jenom pár sendvičů."
Zatvářil se smutně. "Přál bych si, aby se to dalo vypočítat. Protože když je takový klid jako třeba dneska, mohl bych zaskočit do některé z mnohem mírumilovnějších částí svého království, třeba na bylin-kovou zahrádku nebo do kravína. Ale tento týden by to stejně nešlo, jsme plní."
"Kravín?" opakovala Megan. "Počkejte chvilku. Našil něco říkal, že dojíte krávy. Myslela jsem si, že si dělá srandu."
Milish přikývl. "Měli jsme problémy, abychom sem dostali absolutně čerstvé mléko a smetanu," řekl. "Hlavně proto, že jsme tři sta mil od pevniny. Máme dobrou dopravu, ale ne vždycky můžeme kontrolovat to, co se se zbožím dělo, než jsme ho dostali do rukou my. A protože my tu jsme na ostrově, tak si podle mě dodavatelé mysleli, že je to dobrý důvod, aby nás občas natáhli. Začali jsme si tu teda pěstovat na svazích hory malé stádo krav.
Všechno to jsou Jerseyské krávy - těm nevadí, že se pasou na malé ploše. Přesně proto byly před čtyřmi sty lety geneticky vyšlechtěné." Zahleděl se na ni a několikrát komicky nadzvedl a zase spustil obočí. "Čerstvé mléko každé ráno a večer, kýble smetany a ani nemluvím o jogurtu a domácím sýru, nebo že si tady děláme náš vlastní 'zelený sýr'."
"Zelený sýr?" řekla Megan s úšklebkem, protože si myslela že si z ní dělá legraci. "To je ten, co je z něho udělaný Měsíc, že?"
Milish se na ni nevrle podíval. "Možná nevypadám jako bůhvíjaký technický typ," pronesl, "ale dobře vím, z čeho je Měsíc. Někdy se v kravíně zastavte, až budete mít čas. Ukážu vám, jak se to dělá.
"Jenomže ještě nevím, jak to dneska dopadne," řekla Megan. "Možná zítra?"
"Žádný problém. Zatím k těm humrům - tak ty si tu pěstujeme taky."
Zavedl ji na konec kuchyně, kde měli nádrže na živé mořské tvory, a ukázal jí, jak se ten pokrm připravuje. Celý proces nebyl úplně odporný, ale nebylo to ani nic pro lidi se slabým žaludkem. Člověk musel přesně vědět, kde má do humra vrazit nůž, a nehledět na to, jak se oběť zmítá (její nerovový systém se totiž ještě nedověděl tu novinu, že mozek je mrtvý), a pak zbývala jen pečlivá práce s extrémně silnými a ostrými nůžkami. "Než se uvaří, je krunýř hodně pružný," říkal Milish. "To teprve při vaření dojde k nějakému chemickému procesu, kdy ulita zkřehne. Takže vy humra musíte jenom velice mírně pošírovat ve vývaru, ochladit ho a podávat." Hodil nůžky do dřezu, plného mýdlové vody. "Chcete si tohohle dát?"
"Po tom, co jsem jednoho celého snědla k snídani? Momentálně asi ne, Milishi."
"Ale no tak, trocha plodů moře vám nemůže ublížit. Můžete si ho dát k večeři. Chcete k tomu i citrónovou majonézu?"
"Ale jo, díky," nechala se Megan přemluvit. "A teď už vážně musím jít."
Milish se na ni usmál. "A nezapomeňte na ten sýr," dodal ještě a vedl ji ke dveřím.
Když Megan odešla, zjistila že musí ještě nějak zabít tři čtvrtě hodiny času, který měla na prohlídku. Vyšla tedy ven, vzala si kolo a po cestě přemýšlela, jak asi vypadá logistické vedení takového místa, které je mnohem komplexnější než obyčejný hotel a navíc tři sta mil od nejbližšího pobřeží, uprostřed oceánu. To musí být prachů, řekla si. Miliardy dolarů.
Kdo by mohl mít prospěch ze zničení tak velké operace? Že by způsobil krach

tak dokonalého letoviska virtuální zábavy?
Zastavila se uprostřed činnosti, což zrovna bylo vytlačení kola ze stínu, a otočila se, aby se přes rameno podívala na Mount Xanadu, jíž se týkaly všechny ty zajímavé pověsti, jestli je dutá nebo ne.
Když necháme zábavu stranou, pomyslela si, tak to musí být vynikající kus pozemku - pro toho, kdo ho vlastní. Třeba pro někoho, kdo nemá příliš v lásce mocnosti v Severní Americe nebo se mu nelíbí mocnosti v Jižní nebo Střední Americe nebo v Evropě. Ostrov je v podstatě až příliš dobře umístěný. V dnešní době jsou pro některé z ramene odpalované střely tři stovky mil procházkou růžovým sadem, nemluvě o řízených střelách. V celém světě je dost armád a hnutí, jimž by se toto místo hodilo pro zahájení útoku na nepřítele, nebo by někomu mohlo stačit jen tady sedět a vydírat jednoho nebo víc nejbližších sousedů.
Nebo že bych byla jenom paranoidní? Možná to není nic geopolitického. Někomu možná k bohatství stačí jen to, když může útočit na zdejší klienty. Třeba těch dvacet milionů od toho chudáka v Miami. To je pro začátek celkem dobré. Nedokázala totiž uvěřit, že by se ten nebo ti za tento zločin odpovědní zastavili.
Něco jí říkalo, že mají políčeno na mnohem větší ryby.
Zatímco jela pod palmami, přebírala si to v hlavě. Bylo na čase si vychutnávat scenérii a popřemýšlet si, než hodina uplyne.

*****

O sedmačtyřicet minut později se vrátila a znovu vstoupila do dlouhé chodby. Druhé kontrolní stanoviště, k němuž tato chodba vedla, ovládala nohem tišší a profesionálnější atmosféra než v tom velkém, otevřeném a prosluněném prostoru, kde se setkala s Nasilem a Lenem. Světlo bylo nepřímé, koberce stejně silné jako u ní v ložnici, a ta zaměstnankyně Xanadu, sedící za pultem (nižším než v recepci), si ji bedlivě prohlédla.
"Megan O'Malleyová?" zeptala se.
"To jsem já."
"Jdete si vyzkoušet ‚Útěk z Pompejí'?"
"Ano, prosím."
Zaměstnankyně nahlédla do počítače, schovaného za pultem. "Dovolte, jenom si ověřím... ano, máte svolení rodičů, týkající se všech našich veřejných simulací. Otočila byste se zády, prosím? Děkuji, to je v pořádku. Skener ukazuje, že máte dokončenu úpravu implantátu. Pokud chcete jít dovnitř - je to ta místnost na konci chod-by, poslední dveře přímo před vámi. Jděte dál a udělejte si pohodlí, pak, až budete připravena, stačí říct ‚start'. Až vás to přestane bavit, zase stačí říct ‚stop'. Jsem si jistá, že víte, co uvidíte. ‚Útěk z Pompejí' je velice intenzivním
zážitkem, takže jestli toho na vás bude moc, tak si prosím pamatujte, jak snadno můžete scénář opustit."
Megan přikývla a vydala se chodbou. Zde bylo světlo ještě tlumenější než u pultu. Chodba byla zvukově izolovaná a ten pocit šera a ticha mohl někomu působit klaustrofobii v porovnání se světlem a volným prostorem, které Megan zažila všude, kde na ostrově dosud byla.
Když se přiblížila k silným, dřevem vykládaným dveřím, zasunuly se do zárubně. Rozsvítilo se rozptýlené světlo. Místnost měla tvar koule s plochým dnem. Stěny koule byly pokryty vrstvou nějaké tmavomodré, zvuk pohlcující hmoty. Uprostřed místnosti stálo něco, co se zdálo být velice obyčejným implantátovým křeslem, a žádný jiný hardware nebylo nikde vidět. Bylo na tom něco zlověstného - ta prostota jaksi naznačovala, že to bude něco docela jiného než běžný virtuální zážitek. Megan si sedla do křesla a jednou naprázdno polkla; dělalo jí to trochu problém. Najednou měla v ústech sucho.
"Start," řekla.

Svět potemněl a najednou všemi smysly cítila, že se ocitla v blízkosti něčeho, co hoří.
Když oči znovu otevřela, stála na úbočí kopce v citrónovém hájku. Obloha měla jakousi podivnou barvu, anebo to možná bylo tím světlem, které oblohou procházelo: bylo takové olověné, hodně podobné šeru těsně před prudkou bouří. Otočila se a rozhlédla. Stromy kolem ní rostly ze třech stran, rostly hustě a padaly jim listy, jako by poslední dobou žíznivě čekaly na déšť. Všude ve vzduchu cítila kyselou vůni citronové kůry. Stejně tak ale i pach něčeho hořícího. A dole na úbočí kopce, kde se stromy rozestupovaly, Megan původce toho pachu spatřila.
Vesuv. Hora ze sebe dávila obrovská mračna černého kouře a světlého popela, a přes tento valící se oblak viděla,
jak se po svahu hlemýždím tempem sune nic dobrého nevěštící žhavá láva. Ne že by se doopravdy sunula, pomyslela si. Tekla rychlostí osmdesáti kilometrů v hodině a Megan si blahopřála, jaké má štěstí, že není nikde poblíž.
Pod ní ale země zaburácela a otřásla se. Nebyl to nijak vážný otřes, ale Megan to stačilo, aby se rozeběhla dolů -vrchol kopce určitě není místem, kde by bylo radno se při zemětřesení zdržovat. Celé mi to může ujet pod nohama. Taky to na mé může pak spadnout, napadlo ji, až budu dole. Ak stejně byla z toho kopce nervózní. Cítila totiž jakousi nezřetelnou vzpomínku na něco obzvláště nepříjemného, co se stalo na vedlejším kopci...
Herkulaneum, bušilo jí v hlavě, když probíhala křovím vonícím tymiánem a vbíhala na silnici. Byla to římská silnice, ne zničená, ale zbrusu nová - těsně vedle sebe usazené kameny, hodně podobné a s vysokým obrubníkem, který se před ní táhl do dálky napravo i nalevo. Po levé ruce viděla jakési malé město a napravo vedla silnice do města většího; po obou stranách cesty rostly štíhlé a vysoké topoly. Pompeje...
Otočila se a utíkala k nim, protože měla pocit, že přes Pompeje uteče lépe. Z Herkulanea se skoro nikdo nedostal. Přišlo další zachvění země, a tentokrát to bylo zlé, nikoli to známé třesení, jaké jednou či dvakrát zažila při návštěvě Los Angeles, ale tohle bylo ostré, ošklivé a "skrznaskrz" procházející zemětřesení, které člověku sebere půdu přímo pod nohama stejně rychle, jako když se převrhne stůl. Megan upadla a vyrazila si dech a ani ne tři metry od sebe viděla, jak se nádherná linie rovné římské silnice trhá napříč jako list papíru a jak jsou oba roztržené konce tlačeny proti sobě, a nakonec se ten vzdálenější segment silnice zvedá nahoru a převrací přes ten bližší,
kde demonstruje, jak se jeho pět pečlivě položených vrstev rozlamuje a tříští na mnoho kousků.
Kus země, na němž ležela, se začal otřásat. Megan se vydrápala na nohy, pokusila se najít rovnováhu, zavrávorala a málem zase upadla, jak se země pod ní znovu zachvěla. Za sebou opět uslyšela zvuk trhajícího se kamení, ale Megan tentokrát rovnováhu udržela, rozeběhla se a utíkala.
Vyhnula se rozbité silnici a o kus dál se na ni vrátila, protože tam byla zatím neporušená. Mrak z hory se začal rozpínat do všech stran. Megan začaly pálit plíce a najednou cítila, že při běhu sípá. Co to se mnou je? divila se. Měla bych to dokázat zaběhnout bez... Ale ten pach hoření tam byl, už když se ve scénáři objevila, a Megan teď jen polkla, když si vzpomněla, že při výbuchu sopky vzniká spousta plynů, které nejsou viditelné. Sulfáty, kyanofosfáty - jinými slovy jedovaté plyny, říkala si. A já teď utíkám do nich, nebo od nich?
Oblak se už dostával skoro k ní. Svět kolem byl nyní rozdělený do dvou odlišných částí - jasný a slunečný svět Středomoří s krásně modrou linií moře, zvedajícího se proti modrému obzoru, kopce a hory poseté bílými vilami - letními domy bohatých lidí - a sem tam i barevnou skvrnou něčí zahrady. Pak tam byl ten druhý svět, pod mrakem; kde se nad vším vznášely šedé a světle fialové rozmazané stíny. Mrak ještě navíc neustále sílil, jak hora chrlila další a další zplodiny.
Megan utíkala, a i když si neustále v duchu připomínala, že tento zážitek je

jen virtuální, stejně ji zaplavovala čirá hrůza, což ji překvapilo. Musela neustále lapat po dechu, ale při tom jí vysychalo hrdlo, které zůstalo suché bez ohledu na to, jak virtuální zážitek to byl. Nemělo to co do činění s podnebím, byl to prostě starý dobrý strach.
Ve stejnou dobu ji ale jiná část podvědomí ujišťovala, že to všechno kolem - žhavé slunce, úbočí, a dokonce i ten černý mrak stoupající z hory, jsou naprosto normální. A co víc, že je normální o těchto věcech přemýšlet v latině. Megan běžně v latinských termínech přemýšlela jen při vyučování nebo při psaní domácích úkolů, a to jen proto, že věděla, že latina je jedním ze dvou vědeckých jazyků a že jí nakonec bude užitečná; ale i tak ji třeba skloňování neskutečně žralo. Nyní jí latina připadala přirozenější a víc uklidňující než angličtina; něco jako ztracený a znovu nalezený mateřský jazyk.
Megan opět zažila ten divný pocit, že je jí to tam povědomé, a zkusila, jestli by jí to k něčemu nemohlo být.
S orientací to bohužel nemělo nic společného. Musí najít přístav sama. Tam, kde silnice vstupovala přímo do města, se na ni napojovalo několik menších městských ulic. Megan se zastavila, rozhlédla se a pak vyrazila po té, která vedla nejstrměji z kopce. Byla to ulice s menšími a jemnějšími dlažebními kostkami, po jejíž jedné straně se táhl příkop, odvádějící splašky. Běžela ulicí kolem vysokých domovních zdí, jejichž brány byly zavřeny. Zevnitř neslyšela žádné zvuky. V tom bledém a ponurém světle všechno vypadalo cize a nevlídně. A nedaleko odsud slyšela křik.
Země pod ní se zvedla. Megan zalapala po dechu. Nechtěla se nechat uvěznit v úzké ulici mezi zdmi, které v těch dobách nikdo neprojektoval, aby byly odolné proti zemětřasu. Pak ji zasáhla další série ostrých úderů. Honem na hlavní náměstí a k přístavu!
Hlavní náměstí bylo plné lidí, běžících všemi směry a křičících na sebe hlasy, zdrsněnými strachem, klopýtajících pod plnými náručemi narychlo posbíraného majetku. Stejně pak všichni svůj majetek upustili a v hrůze
prchali, když se šedivý prach ve vzduchu změnil v souvislý déšť popela, padající dolů stejně hustě a měkce jako sníh. Neuvěřitelně rychle se začal v ulicích hromadit, ucpával příkopy a činil chůzi napřed nesnadnou a potom nebezpečnou, protože to klouzalo samo od sebe, natožpak pod nohama. Lidské výkřiky se jí dostaly až pod kůži a sevřely jí vnitřnosti strachem. Podařilo se jí zastavit výkřik, který z ní už letěl, nadechla se a musela vší silou zadržet dech, aby zabránila dalšímu výkřiku, jenž už byl samovolně na cestě. Lidé se brodili popelem všemi směry, potáceli se a padali a jejich výkřiky hrůzy tlumil popel, do něhož padali a zase se z něj vynořovali v křečích kašle a s křečovitými skřeky, zatímco se snažili znovu postavit na nohy a začít dýchat, což se jim někdy nepovedlo. Panika fungovala jako smyčka kolem Meganina krku, která ji znehybňovala a držela ji na místě bez hnutí a bezmocně. Snažila se z ní vyprostit silou vůle a povedlo se jí nejistě, krok za krokem, vykročit popelem a snažila se jen jít z kopce, ale chůze byla čím dál obtížnější a viditelnost se zhoršovala jako v rychle houstnoucí mlze. Jenomže jak zápasila s popelem a překážkami kolem sebe, měla tu největší překážku v sobě - ten nádherně ochromující strach, díky němuž nedokázala rychle jednat nebo myslet jasně. Musela s tím pořád bojovat.
Konečně se Megan podařilo probojovat se na jednu stranu ulice, kde mohla alespoň držet ruce na zdech budov a jít podél nich dolů. Ale i s pomocí zdí neustále zakopávala, někdy upadla, ale vždycky se zvedla a klopýtala dál. Plíce ji tentokrát skutečně pálily. Není zdravý ten popel dýchat, myslela si. Ale taky není dobré se zastavit a nechat se v něm pohřbít. Anebo se nechat za pár minut zalít -a hrůza z této myšlenky ji málem znovu znehybnila.
Snažila se jít dál. Spolu s šedými začaly teď padat i černé vločky, a některé nebyly ani tak černé jako rudé. Byla šokována, když napřed cítila pach a pak i fyzický pocit vlasů, jak jí hoří na hlavě. Tohle nemůže být pravda! myslela si

celkem logicky. Megan vždy během virtuálních zážitků nechávala nastavení "bolesti" úplně vypnuté, pro-tože měla pocit, že život je dost bolestivý sám o sobě, natož aby si dopřávala ještě nějakou další bolest "rekreačně". Ale tohleto je Xanadu, napadlo ji pak, když lapala po dechu. "Stejně skutečné jako skutečnost." Bylo to natolik skutečné, že tvůrci v Xanadu mohli změnit její osobní nastavení, a takhle to asi chodí ve skutečném životě. Zastavila se a zoufale se plácala po hlavě a popálila si dlaně od žhavého popela, který jí nakrátko zapálil vlasy. Pak se Megan zase klopýtavé vydala dolů, a zatímco se snažila nadechnout, slyšela, jak se někdo uvnitř její hlavy snaží modlit k různým bohům, o nichž byla přesvědčena, že se současnou situací toho moc nenadělají. Jediný bůh, který toho dne asi měl službu, byl ten, který podle pověstí žije v uvnitř sopky a kuje tam blesky - a ten evidentně dělal přesčas. Hladina popela v ulici už jí sahala až k holením a popel byl těžší, než se zdál - Megan by si myslela, že je lehký a sypký a snadno se odkopává, ale čím hlouběji se dostával, tím víc se pěchoval, jako by byl najednou nějak spřízněný s kamenem. Zřejmě do sebe nasával veškerou vlhkost ze vzduchu a už brzy začne tuhnout jako beton. Hlava ji bolela a plíce pálily, víc než kdy předtím, a bylo by opravdu hezké si na chvilku sednout pod nějakou převislou střechu a chvilku si odpočinout předtím, než půjde dál. Jenomže Megan naprosto přesně věděla, že kdyby tohle udělala, už se nikdy nezvedne. Skončila by jako jeden z oněch politováníhodných útvarů, které tu arche-
ologové před lety vykopali - chlapec schoulený v embryonální poloze na rohu ulice, zoufalý pes, uvázaný na řetězu, ale stále se snažící uniknout, i když umíral, anebo ten muž, skrčený nad košíkem s čerstvě napečeným chlebem, jenž doufal, že popel přeletí a chléb mu neušpiní.
Až na to, že tohleto je virtuální, čistě jen virtuální...
Pořád si to opakuj, přikázala si.
Potácela se dál a cestu spíš nahmatávala rukama, budovu od budovy, a po cestě klopýtala přes různé věci. Dobře věděla, co je to za věci, ale vidět je nechtěla. Oči ji pálily a štípaly a začaly otékat, jak se do nich ten jemný prachový popel dostával. Hrůza a beznaděj ji svíraly stejně těsně jako hustý popel na zemi, jako by před nimi nebylo útěku. Nikdy se odsud nedostane. Je to k ničemu. Tisíce lidí zemřelo v tomto kataklyzmatu prastarého světa. Což ji přivedlo k myšlence, že ona by přece jen nemusela -
Ale pořád šla dál. Zdálo se jí, že cesta dolů je najednou nějaká příkrá, ale pak jí najednou ujely nohy a spadla. Do ramene ji zasáhla ostrá kamenná hrana, pak do zad a do pravého nadloktí. Zastavila pád, zvedla hlavu nad vrstvu popela, vyplivla jej z úst a zkusila si vyčistit i nos. Byly to schody, na čem upadla - jedno z těch širokých schodišť, vedoucích dolů k přístavní hrázi. Zvedla se na nohy, pokusila se na nich udělat pár kroků a znovu upadla. Jak ale padala, na okamžik před sebou zahlédla světlejší prostor, ne tak tmavý jako popel všude kolem a šedivá hustá mlha, jíž se probíjela snad už celou věčnost. Vzduch se začal pročišťovat. Slyšela výkřiky a pláč, ale bylo to velice vzdálené. Někde přes vodu?
Vyrazila ke světlu. Výhled před ní začal světlat, ale ne ve smyslu bleďounké barvy světlého popela, spíš to bylo teplé světlo slunce, odrážející se od vody. Ještě několik
kroků do nyní již nesnesitelného jasu. Slunce prosvítalo popelem jako řídnoucí mlhou. Megan poprvé cítila závan větru. Aha, vítr se mění!
Na nejistých nohou pokračovala dolů do čistšího vzduchu, kde bizarně svítilo slunce. Ty výkřiky pocházely z palub několika lodí, které stále čekaly v přístavu. Lidé se na ně hrnuli po žebřících i šplhali po lanech. Megan utíkala, jak nejrychleji uměla, k nejbližší lodi, uviděla žebřík opřený o bok a vyběhla po něm rychle jako krysa. V duchu se pousmála té ironii, protože koutkem oka zahlédla neskutečné množství krys, přebíhajících na loď po lanech, která ji stále stále držela připoutanou k mramorovým úvazníkům přístavu. Zrovna když se Megan podařilo přelézt zábradlí a přepadnout na palubu, kde

lapala po dechu, někdo nedaleko od ní chytil lano a hodil je přes palubu, takže dopadlo do vody spolu s hejnem vyděšených krys. "Veslujte!" křičel někdo. "Veslujte o život!" A loď se začala vzdalovat od břehu zrovna ve chvíli, kdy ji na palubu začaly dopadat první popelavě vločky...

Trvalo dlouho, než se Megan cítila natolik dobře, aby mohla dělat to, co už dělalo těch sto nebo kolik lidí na palubě: chytit se zábradlí a hledět zpátky na město, odsouzené k záhubě. Bylo pryč, úplně zmizelo v šedostříbrném oblaku smrti. Vesuv dál vypouštěl obrovské černé a šedé mraky a po svahu hory se pomalu sunuly oranžové proudy lávy. Z lodi se ozvaly zvuky pláče.

I Megan plakala, i když jí to ty bolavé oči skoro trhalo. Celé město bylo smazáno ze světa, v době mezi snídaní a obědem. "Proč to udělali?" zašeptala. Muž vedle ní se na ni s údivem zahleděl. "Kdo? Bohové?" "Ne, myslím ty lidi, co tam bydleli. Věděli přece, že sopka je aktivní. Proč si tu stavěli domy a bydleli?"

Muž potřásl hlavou a pokrčil rameny. "Asi kvůli podnebí," řekl.

Megan si vzpomněla na návštěvu Los Angeles a podařilo se jí usmát (trochu pokroucené). "Stop," řekla -

A pak už seděla v křesle, v pochmurné kopulovité místnosti, kde vládlo naprosté ticho.

Megan vstala a začala se oprašovat.

Pak se rozesmála, ale nebyl to smích štěstí. Celou dobu jsem se snažila si připomínat, že to není doopravdy, ak ta realita mě nakonec stejné zmátla, myslela si. Byla jsem k smrti vyděšená. A nezáleželo na tom, kolikrát jsem si to připomínala, pořád jsem čím dál míň věřila tomu, že to není reálné. Protože, copak jsem takhle nikdy reagovala na něco virtuálního? Vážně tu mají něco speciálního!

Vyšla z místnosti, octila se zase v chodbě a zastavila se u stolku. Zaměstnankyně Xanadu si ji prohlédla.

"Jak vám je?" zeptala se.

"Jsem ohromená," odpověděla Megan.

"Není vám třeba nějak špatně?" ptala se paní.

Megan zavrtěla hlavou. "Děkuji," řekla a vydala se zpátky cestou, kterou přišla. Šla pomalu, zčásti proto, že jí svět najednou připadal jiný - nikde nepadal popel ani nikdo nekřičel -, a zčásti proto, že přemýšlela nad některými těmi nepříjemnějšími aspekty toho, co právě zažila.

No není se co divit, myslela si. Není se co divit, že za to lidi platí takové prachy. Nebyla to totiž jen virtuální zkušenost; tu můžete zažít i kdekoli jinde, kde na Síti narazíte na dobré programátory. Ale tohle - to nebylo jenom jako nějaký obyčejný zážitek, to bylo spíš jako jej poprvé i "cítit" - na vlastní kůži cítit emoce, jako by byly něčím čerstvým a zcela novým, jako by člověk najednou dostal nějakou novou sadu nervů, i když jenom na hodinu, na odpoledne nebo na jeden den. No, to je atrakce, myslela si.

Představ si, že bys měla nějakou fakt hodně stresující práci, tako-vou tu, ze které jsi sedřená jako spousta lidí ve skutečném životě, a všechno, po čem toužíš je - nejen zapomenout na své problémy, ale taky si pamatovat, jak jsi vnímala, řekněme, radost, když jsi měla tu "novou sadu nervu". Přiletět sem, zaplatit a skutečně cítit věci, jako by to bylo všechno poprvé. Na chvilku. Tohle by stálo za hodně. A za víc než za hodně!

Megan vyšla z vnitřní chodby do recepčního centra a s jistým překvapením se rozhlížela, protože zjistila, že se zase změnilo, aby v něm mohli podávat obědy formou bufetu. Uvědomila si ale, že na jídlo nemá ani pomyšlení. Najednou jí to připadalo hrozně divné - takové násilné a nevhodné -, když viděla smrt tolika lidí. Asi později, řekla si. Možná.

Vyšla do jasného slunečního světla a vzala si kolo. Megan zvažovala, že by zašla přímo na tátovu přednášku, aby viděla, jak mu to jde. Zrovna by měl začínat. Ak ne, řekla si pak. Potřebuji sprchu. To byl další nezvyklý symptom.

Nemohla si vzpomenout, že by se někdy cítila tak fyzicky dotčená virtuálním prožitkem - rozhodně ne poté, kdy se zase vrátila do skutečného světa. Všechno ji bolelo asi jako někoho, kdo párkrát po sobě upadl do pemzového popela. Uvažovala nad tím, když odjížděla od recepce. Říkali, že je to limbická část mozku. Velice stará část. Pachy byly tedy evidentně jednou z věcí, jež toto centrum ovládalo. Také si jasně pamatovala, jak živé byly pachy v jejím prožitku a že to bylo skoro první, čeho si po spuštění všimla. Ale prvotní pocity - strach, radost, zloba - tam asi měly "být" také. Software a hardware Xanadu nějak pracovaly s touto oblastí (nebo přes ni) tak, jak se to zatím nikomu jinému nepovedlo. Což je docela děsivé...
Náhle pocítila, že se asi potřebuje trochu uklidnit. Otočila kolo a vydala se po cestě vedoucí k "funkčnímu centru", kde měla otcova přednáška probíhat, což byla malá budova postavená skoro ve stejném slohu jako jejich vila. Megan nechala kolo ve stínu stromu a vstoupila dovnitř. V hlavní hale uviděla obrazovku z tekutých krystalů, oznamující místa konání různých dnešních událostí. Na jednom řádku se psalo: 0'MALLEY, PSANÍ JAKO KONÍČEK / PSANÍ JAKO ZPŮSOB ŽIVOTA, KŘÍDLO B.
Následovala diskrétní šipky do křídla B a našla tam velkou místnost, která vypadala jako kříženec mezi universitní posluchárnou a řečništěm. Ve čtyřech kruzích tam byly rozestaveny stoly, po deseti v každé řadě, s pohodlnými křesly. Uprostřed místnosti byl ještě jeden velký stůl s pohodlným křeslem, kde seděl otec s poznámkami poházenými kolem sebe.
"Nejdu pozdě?" ptala se Megan, když k otci přicházela.
"Ale kdepak, brzo. Přeložili mi to," vysvětloval. "Můj termín kolidoval s obědem. A dnes je zřejmě festival mušlí."
Megan protočila panenky. "Vsadím se, že vím, čí to byl nápad," řekla.
"Ale ne. Kde jsi byla?"
"V Pompejích," řekla.
Pohlédl na ni se zájmem. "A přežila jsi to, nebo ne?" ptal se. "Cítíš se dobře?"
Úplná odpověď na tuto otázku by jí zabrala hodně času, takže prozatím jen přikývla. "Ale stejně potřebuji sprchu. Myslela jsem si jenom, že se tu stavím a nakouknu, jestli to děláš dobře."
Lehce se pousmál. "No, zatím je to bez problémů. Až na mé křehoučké ego, jak asi vidíš."
Zaculila se. Ego jejího otce, ať bylo jakékoli, rozhodně nebylo křehké. "Moc si připouštíš to, co napsal ten kritik," řekla. Já vím, že napsal, že už po dvaceti stránkách tvé poslední knihy věděl, jak to dopadne. Ale to lhal, starý nabručený-"
"Prosím," zastavil ji otec. Ale i tak se mu úsměv rozšířil. "Loajalita," pokračoval, "dokonce i když nemusí být nutně zasloužená, je vždycky ušlechtilá věc. A člověk musí chtít si ji zasloužit." Políbil ji na temeno hlavy, čemuž se vždy snažila uhnout přikrčením, ale dnes to bylo přesně to gesto uklidnění, za něž byla vděčná.
Megan mu to oplatila jediným způsobem, jakého byla schopna - pohladila jej po tom holém místě na temeni. "Uvidíme se později," řekla a stejnou cestou, jakou přišla, zase vyšla ven.
Dojela k vile, zaparkovala kolo před domem a na chvilku se tam zastavila. Mezi stromy slyšela jemné šumění vln. Copak tomuhle můžu odolat? Ihned se rozhodla a vykročila po pěšince kolem domu, vedoucí k pláži. Na chviličku se zastavila u bazénku, kde sledovala nějakého malého tropického ptáčka, jak se střemhlav vrhá k hladině, vzlétá a znovu a znovu to celé opakuje. Napřed si myslela, že z hladiny chytá brouky, ale pak si uvědomila, že tam žádní brouci nejsou. Ptáček takto pil a s každým dotekem hladiny si nabral do zobáčku malé množství vody.
Měla bych mu sem asi přinést nějaké pítko, zapamatovala si a zase vykročila k moři. Jemné šumění příboje, dopadajícího na pláž a zase se vracejícího do

oceánu, přehlušovalo všechny ostatní zvuky, včetně těch výkřiků v hlavě.
Vyšla na korálový písek a kroutila hlavou nad tím, jak ji ta pompejská zkušenost ovlivnila. Limbika... pomyslela si. Něco si o tom slově pamatovala, něco užitečného, ale zároveň něco, co jí už vyklouzlo z hlavy.
Megan si povzdechla a chvilku se po pláži procházela a čekala, jestli si na to nevzpomene. Nějak to nešlo. Nechala toho a zamyslela se nad tím, co se asi děje doma, jak se daří bratrům. Asi už dům roztrhali na kusy. Pak ještě přemýšlela o mamince. Zajímalo by mě, kde máma zrovna je, myslela si. Asi by její tu líbilo. Vždycky si stěžo-vala, že si v životě příliš klidu neužila. A tohle dlouhé a pomalé šumění, bílé, oslepující slunce a modrá voda by se jí rozhodně líbily. Krásná prázdná pláž...
Skoro prázdná pláž, musela se vzápětí opravit, protože obešla záliv a asi půl míle před sebou uviděla někoho jít proti sobě. Ale ne, teď zase jde směrem od ní. Neviděl ji.
Skoro hned poznala, kdo to je. Takže co, napadlo ji, cítím já se na to, že se otočím a odejdu, jako nějaký zbabělec? Nebo se cítím spíš na to, že půjdu pořád dál, setkám se s ním a když tak ho znovu nakopnu?
Ústa se jí sevřela. A tak tu šanci dostane, rozhodla se. Dnes už viděla, nebo možná spíš cítila, smrt asi stovky tisíc lidí. Jeden rozmazlený fracek jí přece nemůže takový den vylepšit ani zhoršit.
Šla tedy dál. Asi po deseti minutách chůze jej dostihla.
Za celou tu dobu si jí vůbec nevšiml. Wim se sklopenou hlavou chodil tam a zpět, jako nějaké divoké zvíře v kleci. Když k němu Megan došla, prudce hlavu zvedl, uviděl ji, zastavil se a zůstal stát skoro bez hnutí.
Megan se na něj upřeně zadívala a znovu při tom přemýšlela, jestli někomu řekl - otci, například - o jejich předchozím kratičkém setkání. Ale domnívala se, že ne. Podle zkušeností s bratry si Megan myslela, že kluci běžně nevyprávějí podrobnosti o tom, jak je někdo naposledy zbil. Zejména pokud je dotyčnou odpovědnou osobou žena.
Nenapadlo ji, co by měla udělat, tedy kromě toho, že k němu došla, jako by se tamto nikdy nestalo, a zastavila se, aby se podívala na moře. "Tak co, Wime," oslovila jej. Jak to jde?"
Vytřeštěně na ni hleděl. "Ty to nevíš?"
Ji zase překvapila jeho vehemence, částečně proto, že nebyla mířena proti ní, a částečně proto, že čekal, že bude "vědět". "Ne, nevím, promiň. Celý den jsem byla pryč."
Také se zahleděl někam do dáli nad vodu. "Včera večer někdo zničil největší společnost mého táty. Její akcie byly na hongkongské burze úplně nejvýš, ale najednou klesly tak, že jejich hodnota je skoro nulová. Ublížilo to i všem ostatním společnostem. Nevím přesně, jak se jim to povedlo. Všichni tátovi lidé kolem toho běhají a snaží se zjistit, jak se to mohlo stát, ale nikdo to nechápe." Wim tam najednou stál se sevřenými pěstmi. "Jestli já přijdu na to, kdo to udělal," prohlásil, "najdu si je a udělám jim ze života peklo."
Jeho výraz čiré zuřivosti byl docela překvapující. Megan se na něj dívala a najedou si vzpomněla na tátu. Loajalita, jak řekl..., je ušlechtilá věc. Náhle zjistila, že se na Wima dívá ještě i s jinými pocity než je politování a mrzutost. A náhle dostala ten nápad.
"Hele," řekla. "Neměla jsem oběd. A tobě to taky nedělá nijak dobře. Pojď se mnou a dáme si někde pořádný sendvič. Ty mi můžeš říct, co se stalo, a pak můžeme něco vymyslet."
"Jako co, třeba?" zeptal se Wim, jenž si na chvilku vzpomněl, že se umí i vysmívat.
Megan se mu zahleděla významně do očí. "Co třeba pomstu?" řekla.
Wim jí pohled oplatil jedním přemýšlivým, který potom přešel v úšklebek, jenž by velice slušel velkému bílému žralokovi.
"Jaký sendvič?" zeptal se.
I Megan se zašklebila a pak se společně vydali k vilám.

04 KAPITOLA

Asi po patnácti minutách se dostali k hlavní silnici a ani ne po pěti sekundách vyjel z nejbližší zatáčky Mihaul ve svém malém bzučícím vozíčku a zastavil se u nich.
"Nechcete někam hodit?" otázal se, zatímco předváděl rozpustilou hru s obočím.
"Na oběd," odvětila Megan pohotově. "A šlápněte na to."
Mihaul na to šlápl tak prudce, že se Wim musel chytit držadla na sedadle před sebou. "A tak kam na oběd?" zeptal se. "Dnes máme festival ústřic."
"Já ryby nejím," prohlásil Wim.
Nyní pozvedla obočí Megan. Ostrov uprostřed Karibiku jí nepřipadal jako ideální prázdninové místo pro někoho, kdo nejí ryby, i když nebylo příliš pravděpodobné, že by to s ním Wimův otec před výběrem místa na dovolenou konzultoval. "Mám pocit, že jste říkal něco o nějaké děli," řekla.
"Ano, ta Deli," opravil ji Mihaul. "To je přesně to, co hledáte. Anebo bych vás tak tipoval. Velké sendviče?"
"Ano, prosim," potvrdila Megan.
Wim přikývl. Asi po pěti minutách tropické scenérie zastavili před něčím, co bylo naprosto netropické. Vypa-
dalo to jako newyorský palác s velkým lahůdkářstvím se stolovým zařízením zabírajícím celé přízemí. Megan vyskočila z auta a řekla Mihaulovi: "Onehdy jste říkal něco o pastrami?"
"O studeném lososu na způsob pastrami," řekl Mihaul. "Ale dělají tu i jiné druhy. Ochutnejte je."
Megan kývala hlavou, zatímco Wim vystupoval. Mihaul odjel a Wim vykročil ke dveřím, ale Megan jej ještě stihla chytit za paži pod záminkou, že se chce podívat do menu, vystaveného za oknem. "Všiml sis někdy toho," řekla tiše, "že vždycky, když vejdeš na cestu, tak se do pár sekund odněkud vynoří jedna z těch malých bugin?"
"No, to jsou služby," odvětil Wim. "Platíme si za ně."
"Jo, možná jo. Ale řekni mi tedy - kde mají ty kamery?"
Na to neřekl nic, ale zato se na ni přemýšlivě zadíval.
"Možná bychom měli být jenom trochu opatrnější v tom, o čem si tam budeme povídat," vysvětlovala. "A ty fakt šťavnaté kousky si necháme až na pláž. Nebo do koupelny."
Wim se na ni podíval. Jestli si myslíš, že s tebou půjdu do nějaké koupelny..."
Megan obrátila oči v sloup. "Ale ne, to je jediné místo, které není v domě monitorované, takže si promluvme buďto tam nebo na pláži," řekla. "Ale asi i ta pláž -" Náhle sama zmlkla a přemýšlela, kdo je asi poslouchá právě teď. Jakou hudbu máš rád?"
Já nemám rád hudbu."
No, tohle jsem přesni potřebovala, hubovala se Megan. Další důvod, abych ho neměla ráda. "Tak, to já mám prima rádio," řekla. "Můžeme si zajít na pláž a chvilku poslouchat. Po obědě se můžeme vrátit stejnou cestou a vyzvednout si ho."
Wim se na ni podivně zadíval, ale pak kývl. Společně vstoupili do podniku jménem Deli.
O několik okamžiků později si Megan uvědomila, proč to Mihaul vyslovil se slyšitelným velkým D. Místnost byla zařízená nábytkem Formica z minulého století, většinou nikoli naklonovaným, ale pravým. Mísy se saláty a sendviči na menu, jež měli zastrčené ve dřevěném podstavci na stole, měly nevkusná jména po filmových hvězdách, a jídelní lístek samotný byl vyroben z laminovaného plastu a evidentně pamatoval lepší doby.

"Je to tu nějaké staré," všiml si Wim.
Megan jen zamžikala. Wim se asi ještě nikdy nesetkal s tím, že někde měli úmyslně retro-dekorace. "Ale myslím si, že jídlo by mohli mít čerstvé."
Objevila se servírka v uniformě s růžovými pruhy a bílou zástěrou. "Co vám můžu nabídnout, děcka?"
"Pastrami sendvič s pšeničným chlebem," řekla Megan. "Velký."
Servírka se na ni laskavě zahleděla. Jako bychom tu měli nějaké jiné. Něco k pití?"
Megan proletěla menu. "Cel-Ray tonik?" vyslovila to. "Co to, proboha, je?"
"Chcete, abych vám to řekla, nebo abych to rovnou přinesla a vy to zjistili sami?"
"Mně to řekněte," ozvala se Megan.
"Ne, napřed mi jeden přineste," řekl Wim. "A pak jí to řekněte."
Megan se na něj překvapeně zahleděla. No, to mé podrž, jestli mu dovolím, aby se takhle vytahoval! "Tak mi přineste taky jeden," řekla. "A neříkejte to ani jednomu."
Servírka se usmála. "A jaký sendvič pro vás?" zeptala se Wima.
"Pastrami v žitném chlebě. Velký."
Servírka přikývla a odešla. Megan a Wim se na sebe několik okamžiků přívětivě dívali.
"Nemůžu uvěřit tomu, že nevíš, co se stalo," řekl Wim. "Myslel jsem si, že to slyšeli už všichni - anebo aspoň tady v okolí. Neslyšela jsi ten rachot?"
"Aha, to jo," řekla Megan. Po krátké úvaze se rozhodla neříkat, že si tehdy myslela, že je to normální. "Takže, Wime, normálně mi řekni, co se tvému otci stalo."
To ale chvíli trvalo, protože Wim začal vyprávění příběhu podrobnostmi o nějakém výletu do Švýcarska, který museli přerušit kvůli výletu do Austrálie v otcově soukromé raketě, a pak museli letět do New Yorku kvůli nákupům, než odletěli zase do Lichtenštejnska na schůzi s účetními... A tak dále a tak podobně, a Megan viděla, že to má s podstatou čím dál méně společného, snad kromě toho, aby na ni udělal dojem. Když do historky zatáhl i poníky na pólo, už to nevydržela. Megan si přitiskla ruku k očím a prohlásila: "Wime, hele, neudělal bys mi laskavost? Já jsem jedna z těch, o kterých asi doma uvažujete jako o chudých lidech, a tohle mě už fakt hrozně nudí. Vím, že máte všechny peníze na světě, ale nemusím o tom slyšet každých pět sekund."
Zatvářil se upřímně dotčeně. "Já ale o penězích nemluvím každých pět sekund."
"Ale ano, mluvíš. V souvislosti s tím, co si za ně můžeš koupit. A všechno to jsou věci, které vy berete jako samozřejmost, ale lidi jako já je nikdy mít nebudou, leda snad až na nějaké výjimky. Myslím tím ty výlety a oblečení a poníky na pólo a soukromé rakety a limuzíny a vůbec to ostatní. Připadá mi to, jako by ses tady pořád vytahoval. A já vím, že se nechlubíš a že jsi na tohle všechno zvyklý, ale zní to hrozně divně. Dej si s tím pohov."
"Ty mi normálně závidíš!"
"A ty jsi hloupý," řekla Megan posměšně. Jiní lidé mají krásné životy i bez tisícimístných čísel na výpisech z účtů. Jestli je to pro tebe problém, tak se s tím vyrovnej. Je nás takových šest miliard, čili vás početně převyšujeme. A teď, řekneš mi už, jak okradli tvého tátu, proboha?"
Hleděli na sebe zlostnými pohledy, ale pak to museli nějak zamaskovat, protože se náhle objevila ta servírka v růžové uniformě a přinesla jim dvě vysoké sklenice plné ledu a skoro průhledné tekutiny s bublinkami.
"Dvakrát Cel-Ray," oznámila a postavila to před ně. "A stačí, když mi jenom zamáváte, kdybyste oba chtěli vědět, co to pijete. Sendviče tu budou za chvilku."
Odešla a Megan s Wimem se pochybovačně dívali napřed na sklenice a hned potom jeden na druhého. No, já na něj čekat nebudu, řekla si Megan a natáhla se po sklenici. Wim udělal v tu chvíli totéž - a zase se na sebe zahleděli.
Megan mu ukázala jen zlomeček úsměvu. "Do dna," zavelela, zvedla sklenici a

přičichla si k nápoji.
Byla to podivná a aromatická vůně. Nadzvedla obočí a dlouze se napila skoro ve stejnou chvíli jako Wim. Pak vytřeštila oči.
"Tfuůůůůj!" vykřikli v dokonalém unisonu.
Megan se neudržela, a když sklenici pokládala na stůl, musela vyprsknout smíchy. "Co to je?"
"Rozhodně to není něco, čeho bych se napil dvakrát," prohlásil Wim. Odstrčil sklenici a podezřívavě si ji prohlížel. "Až se zase vrátí, dám si něco normálního."
"Objednej to dvakrát," řekla Megan. "Takže podívej se... Omlouvám se. Musíme si oba trochu odpustit, nebo se nikam nedostaneme. Co se vlastně tvému tátovi stalo?"
"Ne přímo jemu," začal Wim. "Anebo, ne ve skutečnosti jemu. ‚On' se objevil na setkání ředitelů a přikázal
jim zahájit rozprodávání jedné společnosti. Řekl, že není spokojený s tím, kolik v posledních letech vydělává, a chce snížit ztráty. Takže všichni začali kmitat a udělali to." Wim i přes svou zahořklost vypadal poměrně spokojený.
"Oni nejsou zvyklí sedět na zadku, když jim táta řekne, aby něco udělali. No, a na burze si toho všimli a lekli se. Vzali to jako signál slábnoucí firmy. Všechny akcie konglomerátu klesly."
V tom okamžiku Wim na chvilku složil hlavu do dlaní. "To bylo v úterý. Ale v úterý můj táta nešel na žádné mítinky. To jsme byli na cestě sem. A pak se táta chystal na to, že mu předají jeho nový pavilon."
Megan zvolna kývala hlavou. "Kdo tak mohl vědět, že přiletíte?"
Wim pokrčil rameny. "Asi tak padesát lidí. A všichni odsud."
"Správně," řekla Megan. "Ale počkej chvilku - jak to všichni?"
"No tak, jsi snad slepá? Všichni nás tady znají jménem!"
"No, teď jo," řekla Megan. "Ale kdo mohl vědět, kde a kdy tvůj otec bude? S kým se domlouval tady ze společnosti?"
Wim se nad tím zamyslel. "S Halvarsonem. A pak s pár lidmi tady z technického, kteří dohlíželi na stavbu jeho pavilonu. Lidi z cestovky."
"Kteří z technického?" chtěla vědět Megan.
"Aha, nejsem si jistý, musel bych se zeptat. Ale otec s nimi hodně mluvil tak měsíc předtím, než jsme sem přijeli. A taky sem musel párkrát zaletět na zkoušky."
"Na zkoušky?"
"Jó, takhle se oni musí ujistit, že ten pavilon pak bude přesně takový, jaký ho chceš. Jednou jsme sem přiletěli z Curychu, uprostřed nějakých nákupů. Pak zase ze
Stockholmu. Virtuální zkoušky nestačí. Musíš sem přijet íyzicky, protože oni odsud nic nepustí."
"Pomohlo by, kdybys znal jména těch chlapů z technického," navrhla Megan.
Wim znovu pokrčil rameny. "Můžu to zjistit. Ale proč tě to tak zajímá? Proč by ses o to měla vůbec zajímat?"
Když v jeho hlase zaslechla náznak nepřátelství, věnovala mu pevný pohled.
"Možná se jenom nudím," řekla. "Anebo mě možná takové věci fakt hodně štvou. Tvého otce jsem nikdy neznala a nesledovala jsem ho, ale možná si nezaslouží, aby se mu něco takového stalo, a možná mě prudí už jenom představa toho, co se stalo."
Wim se pořád ještě tvářil Šokovaně, že někdo může neznat jeho otce a nepovažovat jej za vládce vesmíru.
Dorazila k nim servírka v růžové uniformě a s tácem se dvěma talíři vrchovatě plnými sendvičů a ty před ně položila. Přinesla i dvě velké a orosené sklenice s nějakým tropickým nápojem. Jenom pro případ potřeby," oznámila. "Ať vám chutná. Kdybyste něco potřebovali, zavolejte."
Odešla a zanechala Megan v údivu. Už jenom Wimův sendvič vypadal, že na výrobu jeho pastrami byla potřeba minimálně polovina z jedné krávy. "Tohle přece

nemůžeš sníst!"
"Ale můžu," odpověděl Wim. "Mám totiž lepší věci na starosti než si hlídat váhu."
Významně se na něj podívala. "Já tím taky nejsem posedlá."
"Ale jo. Měla ses vidět včera večer u bufetu. Ďobky ďob - pět minut jsi musela přemýšlet, než sis nabrala další lžíci!"
Megan si odfrkla a přemýšlela o tom, zda zdůrazní, že ona alespoň, když už nic jiného, si necpala jídlo do pusy
během řeči. Nechala si to projít hlavou a napřed snědla okurku, protože to byl její nejoblíbenější kousek. Hned vzápětí zaútočila na sendvič v dřevorubeckém stylu, kdy začala s oblohou, která z chleba nejvíc vyčnívala. Její nejstarší bratr ji kdysi dávno podal k tomuto umění instruktáž, když jí vysvětlil, že pastrami je jako špagety nebo hot dog se správným množstvím kyselého zelí - sportovní jídlo. "Buďto ho dostaneš, nebo dostane ono tebe," řekl tehdy. "Nenech ho vyhrát!"
Megan měla hodně práce s tím, aby vyhrála ona. Wim naproti ní byl zabraný do podobné bitvy, ale ten zřejmě místo strategického přístupu preferoval čistou taktiku. Následkem toho se zdálo, že sendvič vítězí.
"Takže," řekla Megan po několika okamžicích práce na svém sendviči. "Co sem tvého otce přivedlo v první řadě?"
"Dovolená," řekl Wim.
Megan zavrtěla hlavou. "Vubec si ho nedokážu představit, jak si bere dovolenou."
Wim se na ni přes chléb krátce zahleděl a pak sendvič odložil. "Ale to je snad jasný, nebo ne?" řekl a znělo to otráveně. "Ta dovolená byla samozřejmě můj nápad."
Tentokrát se nedokázala nesmát. Wim na ni hleděl plamenným pohledem.
"Ne, ne," hájila se, když také odkládala sendvič. "Nic takového jsem tím nemyslela. Já jenom jako, že i u nás to bylo tak, že jsem to taťkovi vlastně navrhla já."
"A kde máš maminku? Nebo jsou rozvedení?"
"Ale ne, bože. Ta je zaměstnaná jako novinářka, a tak se pořád nechává zatahovat někam na divná místa a nikomu o tom neříká."
"To zní jako legrace," řekl Wim.
"Jenomže není. Polovinu doby, co takhle pracuje, poznáme, že někde bude válka nebo převrat nebo něco
podobného jenom podle toho, že naši mámu pošlou někam na konec světa bez nějakého konkrétního důvodu. A tu druhou polovinu pracovní doby je doma a obtěžuje politiky nebo upozorňuje lidi, že když nepřestanou blbnout, nastane konec světa. Líbí se jí to, ale já si myslím, že pracuje moc tvrdě."
"To můj táta taky," souhlasil Wim. "Musí lítat po celým světě, pořád někam, a třeba na jednu společnost dohlíží, jinou prodá, další koupí a tak. Myslel jsem si, že možná, když ho na pár týdnů vezmu někam do zapadákova, že trochu zpomalí. Ale takové štěstí já nemám. Všechnu práci si sem přivezl."
"Můj táta taky," řekla Megan.
Ještě několik minut jedli sendviče v otráveném tichu. "Takže tvému nápadu musel ustoupit," řekla Megan, "protože jste tu. Jaký pavilon pro něj udělali?"
"Tentokrát jsou to nějaké římské orgie."
Megan zůstala civět. Wim se vytahoval. "No, vážně," řekl. "Ne zrovna tohle. Říkal mi, že to ve skutečnosti není žádný sex nebo tak. Jsou to nějaké 'bakchanálie'. A bylo to v nějaké opeře, co se mu líbí."
"Ve které?" ptala se Megan. Svým způsobem totiž byla fanynkou klasické hudby.
"Něco od Wagnera. Počkej..." snažil se vzpomenout. "Tannhaser."
Žádný sex? To by se Megan divila. V Bakchanáliích? No, páni, kdyby ten kluk nikdy četl alespoň upravenou verzi...
"Tannbduser," opravila jej. "A můžeš si tu simulaci dát taky?"
Jenom něco. Zbytek je přístupný jenom pro tátu."

"Nemohli bychom se tam podívat?"
Wim se nad tím zamyslel. "A ty máš implantáty?"
"Ty obyčejné, ano."
"Tak to nevím, jestli budou fungovat. Všechny implantáty pro pavilony na zakázku mají individuální hesla nebo tak nějak."
"Hmmm," řekla a přikývla. "Okay, tohle je další věc pro rozhovor na pláži, myslím."
Wim také přikývl a vrátil se k systematickému rozebírání sendviče. Megan udělala totéž.
Trvalo jim další půl hodiny, než skončili a odmítli dezert. Ale Megan alespoň udělala něco, co ji samotnou překvapilo. Vypila zbytek toho divného toniku i ten ovocný nápoj a Wim, asi aby si o něm nemyslela, že je měkký, udělal totéž. Když konečně přišla servírka, aby sklidila ze stolu, uviděla prázdné sklenice a uznale se na ně zadívala. "Zachutnalo vám to, co?"
"A co to teda je?" ptal se Wim.
"Cel-Ray. Celerový tonik."
Tak tohle byla ta podivná chuť. Bylo ale překvapující, jak dobře se to pilo se sendviči. Oba se pak zvedli a kroutili hlavami. "Myslim, že si to příště dám zase," řekla dokonce Megan.
"Tak, já si to poznamenám," řekla servírka. "Přeju hezký den!"
Znovu vyšli do tropického slunečního svitu. A samozřejmě, dřív než stačili dobloumat k hlavní silnici, přiřítil se k nim ve svém vozítku Mihaul.
"Nechcete svézt?"
"Tentokrát ne," pospíšila si Megan. "Půjdeme pěšky."
Zamával jim a odjel. Oni dva pak došli k příjezdové cestě k jejich vilám a jako první pak míjeli Meganinu.
"Počkej chviličku," řekla a vběhla dovnitř. Otce nikde neviděla, ale právě pro tento případ to bylo lepší. Vzala si své nové "rádio", pustila je na malou hlasitost, přesvědčila se, že je grafický ekvalizér zapnutý, a zase vyběhla ven, kde dohonila Wima.
Šli spolu na pláž a přístroj jim k tomu hrál nějaký hlučný jazz "třetího proudu", který zrovna prožíval cosi jako renesanci. Wim při tom zvuku trochu nevěřícně zamrkal, ale zatím neříkal nic, a tak bez řečí došli na pláž, kde se na hranici přílivu posadili na korálový písek.
"Okay," začala Megan. "Takže podívej se, to s tím tvým tátou... Neexistuje způsob, jak můžeme zjistit, kdo to udělal, když se jenom budeme vyptávat lidí. Jestli tu je někdo dost mazaný na to, aby dokázal spáchat takovou virtuální zlodějnu, asi bude dost mazaný i na to, aby se tvářil nevinně, když bude všechno popírat a mazat za sebou stopy." Povzdechla si. "Musí existovat nějaký způsob, jak se dostat do systémů Xanadu a trochu to tam pročmuchat."
Wim se na to tvářil skepticky. "Byl by to bezvadný trik, kdyby se ti to povedlo," prohlásil. "Ale mluvíme tu o nejlíp střeženém systému vlastnictví na světě."
"Takhle to říkají oni," řekla Megan a významně se na Wima podívala. Myslela na to, že publicita dokáže zázraky, ale i na to, že každý systém má tajná dvířka bez ohledu na to, jak dokonale je přední vchod zamčený.
Myslela také na to, jak moc se mu dá věřit a kolik mu toho může říci. V této fázi se mu rozhodně nechtěla zmiňovat o Net Force. No, a co mu teda řeknu? Že jsem vyšetřovatelka na volné noze? Megan O'Malleyová, soukromý očko? Na to by neskočil nikdo!
"Problémem je přístup k systému," řekla. Jsem si jistá, že je to záležitost implantátů, stejně jako vstup do pavilonů. Musí existovat nějaký způsob, jak je přeprogramovat pro větší přístupová práva. Možná bychom mohli padělat nějakou tu jejich 'kouzelnou hůlku', co na to používají." Povzdechla si.
"Tohle musím ještě trochu pro-zkoumat. Ale napřed musím dostat příležitost nahléd-
nout do několika dalších záležitostí. Můžeš se dneska večer vypařit z domu?"

Wim se zamyslel. "Neměl by to být problém," řekl pak. "Všichni jsou tak rozčílení, že tu pobíhají jak kuřata bez hlav. Nikdo si nevšimne, když nepřijdu na večeři."
"Fajn. Tak se pak stav u nás. Prolomíme se do místní sítě a trochu si s ní pohrajeme - úplně nevinně. A lepší je mít u toho společnost."
Divně se na ni podíval. "Ale jak můžou dva vypadat nevinněji než jeden?"
"Protože" - neřekla přímo "ty troubo"- " jestli si najednou všimnou, jak se tu my dva poflakujeme, budou si myslet, že za to můžou naše adolescentní choutky nebo něco podobného. Ale když se bude po síti toulat jenom jeden z nás, mohlo by to vypadat podezřele. A v tropech je normální, že lidi trochu blázní. Takže to využijeme jako ochranné zabarvení."
"Aha," řekl Wim. "Okay." Řekl to s takovým nezájmem, že si Megan s velkou úlevou uvědomila, že mu na mysl nikdy nepřišla ani sebemenší možnost adolescentních choutek. S kýmkoli jiným by si teď musela dát pauzu, aby zapřemýšlela, jestli se náhodou nemá cítit uražená. Ve Wimově případě to ale bylo něco jiného. Ten evidentně na takové věci nemyslel ještě nikdy.
"Bezva," uzavřela. "Takže se pak potkáme vzadu za vilou. Kolem deváté večer? Už by měla být dost tma."
"Okay." Kývl hlavou a pak se zvedl bez toho, že by se rozloučil. Megan myslela na to, jestli je to rodinná tradice a výchova, nebo jestli je to nějaká záležitost jiné kultury. Naštěstí se tím nemusím zabývat. Až se tyhle malé problémy vyjasní, odjedeme odsud.
Ale ani o chvilku později. Poníci na pólo!

*****

Zvedla rádio a odešla se do vily osvěžit. Tentokrát tam k velkému překvapení narazila na otce. "Co tu děláš? Co tvá přednáška?"
"Přeložili mě na zítra," řekl otec, nervózně přecházející po kuchyni. "Půl dne v tahu. Někteří lidé se tu sami v sobě nevyznají. Myslím tím klienty. Lidé z Xanadu se hrozně omlouvali, ale..." Pokrčil rameny. Jo, a přišla ti zásilka."
"Pro mě? A co?"
Otec sáhl do ledničky a podal jí talíř. Na něm ležel malý kulatý bílý sýr s lístečkem:
Zastavte se tu a já vám ukážu, jak je děláme. Milish.
"Není to nějaký tvůj tajný obdivovatel?"
"O tom pochybuju," řekla Megan. "Jenom kuchař. Ale líbí se mu můj apetit."
Uchechtla se a vrátila sýr do lednice. "Možná si to dám k večeři."
"Ty si nedáš dalšího humra?"
Jen mávla rukou, neodpověděla a francouzskými dveřmi vyšla zase ven na pláž. Problém je v tom, říkala si v duchu, že když můžu mít tolik humrů, kdykoli chci, tak to najednou ztrácí to kouzlo výjimečnosti. Což bylo docela smutné. Možná se na humry už nikdy nebude dívat stejně.
Zajímalo by mě, jestli to není důvod, proč se ti lidé tak divné tvářili, přemýšlela dál po cestě na pláž, kde se tentokrát vydala opačným směrem od vil, doleva a na západ. Jestliže můžeš mít, co chceš a kdy chceš, nic už pro tebe není výjimečné. Možná proto někteří z těch lidí začali jezdit do Xanadu. Cílem jejich návštěvy může být už jenom to, jak exkluzivní je to místo, jak je těžké se sem dostat a jak moc je to drahé. A ty zážitky jsou až na druhém místě...
Při té myšlence se rozesmutnil ještě víc. Povzdechla si, přestala na to myslet, zula si boty a vešla do příboje. Byla to dlouhá procházka. Byla zvědavá, kam až pláž sahá,
a také si potřebovala urovnat myšlenky. Bylo hrozně hezké mluvit o tom, že se naboural do něčího systému, natož do Xanadu. Musela ale přesně vědět, co má hledat - pro případ, že by se jí tam přece jen podařilo proniknout. Bohužel, podrobnosti, jak se tam vlastně dostane, byly pořád ještě trochu nad její

možnosti. Asi budu muset zavolat Marku Gridleymu, myslela si. Až se vrátím, vytáhnu tátův "laptop" a uvidím, co se dozvím...
Musela ujít alespoň tři míle, přičemž zvažovala různé plány a zamítala je, když náhle asi půl míle před sebou spatřila někoho v černo-oranžovém neoprénu, jak vystupuje z vody; ten člověk byl sám. V tom místě se jinak ideálně rovná pláž malinko vlnila. Do moře se táhly dva výběžky černé skály a vytvářely tam malou krytou zátoku. Jeden výběžek byl na pláži upraven jako závětří.
Ale na co někdo potřebuje v tak teplé vodě neoprén? divila se Megan. Sama šla ve vodě už pěknou chvíli bosá a občas se zastavila, aby si prohlédla ryby, které do té doby vídala jen v tropických akváriích a které vždy připluly s novou vlnou a zvědavě zkoumaly písek tam, kde naposledy šlápla. Zaujatá Megan se šla podívat, co se to tam děje.
Byla velice překvapená, když zjistila, že tam mezi hromadou poházené výstroje stojí Jacob Rigel s velice rozcuchanými vlasy (tedy zbytkem vlasů), jak si právě sundal šnorchl a brýle. V ruce držel plechovku s něčím, co po bližším pohledu Megan určila jako svůj starý známý sýr, ale rozdrobený.
Vybuchla smíchy. "Pane Rigele - ahoj - co to tu vyvádíte?"
"Říkej mi Jake, prosím," řekl. Jinak si kvůli tobě budu myslet, že jsem ve středním věku." Podíval se na plechovku. "Ryby to mají rády."
"To si ze mě děláte srandu."
Zavrtěl hlavou, položil plechovku do písku vedle vodotěsného plastického zápisníku a sedl si, aby si sundal potápěčské ploutve. "Pořád mi není jasné, proč to mají rády. Buďto nemají chuť," řekl, "anebo je naopak přitahují věci se silnou vůní a pachem. Jestli chceš rychle nalákat hodně mírumilovných tropických rybek, tak tohle je nejlepší způsob. Nadrobíš to do vody - a najednou máš stovky kamarádů."
I Megan se fascinovaně posadila. "Dáváte si oraz?"
"Od života, ano," řekl Rigel, povzdechl si a protáhl se. "Od pracovní části mého života každopádně. Ale tys asi myslela od toho, co se tu dělá? No, to ne, proto jsem sem přijel."
"Potápět se? No, tak to jste ale mohl jet někam, kde to není tak..."
"Nákladné? No, samozřejmě. Ale z tohohle," ukázal na vodu, "je skutečné jenom něco."
"Myslíte vodu?" ptala se Megan ohromeně.
"No, ano. Podívej..." Rigel ukázal na konec malé zátoky. "Vidíš tamty bóje, které mají bránit lidem na lodích, aby sem vpluli? Tak ty tam jsou kvůli nim jenom napůl, a napůl kvůli mně, na ochranu. Lagunu pro mě zčásti vyholomodelovali jako velice zvláštní korálový útes a taky mi ho na zakázku oživili - jsou tam živočichové, kteří na této polokouli normálně vůbec nežijí. A tam nahoře," ukázal na kabinu, "je laguna rozšířená do dalšího útesu, který pro mě postavili, a ten je ještě virtuálnější. Je to můj pavilon." Usmál se a zahleděl se na zátoku.
Megan mrkala úžasem. "Myslela jsem si, že pavilony jsou jenom vevnitř, jako v hlavní budově.
"Ale ne. Teda můj rozhodně ne. Ale i co se týká jiných pavilonů, tak to by stejně neměli dost místa pro všechny lidi, kteří si je chtějí užívat, a navíc stejně se vždycky
najdou lidé, kteří chtějí naprosté soukromí. Takže je celkem obvyklé, že se zařizuje přístup z domu. Lidé se mohou plně ponořit do prožitku, ale nemusí kvůli tomu odejít z vily." Potřásl hlavou. "Ale mně to připadá hrozně nudné.
"Ale to, co mi postavili tady..." znovu se zahleděl na vodu. "Tady shora ze svého pavilonu si můžu zaplavat a přepnout na virtuál a najednou jsem nad útesy nebo v podvodních lokalitách, které jsou tisíce mil odsud. A něco z toho je reálné."
Rigel se opřel loktem o zem. "Měl bych ti asi vysvětlit," dodal, "že studuji korály. Ale hodně z korálu, které mě zajímají, jako například vrstvy Velkého korálového útesu, jsou pod tak přísnou ochranou, že už tam nikdo plavat nesmí,

aby se útes mohl vzpamatovat ze všech těch škod, které na něm v minulém století napáchali. Takže tam nemůžu - ale můžu tam doplavat odsud." Mávl rukou do zátoky. "Můžu plavat kolem útesů, které neexistují už tisíc let nebo klidně milion. Znovu pro mě tady postavili Ordovický útes. Dneska ráno jsem viděl prvního trilobita v životě." Zasmál se a tvářil se při tom jako malý kluk o Vánocích. "A proto vlastně mám ten neoprén. Klidně můžeš zůstat ve vodě celý den, ale když jsi tam tak dlouho, jako tam bývám já, a bez nějaké ochrany, vylezeš ven scvrklá jako švestka. Já tak vypadám stejně. A musím sledovat, jak jsem na tom s hydratací. Což mi něco připomíná." Začal se hrabat v různých taškách na hromadě, až vytáhl dvě lahve s vodou a jednu nabídl Megan.
"Děkuju," řekla a napila se. Rigel vyprázdnil svou láhev.
"Věděla jsem, že některé pavilony jsou docela komplikované," řekla Megan a třela si paže. Bríza od moře začala trochu sílit a najednou jí bylo chladno. "Ale tohle je fakt něco úplně nevídaného!"
Rigel se usmál nepatrným suchým úsměvem. "Podle toho taky vypadal účet." Hleděl na vodu.
"Měl bych cítit vinu," prohlásil po chvilce. "Země třetího světa by mohly krásně žít celý měsíc z toho, kolik jsem tady zaplatil za týdenní pobyt. Ale když já si někdy potřebuju odpočinout od toho, co dělám, abych pak mohl pracovat líp, a to, na čem pracuju, pak možná nako-nec udělá ze zemí třetího světa země druhého světa nebo prvního světa, a nebude je to skoro nic stát." Zadíval se na Megan pozorně. "Ty víš, na čem teď dělám?" zeptal se.
"Trochu. Vesmírný džíp."
Kývl hlavou. "Připadá mi to tak strašně jednoduché," vyprávěl, "že fakt nemůžu uvěřit, že na to už nepřišel někdo dávno. Ale vysvětlím ti to. Podívej se na oblasti kolem rovníku. Jedna z nejcennějších věcí, jaké může nějaká země vlastnit, je její vzdušný prostor, že? Nebo kosmický prostor. To je nějaké teritorium hodně vysoko, takzvaný Clarkův pás, kde může viset geostacionární satelit. A ten má hodnotu velkého množství peněz. Země, která má možnost ho využít, může velice rychle a hodně zbohatnout."
"Jako Tonga, že?" ptala se Megan "Před koncem století. Prodali svá práva satelitním společnostem, kousek po kousku."
"Správně. No jo, od té doby se podmínky malinko změnily. V dnešní době je ale problém, že velké země mají značný zájem si udržet nadvládu ve vesmíru. Blízký vesmír funguje na nízké oběžné dráze - zkratka je LEO jako Low Earth Orbit - a výš, na 'geostacionárních pozicích' někde ve výšce kolem sedmnácti a půl tisíce mil. Ty tam chceš umístit satelit nebo opravit nějaký rozbitý, a musíš letět raketoplánem přes NASA, nebo Arianne přes ESA, anebo Enĕrgijou přes Rusko, anebo s nějakou
tou novou soukromou společností, které se během posledních deseti let rozvíjely, aby sloužily velkým korporacím. No, ale když žiješ v nějaké malé zemi, tak jsou tihle lidé buďto naprosto mimo tvou ligu - nemůžeš si něco takového dovolit -, nebo se s nimi sice nějak domluvíš, ale oni jako část ceny požadují převod velké části ves-mírných práv na sebe. Tyhle velké společnosti dokážou být velice chytré - a hlavně jsou nemilosrdné. Vůbec se nestarají o budoucí společenský a ekonomický vývoj nějaké malé zemičky. Zajímá je jenom získání kontroly nad důležitými zdroji, které chtějí pro sebe, a když nehraješ podle jejich pravidel, je to pak s tebou zlé."
Rigel se opřel ještě pohodlněji. "Ale zkus se zamyslet nad tímhle. Jakmile opustíte pásmo zemské přitažlivosti, jsou si všichni v podstatě rovní a bitvu vyhrává ne ten největší a nejsilnější, ale spíš ten nejhbitější a nejovladatelnější. Takže když máš malou zemi a malou flotilu vesmírných džípů, třeba i jen několik kousků, znamená to, že se při údržbě svých satelitů nemusíš spoléhat na ty velké země nebo obří společnosti. Své lidi umístíš na druhou kosmickou stanici, na tu sponzorovanou mezinárodním obchodem, a opravy svých satelitů si už řídíš sama. Vynecháš prostředníka. Pak začneš se svými kos-mickými ptáčaty vydělávat dost peněz, aby ti financovala vlastní kosmický

program. Tohle už tak těžké není. Technologie je už třicet let dostupná v podstatě na klíč. Ano, velké země si ty technologie zkoušejí podržet, aby veškeré obchody šly přes ně. Ale vesmírný džíp je první prasklinou té velké zdi. A oni to vědí," řekl Rigel a trochu se zašklebil. "A proto mě McDonnell-Boeing tolik nesnáší."
Tvářil se, jako by se sám bavil. Megan se ze sympatie zašklebila také. "A to je začátek nového života pro ty nej-
chudší země," řekl Rigel. "Hlavně v subsaharské Africe. Tamní státy sedí na obrovském kusu 'vesmírných práv', které jim velké firmy a kosmické organizace berou, vždycky kousek po kousku. No, ale teď, když se začíná kosmický džíp stávat skutečností, oni začínají dávat dohromady prostředky a asi si otevřou vlastní vesmírnou stani-ci, vlastní opravářskou a palivovou družici. Jedna země v té oblasti už připravuje instalaci pět mil dlouhého startovacího katapultu přímo na rovníku, kterým bude vystřelovat náklad na LEO úplně bez pomoci chemických raket. A mé džípy tyto náklady vyvezou do vyššího vesmíru, když to bude potřeba. Africké země si budou moci obhospodařovat satelity vlastní i cizí, a vydělají si tím dost peněz na vývoj vlastních, opakovaně použitelných nosných raket. Nebudou závislé na jiných zemích a společnostech s jinou agendou. A další vydělané peníze pak mohou investovat tam, kde budou k něčemu dobré. Satelity mohou třeba předpovídat špatné počasí pro úrodu, a tak i hladomor. Kosmické fotografie jim mohou vysledovat nerostná ložiska, aby věděli, kde mají jaké minerální zdroje nebo kde se třeba nachází podzemní voda. Některé z těchhle zemí budou překvapené," řekl skoro šeptem. "Najednou zjistí, že jsou tak úspěšné a mají tolik práce, až nemají čas na války s nepřátelskými kmeny, kterým se věnovaly celá staletí."
Megan se nad tím zamyslela. Většina z politiků, s nimiž se za svůj krátký život setkala, ji přesvědčila, že lidé v sobě už po staletí mají neočekávanou schopnost se na sebe zlobit kvůli naprosto pitomým důvodům. "To by bylo hezké, kdyby to tak šlo," řekla.
Rigel se na ni zahleděl s jedním obočím pozdviženým. "No jo, skepticismus je u mladých zdravá vlastnost, říká se. Jenom se jím nesmíš nechat oslabit. Já vím, že až se
tihle lidé začnou zase hádat kvůli novým věcem nebo přírodním zdrojům, tak ty boje začnou nanovo. Ale existuje aspoň naděje, že při těch nových sporech vymyslí nějaké lepší řešení než při těch starých. Lidé se prostě zasekli. Zapomněli, jaké to je, podívat se přes kopec na obzoru a spatřit něco nového."
Megan se v písku opřela a pozorovala Rigela, jak sleduje tu modrou linii, kde se modré moře stýkalo s modrou oblohou. To bylo ono, ten tisícimílový pohled, o kterém táta občas mluvíval - pohled vizionáře. Trochu ji to děsilo, až se z toho zachvěla.
"Abys nenastydla," řekl Rigel. "Vezmi si můj svetr, na."
Vytáhl jej z hromady věcí, které si přinesl, a podal jí ho. Megan se do něj zabalila. "No, ale víš co, když přemýšlím o tak velkých rozdílech, tak už žádnou vinu necítím. Existuje totiž ještě mnohem víc možností než jenom v okolí rovníku. Něco z toho možná teď může znít dost divoce, ale za deset nebo patnáct let už to bude normální. Tyhle džípy budou z hlediska cen tak efektivní, že se bude moct konečně vážně začít uvažovat o kolonizaci Marsu, aby tam mohli žít lidé. Mars totiž nemá moc velkou infrastrukturu," zasmál se. "Nejsou tam silnice ani přistávací dráhy nebo kosmodromy. Ale mé džípy nic takového nepotřebují. Pracujeme na palivovém systému, díky němuž dokážeme přeměnit vodu v palivo. Jestli dokážeme vytěžit tu vodu, o které víme, že je na Marsu pod zemí, anebo z těch ledových komet, co kolem Marsu prolétávají ke Slunci, dostaneme obrovské množství potenciálního paliva, které s sebou nebudeme muset tahat z gravitačního pásma."
Kývla hlavou a v tom velkém, pytlovitém svetru se protáhla. "Ale když si chcete splnit své sny, tak neletíte do kosmu," řekla. "Přijel jste sem,"
"No jo, já momentálně ve vesmíru jenom pracuji," řekl Rigel. "Nebo se snad ode

me čeká, že na to budu myslet pořád? To je ten nejrychlejší způsob, jak zaručeně přijít o nápady. Když strávíš celý život na jednom místě, musíš se přemístit ze známého prostředí někam jinam, abys teprve pořádně zjistila, kde jsi."
"Podívat se na věci z jiného úhlu," řekla Megan.
Jasně, dvourozměrné vidění duše," spokojeně souhlasil Rigel. "V zemi jednorozměrného vidění mají všichni, kdo dokážou vidět víc do hloubky, obrovskou výhodu. A mají taky nejlepší předpoklady, aby jiné lidi naučili se; taky tak dívat."
"Strašně ráda jsem se podívala, kam si chodíte hrát," řekla Megan, malinko zamyšlená.
Rigel se usmál. "A proč bys to nemohla vyzkoušet taky? Víš co, zastav se zítra v centru a já jim řeknu, aby ti na to autorizovali implantát. Měla by ses aspoň podívat na ten starý útes. Ten fakt stojí za to vidět, věř mi. Jo, vlastně, jsi ty registrovaná u SCUBA?"
"Vlastně jsem," odpověděla Megan. "S bráchama jsme vloni jeli na školní výlet do Keys, kde jsme se potápěli k nějakým starým a korály zarostlým vrakům, třeba USCG Jackson a tak dále. Ale budu muset zavolat domů, aby mi řekli číslo potápěčské licence. Nevzala jsem si ho s sebou."
"Okay, udělej to. Ale ten svetr si nech. Můžeš mi ho vrátit zítra."
Vstal, znovu se protáhl a zahleděl se na vodu. "Asi se mi budeš smát," řekl. "Ale já bych řekl, že jsem nebyl šťastnější od té doby, kdy jsem k Vánocům dostal první vláček."
Tomu tedy Megan věřila. "Kdy se vám to bude hodit?" zeptala se.
"Kdykoli od slunce východu," řekl Rigel. "Mě najdeš tady. Nebo tam." Rozmáchl se po zátoce.
"Okay. Díky, pane."
Já děkuji tobě," řekl, a když si Megan zase začala svlékat svetr, dodal ještě: "Hele, ne, vážně si ho nech! Zítra to bude stačit. Nebo ho můžeš nechat ve vile, napsat k němu poznámečku a on mi ho někdo z personálu doručí." Zamával jí. "Někdy zítra, prostě..."
Natáhl se pro zápisník a začal si dělat poznámky, už když Megan odcházela.
Ušla po pláži velký kus cesty, než se zastavila, otočila a podívala se zpátky. Seděl tam skrčený a psal jako o život, jako když si školák horlivě dělá úkol a zapomíná na okolní svět. I na tu dálku viděla, že se pro sebe pořád usmívá.
No, tak tohle, pomyslela si, je někdo, komu peníze neublížily. Jak můžou být lidé tak rozdílní, když jim dáte miliardy dolarů? Nemá to něco společného s tím, co říkal táta? Že jako Jake něco dělá, kdežto Wimův otec jenom věci využívá a sám nic nového nevytváří?
Ještě chvilku se dívala, potom tyto myšlenky odsunula na později a otočila se zpátky po směru, kam šla -k vilám. Teď bylo nejdůležitější vymyslet plán, jak to dnes večer s Wimem zvládnout. Takže za prvé si musí někam zavolat...

*****

Když se vrátila do vily, prohrabala se otcovými věcmi, našla "laptop" a vzala jej s sebou nahoru do koupelny. Potom si ještě pro jistotu vzala i boom-box a přinesla jej tam také. Zapnula jej a začala napouštět vodu do vany. Jen ať si myslí, že ve vaně ráda poslouchám hezkou hudbu, říkala si, když se podezíravě rozhlížela po zdech. Bylo úžasné, jak v takové situaci dokáže člověka zachvátit paranoia. Čím dál víc si přestávala být jistá, že koupelny, nehledě na to,
co se v Průvodci psalo o "Místech naprostého soukromí", nemají někde schována nějaká monitorovací zařízení.
Mezitím, zatímco se vana napouštěla, si Megan sedla na pohovku v koutě koupelny (byla to ta obrovská koupelna), zapnula laptop a nastavila satelitní spojení. Celé to bylo úžasně diskrétní. Satelitní anténa byla zřejmě

zabudovaná do pouzdra laptopu - nic se nevysunovalo, nic nebylo vidět. I "oko" spojení, které se domlouvalo s jejím implantátem, bylo zabudováno do pouzdra. Naklonila k němu hlavu, trochu zvedla bradu...
Náhle jí projel pocit, že bude brzy kýchat, a pak se ocitla ve tmavém, nekonfigurovaném virtuálním vesmíru, kde se vznášela jako duše bez těla. Tak jo, říkala si. "Síťové kontakty," přikázala počítači.
"Jméno?" zeptal se komunikační systém.
"Mark Gridley."
"Spojuji."
A najednou se dívala na Marka, sedícího v jiném křesle někde jinde. Byl to šlachovitý chlapec ve věku čtrnácti let, tmavovlasý a s pronikavýma černýma očima. Neměl za sebou žádné propracované pozadí, jen naprosto černou plochu. Obecně řečeno, Mark nemrhal časem na vymýšlení zábavných pracovních ploch, on jen vymýšlel dobré programy.
"Megan! Nečekal jsem, že se ozveš tak brzo. Myslel jsem si, že se ještě pořád ujídáš k smrti."
Sarkasticky se tomu usmála. Je tu nuda."
Podíval se na ni tak, jako by chtěl naznačit, že lhát lidem přímo do očí není nejlepší nápad. Pak pozvedl obočí.
"Přeprogramovali ti implantát," poznamenal.
Jak to můžeš vědět?" zamrkala Megan.
"Než jsi odjela, synchronizoval jsem laptop na standardní nastavení tvého implantátu," vysvětloval Mark. "A živé spojení to teď potvrzuje." Chvilku hleděl někam do neurčita a pokračoval: "Fraječina. Udělali to tak, že se implantát při jakémkoli spojení mimo Xanadu automaticky nastaví standardně."
Megan se polekala. "Ale do hajzlu! Nepokazila jsem to teď?"
"Normálně by se to stalo," řekl Mark, "kdyby na druhém konci linky seděl někdo jiný než já. Naštěstí to ale není nic velkého. Spousta programů a příslušenství dneska využívá živé linky k tomu, aby lidem po dobu trvání hovoru přeprogramovaly implantáty. Je to něco jako staré ‚cookies' na těch staromódních netových stránkách, které se posílaly lidem do počítačů, aby je identifikovaly a nastavily na nějaké konkrétní využití. Já to ale můžu podržet, aby nastavení zůstalo stejné."
Megan vyvalila oči ještě o něco víc. "A dokázal bys i něco naprogramovat sám? Potřebuji větší přístup."
"K čemu konkrétně?"
"No," řekla, "ke všemu."
Zase se na chvilku zadíval do dáli. "Dej mi chviličku," řekl a Megan na okamžik zahlédla to, co viděl i on, jak kolem něj sviští řádky a řádky a řádky kódu. Mark se zašklebil. "Neuhlazené," komentoval to.
"Hmmm?"
"Nechali v obecném autorizačním kódu spoustu volného místa. Asi aby tam později něco vložili, tak se to dělává. Ale není to dobrý tah, protože je to plýtvání bity." V jednom momentě zastavil rolující kódy a dodal: "Tady je snadno vidět, kde jsou ty zakódované části. Tak já do toho pustím svůj program!"
Kód se zase rozeběhl a Mark se od něj otočil. "Tak pět minut," oznámil. "Je to jenom čtyřiadvacetibitová kabela. Ale není to nezvládnutelné; není tam nic komplikovaného. Je to jenom na to, aby to odradilo náhodné hackery. Ale já se mezi ‚náhodné' asi počítat nemůžu."
Megan polkla. "Není to nezvládnutelné" mohlo od Marka Gridleyho znamenat spoustu věcí. Syn ředitele Net Force býval v organizaci považován za něco jako přírodní živel a osobu, která nemůže přestat participovat -nikdo totiž nepřišel na žádný způsob, jak jej udržet stranou všech informací, ke kterým se chtěl dostat. Jeden další kamarád z Net Force kdysi Meg naznačil, že Mark je vlastně jen adoptovaným synem Jaye a Anny Gridleyových a že ve skutečnosti vyrůstal kdesi v lesích, kde jej vychovala smečka zdivočelých superpočítačů

Cray 8000. Tohle vysvětlení asi mělo znít jako nonsens, ale pořád to bylo to nejlepší, co mohlo Megan napadnout, když si chtěla nějak vysvětlit Markovu denervující zkušenost se všemi počítači na světě. "A našla jsi už něco užitečného?" šklebil se na ni.
"Tak rychle? Ani náhodou," řekla Megan. "Ale napřed se musíme podívat, co najdeme dneska."
"To ‚my' je jako královský majestát," ptal se Mark, "nebo tam s sebou někoho máš?"
Ve stručnosti mu pověděla o Wimovi a o problému jeho otce. Mark tiše zahvízdal. "Takže," řekla Megan, "mi to připadá jako dobrá záminka, aby se věci začaly hýbat. Dneska večer mám v plánu intervenci." Zjistila, že nedokáže vyslovit slovo "vloupání".
Mark opět zvedl obočí. "Nemáš moc šancí získat užitečné informace při první návštěvě."
Povzdechla si. "To vím. Ale bude to užitečné jako zkouška. To, jak rychle nás chytí, napoví leccos o tom, jak dobrou mají ostrahu. Mému inkognitu to neuškodí. Chci,
aby si mysleli, že mě Wim navedl k nějaké mladické nerozvážnosti."
"Takže je necháš si myslet, že jsi na něho byla hodná," opravil ji Mark klinickým hlasem, jako by popisoval nějakou softwarovou chybu.
Megan se na něj zašklebila. "Když je nechám si myslet, že co vidí, je pravda, nebudou v tom hledat nic složitějšího. Mezitím, jestli při tom budu mít štěstí a najdu něco užitečného..." Pokrčila rameny.
Mark se zachichotal. "Asi bude lepší doufat, že on má jinou definici pro výraz ‚mít štěstí'."
"Ale věř miíí," zavyla Megan. "Takové štěstí mít on nikdy nebude. A kromě toho si ani nemyslím, že by ho něco takového někdy vůbec napadlo. Naštěstí."
Mark chvilku neřekl nic. "Aha," řekl pak. "Došlo mi to. Hele, někdo si tam myslí, že rozkódování je hračka. Ajo, takže tam dal tenhle bit a já to nechám doděl at mašinou."
"Našel jsi, co jsi hledal?"
"Našel jsem bit, který říká 'přístup do všech oblasti". Čili ten jsem ti odblokoval. A copak je tohle?" Odmlčel se a hleděl na část implantátového programovacího kódu, který se před nimi zobrazil jasně rudými písmeny přímo ve vzduchu. "No, to je zajímavý! Oni ti přenastavili vnímání bolesti."
"Toho jsem si už všimla," řekla Megan. Ještě si občas pomyslím, že mi hoří vlasy z toho vulkanického popela."
"Limbická retrospektiva nebo něco podobného," řekl Mark a zase to znělo, jako by mluvil lékař. "To není na dlouho. Ale já ti to zase nastavím tak, jak to mělo být -a je to. Docela jednoduché. Nikdo by neměl spoléhat na své kódování tak, aby si mohl dovolit nechávat příkazové syntaxe napsané mezi kódy v normálním jazyce." Nasadil lehce nevěřící výraz. "No, co ty programátory v těch ško-
lách učí? Ale co. Potřebuješ vyřešit ještě nějaké drobné problémky?"
"Co světový hladomor?" začala Megan. "Nebo smysl života?"
Mark se na ni podíval. "Momentálně řeším tyhle problémy lokálně," odpověděl. "Globální řešení bude brzo následovat. Zavolej a řekni mi, jak to dopadlo."
"Provedu," řekla Megan a vypnula spojení. Zavřela laptop, zvedla hlavu...
... a spatřila, jak se přes okraj vany valí voda na podlahu.
Zaječela.
O mnoho velkých osušek později Megan úklid dokončila. Zavřela laptop, vypnula rádio a odnesla je. Vykoupala se (aby to tak nevypadalo), pak sešla dolů a s otcem ve vile povečeřela. Otec měl zrovna kulinářský záchvat a choval se rozpustile, protože v lednici náhle objevil několik vynikajících hovězích filé. "Zase nějaký ctitel?" zeptal se Megan. Napadl ji Milish. Bylo pravděpodobné, že jí to poslal on. Maso bylo po všech těch nedávno snědených rybách příjemnou změnou. Po jídle Megan otci sdělila, že se jde projít na

pláž, a kolem půl deváté se jí podařilo zmizet. Otec už stejně zíval a naznačoval, že dnes zalehne dřív, což jí plně vyhovovalo.
Slunce zapadalo dlouho a barvitě, ale potom ji čekalo velké překvapení, protože si nepamatovala, že by se v Karibiku stmívalo tak rychle. Ze školy věděla, že soumrak je tím kratší, čím blíž k rovníku se člověk nachází. Přece však, když slunce zapadlo, v porovnání s okolím Washingtonu to bylo, jako by někdo náhle spustil oponu: bum! Intenzita i kvalita světla se změnily během několika sekund, skoro jako by je ovládal vypínač. Obloha, která byla žhavě rudá, s občasnými šmouhami modré barvy, se najednou změnila v lehce cínovou nebo spíše stříbřitě
béžovou s několika vlnami horké broskvové barvy tam, kde se slunce právě potopilo pod vodu. I tahle barva ale brzy přešla do zakalené zlatavé, pak bledě stříbrné a nakonec do nijaké a nebe mezitím ztmavlo do inkoustové černi.
A teď, pomyslela si Megan, jestli si dobře pamatuji z minula, začnou vylézat brouci. Jenomže žádní se neobjevovali. Zachvátilo ji silné podezření, že kdyby se na to zeptala, odpověděli by jí, že stavitelé ostrova si dali pozor, aby sem žádné nepřivezli. Už jen to samo o sobě nutilo Megan zamyslet se nad tím, zdali by celý zbytek života šetřila, aby se sem ještě někdy v létě mohla vrátit. Brouky totiž zrovna nemilovala.
Stála tam hodně dlouho, ve tmě a se zvukem tříštícího se příboje, než konečně přišel Wim jako stín, ploužící se mezi stíny. "To jsi ty?"
"Jo," odpověděla. "Kdes byl tak dlouho?"
"Večeře s účetními," řekl Wim.
"No, to zní báječně!"
"Prosím... A kam teď?"
"Ke mně nahoru. Můžeme použít naši netovou komůrku."
Tiše se vyplížili po schodech nahoru. Megan slyšela velice slabé zvuky, jak otec v hlavní ložnici odfukuje; všimla si, že dveře jsou trochu pootevřeny. Po špičkách kolem nich prošli do počítačové pracovny a Megan cestou dveře tiše zavřela.
U zdi místnosti stálo i záložní křeslo. Megan k němu přistoupila, vytáhla je a přistavila tak, aby se z něj mohl Wim se svým implantátem připojit k síťovému centru. "Doufám, že tě nikdo neviděl odcházet," řekla.
"Ne. Tátovi je to stejně jedno, má moc práce s udržením společnosti."
Jak to dělá?" zajímala se Megan.
"Nejsem si úplně jistý. Přiletěli sem někteří účetní, aby se domluvili, jak říkám. Mám pocit, že i na zabezpečené lince se báli říct to, co mu říct museli. Kdyby se plány na to, co chtějí udělat - tedy jaké mají nápady na záchranu firmy -, dostaly mezi lidi, tak podle toho, jak jsou ti obchodní gumové už teď nervózní, věci by se ještě mnohem zhoršily."
‚Jo, a mimochodem," přerušila ho Megan. "Chtěla jsem se zeptat - nezjistil jsi jména těch lidí, kteří tvému tátovi pomáhali při zkouškách?"
"Jeden měl takové nějaké východní jméno. A ten druhý se jmenuje MacIlwain."
"Nebyl ten první nějaký ‚Nasil'?"
‚Jo, myslím že jo."
Megan se nad tím zamyslela.
"Co s tím teda hodláš dělat?" zeptal se Wim, zatímco si sedal a tvářil se při tom rozpačitě.
"No, co by asi za těchto okolností udělalo každé normální dítě," řekla Megan. "Budu čmuchat."
Sedla si do hlavního křesla, zapojila si implantát a pak už jen čekala na to "kýchnutí".
Přišlo to, a hned když se to stalo, začala se Megan kolem sebe překvapeně rozhlížet, protože místnost -nebo alespoň její tři stěny - pořád stály kolem nich. Zvedla se a hledala stěnu čtvrtou, ale místo ní se před nimi do dáli rozprostírala tmavá pláň. Když se na ni chvíli dívala, zdála se jí poněkud světlejší, až se z ní nakonec stala noční replika celého ostrova Xanadu, kde

nad modely různých budov občas svítily "štítky" s jejich popiskami: administrace, sportovní klub, všeobecné informace, jídlo, zábava...
"Administrace?" řekl Wim tiše.
"Zní to rozumně."
Vykročili. Vzdálenosti mezi nimi a budovami byly virtuální a ubíhaly nepřirozeně rychle, takže už zakrátko stáli před replikou hlavní budovy, jasně "osvícené" zevnitř a rýsující se proti noční obloze. Tato replika ale měla na rozdíl od opravdové budovy něco navíc - množství dveří, rovnoměrně zasazených do průčelí i po stra-nách; každé byly označeny stejně jako předtím budovy na mapě: pokladna, účtárna, vilová služba, rezervace v restauracích, design pavilonů...
Megan věděla, že to všechno jsou virtuální vstupy do různých oblastí administrativního "komplexu". Zahájila obchůzku budovy a hned zjistila, že je jí divná jedna věc-zvuk nějaké hrající kapely, používající ocelové bubínky a sem tam i kravský zvonec. "Co to, sakra, je?"
"Nečetla jsi dnešní program?" ptal se Wim. Myslel tím seznam denních aktivit, který se každé ráno ve vilách objevoval. "Mají tu něco, čemu říkají ,limbo kapela'."
"No, to je ale fakt ze sedmdesátých let," namítla Megan. "A to echo asi dělají kvůli efektu."
Došli za budovu. I tam bylo mnoho dveří, po obou stranách prostoru s velkými skleněnými okny od podlahy ke stropu s výhledem na zahradu. Všeobecná rekreace, doplňkové služby, opravy a údržba... Uprostřed té skleněné plochy byly také dveře, nadepsané POUZE PRO PERSONÁL.
Megan je zkoumavě pozorovala a přemýšlela, co by měla udělat teď - ale jen do té doby, než k jejímu velkému překvapení přišel ke dveřím Wim, zatlačil na ně a otevřel je, protože jak to viděl on, měl veškeré právo na světě to udělat.
Megan se trošku opozdila, protože se napůl bála dveří dotknout. Co kdybych kontaktem se dveřmi nějak ublížila svému implantátu nebo ho přenastavila? myslela
si. Jenomže Wim jí dveře držel otevřené - nějak si asi vzpomněl na staromódní gentlemanské chování, které u něj Megan tak vylekalo, že jej následovala.
Zdálo se, že za dveřmi, kde se nacházela kopie řídícího střediska, íyzicky nikdo není. Wim se překvapeně rozhlížel. "Nikdo tu není."
Megan nad tím ale přemýšlela.
"Ale proč tu nikdo není?" mumlal Wim. "To nedává smysl. Co když je někdo ve svém pavilonu pozdě večer a něco se mu stane?"
"Jó," na to Megan. Ale ve stejném okamžiku ji napadlo, že se Wim na svět dívá stejnýma očima jako ona, a nemohla tomu uvěřit. On by to přece správně měl komentovat jen jako pouhý nedostatek personálu. Zatímco si prohlížela technologii, která byla onehdy hmotná a dobře vyhlížela, všimla si Megan, že přes některé přístroje vlastně vidí. Ne že by viděla přímo střeva přístrojů, ale jejich virtuální vnitřky: obrysy plné probíhajících řádků zdrojového kódu, odrážející to, co konzole a počítače dělají ve virtuálním světě.
Wim se mezi stroji procházel s naprosto arogantní sebejistotou a ignoroval je; hledal jen lidi. To Megan se za ním pohybovala mnohem pomaleji a sledovala přístroje. Když se soustředila, všímala si, co který z nich právě dělá. Viděla, jak jsou vzájemně propojené, sledovala i linky slabého nebo naopak velice jasného světla, vyjadřující hlavní síť, v níž se jednotlivá vlákna rozjasňovala podle datového toku a uhasínala, když se tok zastavil. Bylo to jako procházet se pavučinou, jejíž vlákna se ale netrhala, protože se síť směrem ke středu zpevňovala v téměř hutnou strukturu trvalého světla. Megan tam zůstala chvíli stát, zatímco si Wim šel po svém, a uprostřed toho všeho se rozhlížela. Už chvilku si všímala bzučení jako od včel,
které se teď zesilovalo a přicházelo ze všech stran, odráželo se od rohů virtuální "kontrolní místnosti" a zase se vracelo.
Bzučení zesílilo ještě víc, když se Megan otočila a rozhlížela se, fascinována

tím, co vidí. V pevných a přesných řadách se před ní rozsvěcovala světla - červená, zlatá, zelená, jasně modrá - a ty řady se natahovaly někam dozadu... ... kromě ak tamté, co ta dělá? pomyslela si najednou. Jedna tenoučká linka světlemodrého světla, již skoro ani nebylo vidět, se také natahovala od středu místnosti ke stěnám a dotýkala se jich, jen s tou výjimkou, že se tam nezastavovala. Zeď prořala a vedla dál ven. "Wime!" volala Megan. "Vidíš to?"
V tu chvíli se spustil alarm.
Oba ztuhli a Šokovaně na sebe hleděli. Ak Ježíši, co budeme dělat? rychle přemýšlela Megan. Jedině snad že by ty dveře, kterými jsme sem vlezli, měly alarm s časovačem a...
Wim právě k těm virtuálním dveřím, jimiž vstoupili, vyrazil, ale i na to už bylo pozdě. Sjela přes ně silná skleněná deska, která se po dopadu hlasitě zamkla, asi jako když se zajišťuje obrněné letadlo.
"No ano," řekl nějaký hlas za nimi - ženský, velice chladný a znechucený. "Možná byste mi jeden nebo druhý chtěli vysvětlit, co tu děláte?"
Byla to Norma Wendersová. Najednou za nimi prostě stála ve večerních šatech, rozevlátých bílých s černými proužky, ale i když na sobě měla všechny večerní šperky, stejně vypadala jako stříbřitě blonďatá valkýra - sice bez bojové sekery, ale zato s odhodláním v nouzi vraždit holýma rukama. Ta nouze podle ní zřejmě právě nastávala.
"Sakra," zamumlala Megan, ale pak se rozhodla, že bude možná moudřejší ještě chvilku mlčet a nechat situaci, jak se vyvine.
"No," začal Wim, "táta mi řikal..."
"... že nemáš chodit do žádné virtuální budovy, která má na dveřích napsáno, že je jenom pro personál," dokončila paní Wendersová za něj. "Nesnaž se do toho zamotat víc, než už jsi. Ani nespoléhej na to, že když vím, kým je, nemůžu ti vyprášit kalhoty. A co se týká tebe," otočila se k Megan, "tak tys měla problémy vepsané ve tváři už ve chvíli, kdy jsem tě viděla poprvé. A celkem evidentně jsem měla pravdu, což jste oba dokázali tím, že jste do těch dveří vlezli. Máme je tu vyloženě pro takové chytré týpky, jako jste vy dva. To jste si nemysleli, že? Upřímně mě překvapuje, že je někdo tak hloupý, ale takovýchto drobných ironií je život plný. Máte šanci mi vysvětlit, co jste si mysleli, že tu budete dělat."
"Jenom jsme se chtěli podívat..." začala Megan.
"... na pavilon mého táty, jak to pokračuje," dokončil Wim.
"Aha. To vysvětluje, proč jste cítili potřebu se tam vplížit zadními dveřmi," řekla Wendersová.
"No, ono by mě to dovnitř nepustilo, kdybych přišel předníma," prohlásil Wim skoro vzpurně.
"S čímž bych souhlasila," řekla paní Wendersová. "Soukromí - copak to není něco, na co mají právo všichni lidé, i v rámci rodiny? Nebo je to nějaká ta 'kulturní záležitost'? Ne že by mi na tom sešlo."
Oba si je prohlížela ledově modrým vražedným pohledem. "Vraťte se zpátky, každý do svého domu a zůstaňte tam. Já si při nejbližší příležitosti promluvím s vašimi rodiči."
Pak všechno zčernalo.
Za chvilku už zase seděli v netové pracovně a Wim na Megan rozčileně hleděl. "No, to nás ale potkalo hodně
nedobrých věcí!" Vstal, prudce otevřel dveře místnosti a rázným krokem odešel.
Megan tam chvíli dokázala jen sedět a ani se nehýbat. Ale ne, do báje, já jsem to zkonila! Co asi na to řekne pan Winters?
Ale i tehdy nedokázala přestat myslet na tu jedinou linku světla, oddělující se z hlavní sítě a vedoucí někam pryč...
Megan šla přímo do postele, ale trvalo jí hodně, hodně dlouho, než dokázala usnout.
Když se ráno konečně probudila, nemohla nikde najít tatínka, zato od něj našla na kuchyňském stole poměrně suchý vzkaz:

*****
Zastav se někdy dopoledne u mě na přednášce. Musíme si promluvit.
táta
*****

Jo, tak to se vsadím, že vím o čem, myslela si Megan a cítila se divně. Takže si ho ta Wendersová našla. Přesně tohle jsem potřebovala. Přijedu sem udělat nějakou práci a pohnojím si to ještě dřív, než jsem stihla začít. Tohle není fér!
Schovala hlavu do ledničky, i když neměla chuť skoro na nic, kromě mléka a vloček. Když ale pro mléko sahala, všimla si talířku s dalším vzkazem pro ni. Tentokrát to byl smetanový sýr, přelitý hustou a tučnou neslazenou smetanou, a to celé bylo obestavěno mohylkami z dokonalých lesních jahod. Na lístečku stálo:
Sněžte aspoň ty jahody. M.
"No jo, no jo," mumlala si a sedla si ke stolu s miskou mléka a kornflejky, na něž nasypala jahody. Megan se soustředila na to, aby vločky jedla co nejpomaleji, ale nakonec si uvědomila že nemá smysl odkládat nevyhnutelné, protože jí to k ničemu nepomůže. Možná se z toho nějak dostanu, myslela si chvilku. Ale zní to, jako by mě chtěl roztrhnout na několik kusů, a když to budu odkládat, nebudu se cítit líp.
Dojedla snídani, vyšla ven a našla kolo přesně tam, kde jej večer nechala. Nějak podezřele se lesklo. Asi jej přes noc vypulírovali. Šmankote, ti lidi tady, pomyslela si. Pokud se tohle člověk naučí očekávat, když je bohatý - neustálá a možná i lehce nervózní pozornost i těm nejmenším detailům -, pak si nebyla jistá, jestli se jí to líbí. V životě by mělo zůstat místečko pro pohodlnou pomalost a trochu tolerance k věcem, které zůstávají pořád stejné do doby, než někdo přijde a uklidí je.
Zatímco tlačila kolo po štěrkové cestě před vilu a pak nasedla, uslyšela směrem od Dorfladenovy vily další křik. Dorfladen starší byl kvůli něčemu v bojovné náladě. A Megan by se znovu mohla vsadit, že ví kvůli čemu. Jenom doufám, že Wima nezmlátí, pomyslela si. Tohle přece nebyla jeho chyba, to já jsem ho do toho navedla.
Povzdechla si, vyjela na silnici a snažila se trochu soustředit i na okolí. Bylo překrásné, ale Megan opět zjistila, že i zde se jedná o dokonale zastřiženou a perfektně udržovanou kvalitu, která ji už dokázala jedině znechutit. Zdálo se, že jediný list trávy neroste špatným směrem. Palmy vypadaly nějak příliš symetricky. Cítila neodolatelné a iracionální nutkání seskočit z kola, k nějakému stromu doběhnout a pořádně s ním zatřást, aby zkusila, jestli jej dokáže rozcuchat. A pak se schovat do křoví a stopovat, jak dlouho potrvá, než přiběhne někdo povolaný a naaranžuje listy zase tak, "jak měly být".
Povzdechla si a šlapala provoněným ránem. Když dojela k přednáškové budově, vklouzla do ní tiše jako myška, protože očekávala, že najde třídu v plné práci, ale ke svému překvapení a podle toho, jak se její kroky rozléhaly tichou chodbou vedoucí k otevřeným dveřím posluchárny, zjistila, že otec asi teprve začal. Také si všimla, když procházela kolem atria, že číšníci a zaměstnanci Xanadu chystali stolky s kávou a zákusky, což jí naznačovalo, že za chvilku dá otec "studentům" přestávku. Asi ho znovu přesunuli. Tohle jeho náladě taky moc nepřidá, takže...
Proklouzla dozadu do posluchárny a tiše se posadila. Nebylo tam příliš plno, což bylo také prima. Věděla totiž, že když otec dělá přednášky takového typu, preferuje malé a spřízněné skupinky před velkými davy lidí, z nichž polovina přestává po pár minutách dávat pozor. Běžně také preferoval přednášení v kruhu nebo kolem velkého stolu, anebo nejlépe se zkříženýma nohama na pohovce, kdy všichni ostatní sedí nebo leží v jakékoli poloze, která jim nejlépe vyhovuje

pro pohodlnou konverzaci. Zde tuto možnost sice neměl, ale aspoň mu přišli účastníci kursu.
Byla to velice smíšená skupina: pár unuděně se tvářících mladíků kolem dvacítky, několik dam ve středních letech, velice hezky oblečených a ošperkovaných -Megan by řekla, že až příliš hezky na to, že bylo teprve po snídani -, a několik starších a skromněji oblečených lidí, pár mužů a další žena. Jedna z oněch dam ve střed-ních letech zrovna hovořila a během řeči kolem sebe blahosklonně máchala rukou, jako by si vůbec nebyla vědoma skutečnosti, že právě na té ruce má několik diamantů o velikosti poloviční golfového míčku. "Ach, ale víte
přece, co se říká," deklamovala, "že si každý v sobě nosí knihu."
"Možná je to tak," odpověděl Meganin otec přívětivým hlasem. "Ale taky si každý z nás v sobě nosí svůj splín. První problém je dostat to ven najednou. A pak musíte zjistit, jestli jste to tam raději neměli nechat."
Megan potlačila nutkání se rozřehtat. Lidé v prvních řadách na otce nevěřícně civěli.
Dáma s diamanty ze sebe vydala zvuk potlačovaného ha-ha, který naznačoval, že ji matka učila se nikdy nesmát s otevřenou pusou. "Ach, pane O'Malleyi, vy jste ale čtverák! Přesně jako ve vašich knížkách. Musí být úžasné žít takový život. Kdybych nebyla ve své současné pozici a nemusela toho tolik dělat, byla bych ráda spisovatelkou."
Ale ne, lekla se Megan. To je přece - tohle je přesně ta věta, na kterou čekal.
Otec se usmál smutným úsměvem. "Víte, jak se teď cítím?" zeptal se. "Teď se kvůli vám cítím, jako byste právě ohlásila, že byste ráda zahájila kariéru čističe kanálů."
Sálem se převalila vlna takového toho neklidného vrtění, jak to lidé dělávají, když nemohou uvěřit, že někdo opravdu řekl to, co mu právě vylezlo z pusy. "To porovnání je přesné," prohlásil otec a začal přecházet. "Je to ohavná práce. Vynechme z uvažování peníze, protože speciálně o ně se nikdo z vás nezajímá, i když je to práce, při níž jste většinou mnoho let strašně chudí. Je to také práce složitá a často nepříjemná, většinou osamělá a často neefektivní, nehledě na to, jak tvrdě jste pracovali. Velice často bývá příčinou rozpadu rodiny a těžko se jiným lidským bytostem vysvětluje, jestli se vám ta práce líbí nebo ne, oni vás pak skoro vždycky špatně pochopí, a dokonce i v těch nejlepších případech je výsledek práce dvoj-
smyslný. V dnešní době chybí spisovatelskému povolání skoro všechno, co lidé od práce očekávají."
Zvedl hlavu a s poměrně zlomyslným výrazem se po těch šokovaných obličejích rozhlédl. "A vy si teď všichni říkáte: ‚Bože, on se nás od toho teď snaží odradit.' Ano, snažím! Všechny spisovatelské kurzy se snažím odradit, protože je vidím procházet tím, čím jsem prošel já, a asi také - v devíti případech z deseti - vidím, že se nedokážou chytit, a tak se sami uvrtají do spousty trápení a budou si rvát vlasy kvůli ničemu. No, a já chci lidi tohohle ušetřit, pokud je to možné, a tak se vám snažím vyprávět, jaké to je."
Znovu se rozhlédl, jako by v jejich obličejích hledal nějakou specifickou reakci, a pak se začal tiše smát. "A víte co? Nikdo z nich mi nikdy nevěřil. O nic víc, než mi věříte vy teď." Potřásl hlavou.
"Podívejte," pokračoval pak. "Potkal jsem se se spoustou lidí, na autogramiádách a přednáškách i při autorských čteních. A statisticky velké množství z nich mi řeklo: ‚Chci se stát spisovatelem.' Lidé, kteří to říkají, většinou myslí na vedlejší požitky ze psaní, takové ty prima věci. Hodně peněz (myslí si to!), bezstarostný životní styl, kdy pracujete doma a jste ‚sami sobě šéfy', máte ty autogramiády, jezdíte s knihami na autorská čtení... Ale nevidí za tím ty ohavné hodiny práce, frustraci třeba i z úspěchu, velice nesnadnou bitvu s každodenním světem, kdy musíte splnit denní normu nehledě na to, že vás někdo pořád přerušuje. Ani nemluvím o tom, jak je těžké tento

životní styl vysvětlit rodině, když si skoro všichni doma myslí, že jste fakt neměli nechávat té normální práce přes den. Já se jenom snažím lidi ušetřit problémů. Ale oni většinou odcházejí, kývají hlavami a myslí si, že se je snažím odradit od této profese proto, že
se bojím konkurence." Zasmál se, ale byl to spíše zvuk vyjadřující beznaději. "Ale těch zbylých deset procent mi pořád dává naději. To jsou ti, kteří prostě řeknou: ‚Chci psát.' A přesně to taky udělají, nepotřebují mě na to, abych je povzbuzoval. Nemohli by toho nechat, ani kdyby chtěli. A nezastaví je ani, kdybych je od toho odrazoval. Prostě chtějí jít domů a začít."
Posluchači se mu začali v pohodlných křeslech vrtět. Megan se velice slabě usmála a opřela se, protože věděla, co přijde. "No, a tohle jsem vám chtěl hlavně říct," řekl otec. "Pokud je možné vás odradit, tak byste se měli nechat, abyste si ušetřili to utrpení, kterým projít nemusíte. Copak ho na světě není už tak dost, prokristapána? A jestli nevěříte těm, kteří už tím prošli, a není možno vás odradit, tak jděte do toho a hodně štěstí s psaním. Já vám přeji hodně úspěchů."
Odmlčel se a dobrosrdečné se na ně podíval. Posluchači se zase dívali na něj, jako by byli nervózní, co přijde teď.
"Tak, to byla ta špatná zpráva," řekl otec téměř bodře. "A teď si udělejme přestávku. U vstupního atria nám nachystali kávu a něco k zakousnutí. Až si všichni dáme něco malého a jestli potom ještě budete odhodlaní psát, zase si sedneme a promluvíme si o jiných věcech kolem psaní, které vás mohou zajímat, probereme si nějakou techniku a třeba momentální témata. Sejděme se znovu -tak za dvacet minut? Fajn. Kdo budete odcházet poslední, zavřete prosím za sebou dveře, jestli budete tak hodný."
Megan sledovala "studenty", hrnoucí se kolem ní ven. Někteří se tvářili pobaveně, jiní rozčileně a jiní se prostě tvářili zmateněji než kdy jindy. Takové zmatení u otcových seminaristů už viděla a věděla, co znamená. Do tře-tího dne jich přežije možná tak deset. Možná nikdo. A pokud se někdo z nich dopustí té chyby, že otce zažene do opravdu kritické nálady, pak v porovnání s ním budou Pompeje rekreací.
Zůstal stát "v jámě" a sledoval je odcházet, ale pak se zadíval na ni a posadil se.
Megan vstala a vykročila k němu.
Jak to šlo?" zeptala se.
Zahleděl se na ni zpod obočí, což samo o sobě znamenalo průšvih. "Ne tak dobře, jak bych doufal," řekl otec. "Hlavně, co se týká tebe."
Aj-vaj. "Tati..."
"Netatínkuj na mě. Megan, naštvala jsi mě. Ale vážně. Dnes ráno mě poctila znepokojivou návštěvou Norma Wendersová."
Ak dohajzlu! Fakt přišla až tam? "A co říkala?"
"Řekla mi, že ty a ten, jak se jenom jmenuje, prostě ten mladý Wim, jste se včera v noci dopustili vážného pokusu o vloupání. Megan, na co jsi myslela?"
"Tati, my jsme byli jenom zvědaví. Jenom jsme chtěli..."
"Tak tohle opravdu teď slyšet nechci! Velice dobře jsi věděla, že jsi tam neměla co dělat. A potom, co nám tihle lidé nabídli svou pohostinnost, že tu vůbec můžeme být, ty tu pohostinnost zneužiješ zrovna takhle? Myslel jsem, že jsem tě vychoval líp."
Zrovna táta by ale měl vědět, proč to udělala. Co to mělo znamenat - byl na ni zlý proto, že se nechala chytit? Nemohla s tím ale dělat nic jiného než se tvářit pokorně. "Ale je mi to líto."
"Kéž bych si tím mohl být jistý. Lidé z Xanadu nám dali výjimečnou příležitost. Za normálních okolností by si nikdo z nás nemohl nikdy dovolit dva týdny v takovém místě. Ani dva dny ne. Tihle lidé se mohli přetrhnout, jak na mě byli milí, když dovolili, abych tě vzal s sebou - a ty pak provedeš takovýhle kousek! To se mě dotklo. Bůh ví, jestli sem ještě někdy pozvou mě, ale jsem si jistý, že tebe už nikdy."

Megan se otřásla náhlým strachem. Ale ne, snad mě nebudou chtít vyhostit? Nenašla jsem nic, pane Wintersi...
"Měli plné právo tě poslat domů, kdyby chtěli," pokračoval otec. "Naštěstí pro tebe se mi to podařilo paní Wendersové rozmluvit. Jí se ten nápad rozhodně líbil, ale po chvilce se nechala přesvědčit, že to může připsat na konto mladické nerozvážnosti. A taky s ní už předtím mluvil někdo, kdo byl velice rozčilený myšlenkou, že bys měla odjet. Jacob Rigel."
"Ale ne," vyrazila ze sebe Megan. Zachránilo mě náhodné setkání na pláži!
"On si totiž asi myslí, že se s tebou dá mluvit, víš?" řekl otec. "Požádal je, aby ti upravili implantát pro jeho pavilon. A tohle si u mě chtěla paní Wendersová ověřit. A já jsem jí řekl, že je to v pořádku, pokud se tedy budeš slušně chovat," říkal otec, i když se Megan snažila otevřít pusu. "A nechci, aby ses ještě někdy nechala při něčem takovém chytit. Pochopila jsi mě?"
Na jeho slovosledu bylo něco zajímavého, ale Megan se rozhodla to zrovna teď nevytahovat. "Ale jo. Teda chci říct ano, tati."
"Fajn. A teď mě obejmi a řekni, že už budeš hodná," uzavřel otec.
Megan se k němu naklonila a objala jej, i když si myslela, že ta druhá část věty je nějaká divná. Byla to taková věc, jakou od otce už hodně dlouho neslyšela, protože on tento koncept vzdal už dávno. Zatímco se objímali, otec jí do ucha zašeptal tak tiše, že to nemohl nikdo jiný slyšet: "Bylo to dost přesvědčivé?"
Megan překvapeně zamrkala. "Hmmm," odpověděla stejně tiše a malinko se pousmála. Znovu si uvědomovala, že čím je starší, tím je její otec chytřejší. Znovu se v ní probudila víra v lidskou povahu.
"Dobrá," prohlásil otec nahlas a poplácal ji po zádech. Pak ji trochu odstrčil, objal kolem ramen a řekl: "Takže se koukej hezky chovat."
"Okay, táto," řekla a vší silou se snažila neusmívat. Jaká scénka! myslela si. Jako spisovatel marní talentem. Měl by brát...
"Co tedy hodláš podniknout se zbytkem odpoledne?" zeptal se tatínek.
"To nevim." Megan se na chvilku zamyslela. "Ale asi bych si měla nechat předělat ten implantát a pak třeba zajdu za šéfkuchařem. Pořád mi posílá ty věci a mně připadá nevychované nepoděkovat."
"Tak jdi do toho. A vyvaruj se problémů!"
Když Megan odcházela, byla zamyšlenější než kdy předtím.

*****

Procházela hlavní budovou a cítila, jako by kolem sebe šířila provinilou auru. Nebylo to přesně tak, že by se na ni lidé dívali, ale zachytila několik postranních pohledů i několik odsuzujících výrazů, když šla dozadu do programovacího a řídícího oddělení. Jakmile tam došla, zastavila se u toho ohrazeného prostoru a s provinilými pocity se rozhlížela po nějakých známých tvářích.
"Hej, Megan," ozval se za ní hlas. Jak jdou lumpárny?"
Otočila se. Byl to Len, sestupující "dolů" se štosem zálohovacích médií. "Hm," začala a snažila se vybrat některou z mnoha odpovědí, ale ani jedna by dnes nezněla příliš legračně. "No, já tu hledám paní Wendersovou."
"Není tu," řekl Len. "Je na obědě."
"Aha." Alespoň tohle byla úleva. "Hele, podívejte, hm, já jsem se jenom chtěla omluvit za včerejšek."
Len se rozhlédl, jako by se chtěl ujistit, že je nikdo jiný neposlouchá, a pak se zahihňal. "Hele," řekl, "ne že bychom se z toho zbláznili. Nám to zase tak moc nevadí. Jinak tu totiž máme hroznou nudu."
Zespodu vyšel po schodech nahoru Nasil a pobaveně se na Megan podíval. "Ale ne, pachatel se vrací na místo činu!"
"No jo, já se opravdu omlouvám!"
"Megan, zapomeň na to," řekl Nasil. "Není to zas tak důležité. Stejně si

nemyslím, že bys přišla jenom kvůli tomu."
"Ne-e?" divil se naoko Len.
Nasil jej dloubl loktem do boku. "Sadisto. Nezapomeň, že má dostat posílení implantátu. Kvůli útesu."
Megan polkla. Nechtěla, aby jí někdo něco dělal s implantátem právě teď. Kdo mohl vědět, co jí s ním Mark udělal? A jak snadno se to dá poznat, až jí budou chtít implantát posílit? "Ale ne, zrovna teď ne. Ale ve skutečnosti, kromě ponížené omluvy jsem přišla navštívit Milishe."
"A jo, tak ten je tam, co vždycky. Pobíhá tam, rachotí, vzteká se, ječí na kuchyňský personál a prostě si hraje na šéfkuchaře."
Megan kývla hlavou. "Poslyšte," řekla. Já jsem onehdy byla v tom pavilonu..."
Jasně, v Pompejích. Jaký to bylo?"
"No - velice efektní." Naprázdno polkla a musela sepnout dlaně, aby se nezačala sama škrábat. "Totiž, já jsem se jenom divila. Neomdlívají vám tu třeba lidi?"
"Proč? Protože je jako scénář moc nadupaný?"
Přikývla.
Zadíval se na ni a chvilku nic neříkal. "Normálně ne," odpověděl pak Nasil o něco tišším hlasem, než hovořil předtím. "Myslíš, že by to mohl být problém?"
"Ne, to vážně ne. Pro mě rozhodně ne. Ale myslela jsem si, že na to možná někdo může reagovat - tedy že by se z Pompejí mohl dostat úplně pryč. Úplněji, než jak měl původně v plánu."
Nasil zavrtěl hlavou. "Tohle se asi obecně neví," řekl. "Ale v základním dotazníku, který posíláme lidem, když se tu poprvé objednávají, je i balíček psychiatrického profilování. Je to velice propracované a až lstivě nenápadné. Lidi to musejí vyplnit kvůli pojištění a nikomu to zatím nevadilo. Ale občas nás ten dotazník přivedl... no, ještě nikdy jsme neodmítli klienta. Možná, jsme ho nasměrovali jinak. A jestli si nenechají poradit, no, tak to my zase asi nebudeme schopní vypracovat vzájemně prospěšný program. Víš, co tím myslím?"
"Ale jo, asi jo," řekla Megan.
"A odpovídá to na tvou otázku?"
"Víceméně," řekla. "Myslím, že asi zkusím najít Milishe. Díky."
Odešla od nich a po chvilce našla dveře, vedoucí do Milishovy kuchyně. Na rozdíl od toho mírumilovného místečka, jímž se kuchyně zdála být včera, se dnes ocitla uprostřed noční můry. Lidé v bílém pobíhali všemi směry, přenášeli při tom hrnce a tácy a křičeli na sebe, zřejmě francouzsky, zatímco nějaký hlas z reproduktorů vydával ve francouzštině další příkazy a instrukce, a do toho odevšad třískalo kuchyňské nádobí, vařilo se v hrncích, hučelo odsávání par a prskaly pánve.
Megan se zrovna chtěla na podpatku otočit a odejít stejnou cestou, kudy přišla, když se z hlubin kuchyně ozval hlas: "Zastavte tu holku! Nenechte ji odejít!"
To ji tak ohromilo, že zůstala stát na místě jako přimrazená a napůl se obávala, že se před ní z nějakého oblaku páry zmaterializuje paní Wendersová. Byl to ale jenom Milish, jenž se za několik sekund objevil, utíral si ruce a pak si z hlavy sundal tu obří čepici, strčil si ji pod paži a otřel si obličej. "Perfektní výmluva, abych z tohohle pekla vypadl," řekl na přivítanou. "Sice se připravuje oběd, ale už mě k tomu nepotřebují. Pojďme, dneska spolu budeme dělat sýr."
Jaký druh?"
"Monterey Jack, smetanový sýr, domácí sýr a Neufchatel," řekl. "Všechno zelený. Jdeme, mlékárna je tudy chodbou a dozadu."
Vyšli ven a kráčeli po chodbě, po níž došli do jiné místnosti, kde podél stěn stálo množství velkých nerezových kádí. Veškerý jejich obsah měl bílou barvu.
"Tohle nechápu," přiznala se Megan, když je obešla a do všech nahlédla. "To je tedy později barvíte nebo jak to děláte?"

Milish se rozesmál. "Jaká nevinnost! Slovo ‚zelený', když se použije v kontextu se sýrem, znamená nedozrálý. Nesmí mít žádnou kůrku, nebo žádnou viditelnou kůrku. Takže zelený sýr je takový, který se jí čerstvý, během několika dní. Přesně tohle znamenal ten starý vtip o měsíci. Lidi měli pocit, že vypadá jako takový ten kulatý, bílý a čerstvý sýr, co si dělávali doma."
"Takže máme další záhadu vyřešenou," řekla Megan, již to opravdu začalo trochu zajímat. Konkrétně tato součást lidového folklóru jí byla divná už odmalička, a dokonce i když vyrostla, pořád byla přesvědčená, že se tím myslí nějaká varianta modrého sýra.
"Pojďte sem dozadu," řekl Milish, "a já vám ukážu dozrávámu."
V zadní části místnosti otevřel něco, co Megan nejdřív považovala za chladicí skříň na maso, a pozval ji dál. "Musíme tu udržovat teplotu přesně na deseti stupních," řekl, "a vlhkost zase přesně na čtyřiceti procentech, jinak by se sýry zkazily během pár minut. V karibském podnebí se podařilo vyrobit sýry jenom velice málo lidem -zdejší horko a vlhkost je přímo rájem pro plísně a brouky, které zničí chuť - anebo otráví konzumenta."
Zavřel dveře a rozhlédl se po "chladáku", zcela zaplněném drátěnými policemi, které zase byly zcela zaplněny stovkami sýrů různých velikostí. "A teď, když už nejsme mezi lidmi, ti můžu vyřídit, že pan Halvarson je moc rád, že jsi mu přijela pomoct vyřešit jeho problém."
Megan zůstala civět.
Milish se usmál. "Tohle je jedno z mála míst na ostrově, kde nikdy nenainstalovali bezpečnostní kamery nebo zvukové systémy," řekl. "Zkoušeli to, ale podařilo se mi to zatrhnout. Elektronika je magnetem na prach a v prachu žijí všechny ty nepřátelský bakterie a plísně, a ty by nám sýr zkazily, jak jsem jim tvrdil."
Megan na něj pořád hleděla způsobem, o němž věřila, že vyjadřuje naprosté zmatení. "To chcete říct, že jste mi pořád posílal to jídlo, jenom abych..."
"Megan - můžu ti říkat Megan, že? - Já se tě sem snažím dostat už třetí den. Už jsem si začal myslet, že jsem vyčerpal všechny možnosti. Většina lidí se může zbláznit, aby se sem dostali. Neviděl jsem v životě moc lidí, kteří by odmítali jídlo. Zrovna jsem začal uvažovat nad tím, jestli se u tebe nevyvinul nějaký psychický problém."
Zahihňala se. "Ne," řekla. "Asi to byla jenom přechodná reakce na luxus, řekla bych."
Milish se také rozesmál. "No jo," řekl pak zamyšleně, zatímco si prohlížel strop a kouty místnosti. "Já se jenom pořád musím smát, že bezpečáci ty mé důvody zbaštili.
Asi nevědí nic o tom, že většina sýrařů je závislá na místních bakteriích a kvasinkách, jinak by nic nevypěstovali. Některé sýry bez místní flóry snad ani nemůžou vzniknout - slyšel jsem třeba, že při výrobě Blue Vinney protahují káděmi se sýrem plesnivé koňské kšíry, aby to tam naočkovali."
Megan protáhla obličej.
"Ano," souhlasil Milish. "Možná je to jenom pověra, ale ty stejně asi nikdy v životě ten pravý neochutnáš, protože dneska už je devadesát procent Blue Vinney, který se prodává, padělek. Kašli na to. Ale jinak ti mám předat informaci, že pan Halvarson chtěl, abys sem přišla. Tady jsme v bezpečí - ale zase musíme být rychlí, protože jestli za chvilku nevyjdeme ven, tak někdo, kdo monitoruje vnější kuchyň, si může myslet, že tu děláme nějaké techtle mechtle a spustí klientský alarm. No, ale prostě jsem rád, že jsi konečně přišla. Kdyby to bylo o něco dřív, mohl jsem ti ušetřit nějaké problémy."
Megan se zatvářila otráveně.
Několik příštích minut Milish opravdu hovořil strašně rychle. "Ale zdá se, že si vedeš docela dobře na to, že jsi neměla žádnou pomoc," řekl. "Anebo na to, že jsi nevěděla, kde tu pomoc máš hledat. Využij příležitosti, kamarádko, nikdy nezapomínej využít příležitosti, dokud jsi tady." Legračně konspiračně ji dloubl loktem do žeber. "Ale snaž se nenechat se znovu chytit. To by pak

neměli jinou možnost, než se tě nadobro zbavit."
"Paní Wendersová..." řekla Megan. "To je těžký případ, že?"
"Ale houby. Měla bys ji vidět předtím, než trochu roztála."
Megan naprázdno polkla. "Nedošlo k nějakým dalším útokům, o kterých nevím?"
"Myslim, že ne. Dorfladenův byl poslední. Možná je ten chlap pitomec a hulvát, ale jeho akcionáři si něco takového nezaslouží. Každopádně to chápu tak, že máš nějaký plán nebo tak něco, abys zjistila, kdo za tím vším stojí?"
"Nějaké nápady mám," řekla Megan, "ale ty budou potřebovat, abych se nějak dostala do systému."
"Tak v tom jsi tu sama za sebe," prohlásil Milish. "Já totiž nejsem technický typ, pokud se to netýká výroby holandské omáčky, kde ti můžu celý proces a jeho zákony popisovat, až ti začne stříkat pěna z uší. Ale tady," poklepal si rukou na hlavu, "je šéf kamarád a to je jediná výhoda, kterou mám. A ani ta mi moc nepomůže, když se někdy zpozdí obědy. Což mi zase připomíná, že bychom odsud měli fakt vypadnout. Když už jsem teď z kuchyně pryč tak dlouho, někdo by si toho mohl všimnout. Vezmi si nějaký sýr, jakýkoli."
Jeden si vybrala. "Nech ho přes odpoledne venku," řekl Milish poté, kdy si sýr prohlédl zkušeným okem. "Ale ne dýl, jinak ti odejde po vlastních nožičkách. Pamatuj si, že jestli budeš potřebovat nějakou technickou radu, zkusím ti pomoct. Buď ale opatrná. Nedokážeme zjistit, kdo všechno je v té věci namočený."
Megan přikývla. Společně pak vyšli z boxu a diskutovali přitom o přednostech toastu Melba s opravdu rozteklým sýrem. "Říká se tomu uleželý, drahá," říkal zrovna Milish, když jí držel dveře při vstupu do hlavní kuchyně. "Teče ti tak akorát z nosu. Užij si to."
Megan se smála, když si sýr odnášela. Smích ji ale velice rychle přešel, když se na druhém konci chodby otevřely dveře a objevila se v nich paní Wendersová, která se na Megan zahleděla, když se míjely. Pak uviděla sýr, stočila pohled opět na Megan a dopřála si maličký chladný úsměv. "Takže vidím, že se konečně chováš slušně," řekla.
"Ano, madam," odpověděla Megan.
"Fajn, tak ať to tak zůstane."
Megan si úsměv nechala na potom, až byla na cestě zpátky do vily.

*****

Když vešla dovnitř, Megan zjistila, že se jí chuť k jídlu natolik vrátila, že mohla nahlédnout do lednice, aby se podívala, jestli měl Milish s tím sýrem pravdu, nebo ne. Měl, takže o jisté pozoruhodné množství snědeného cholesterolu později si Megan vzala nahoru chlazenou limonádu, otcův "laptop" a rádio a opět s nimi odešla do té vkusné koupelny, že si znovu dá "vanu". Zavřela za sebou dveře, zamkla je a dobře se rozhlédla. Potom pustila vodu, méně než poprvé, zapnula rádio a uvelebila se na pohovce, aby mohla znovu zadat ten duševní příkaz a zapnout implantát.
Mrk, a ocitla se ve tmě.
"Pracovní plochu, prosím." Mrk, a ocitla se na své pracovní ploše - amfiteátru. Stála v nejvyšší řadě. Vycházel Saturn, který byl v dáli už napůl nad obzorem. Jeden z menších vnitřních měsíců se sunul po obloze vlevo, a zatímco přihlížela, rychle přešel ze srpku do fáze půl-měsíce. Megan chvíli jen tak stála, dívala se a přemýšlela o snu Jacoba Rigela. Směrem ke Slunci, za oběžnou dráhou Jupitera a za nezřetelným řetězcem hvězd, které mohly tvořit pás asteroidů, byl Mars. Začít dělat Mars obyvatelným, pomyslela si. Možná se toho dožiju. Jestli vyjde to, na čem pracuje...
Ale proč by nemělo? Fungovalo to. Což byl také důvod, jak Jacob říkal, proč jej nenávidí McDonnell-Boeing a další velké firmy, vydělávající na vesmíru.
Megan sešla po schodech amfiteátru dolů, kde čekala její lenoška. Jenomže oni jsou zlí, přemýšlela dál. A kdo ví? Co když ho někdo nemá rád tak moc, že se

mu třeba stane nějaká nehoda...
Megan zavrtěla hlavou. Paranoia posledních několika dní se jí už opravdu dostávala pod kůži. Ale ta myšlenka ji stejně hned tak neopustila.
Usedla do lenošky a na chvilku se zamyslela. "Mark Gridley," řekla. Ještě chtěla dodat: "Kódované," ala pak ji něco napadlo. "Pauza," oznámila.
"Čekám," potvrdil počítač "manažerským" hlasem.
Jestli sem někdo dokázal přenést celou moji pracovní plochu, tak copak by je mohly zastavit mé kódovací programy? Bylo by to takové malé ošklivé překvapení. Myslela by si, že je její hovor s někým bezpečný, ale on by nebyl.
"Dokonči spojení," řekla Megan.
"Pracuji."
Mrk a najednou se dívala na Marka, sedícího pořád ve stejném křesle. Copak nikdy neodchází do skutečného světa? divila se stejně, jako se tomu divila už předtím. Kdy chodí čurat? Pak tu myšlenku zaplašila, protože měla strach, že by někdy mohla odpověď zjistit.
"Megan," řekl Mark. "Copak se děje? Zrovna mám trochu fofr."
"Bezva. Můžeme si promluvit?" ptala se.
Zadíval se na ni s otazníky v očích. "Neznám nikoho, kdo by tě dokázal zastavit."
"Děkuju ti, fakt."
"Ale než mi něco řekneš ty - musím ti poslat jeden soubor. Chci, aby sis ho uložila do kořenové složky vaší vily." Ukázal jí stromový adresář a zvýraznil jednu složku. "To je program, víš? Spusť ho."
"Ale nepokazí mi tu něco, že ne?"
Mark se zatvářil přemýšlivě. "No, tak to asi zjistíme později. Ale já se asi budu muset podívat dovnitř systému Xanadu, aniž by si mě někdo všiml - ani správce sítě, ani ten někdo, koho chytáš ty - a tohle mi ukáže, jak nebo jestli vůbec budu něčeho takového schopen. I tak se tam dostanu jedině přes sat-link, protože neexistuje jiný způsob, jak se jim nabourat do systému 'normálními' cestami z netu - ty mají moc dobře chráněné. Ale jestli tohle bude fungovat na jedničku, nebudu mít žádné problémy dostat se tam ,zadními vrátky'."
"No jo," řekla Megan a sledovala malou rotující plošku, která se najednou objevila na její ploše. "Ale jak mám tohle dostat do hlavní mašiny, co?"
"Vynašel jsem takové velice roztomilé přeprogramování tvého implantátu," řekl Mark. "Dokážu ho přinutit, aby se choval jako rozdělovač - prostě most mezi oběma systémy. Tvůj implantát se k nim připojí simultánně a udělá to tak, že si oba systémy budou myslet, že implantát je firewall- jako zabezpečení proti průniku zvenčí -proti druhému systému, a tak se nespustí žádný alarm."
V jeho hlase znělo něco, co Megan ihned probralo. "To si myslíš ty," řekla.
"No, zjistíme to," odpověděl Mark.
Megan si povzdechla. Už se naučila, že když Mark začne nějaké věci popisovat jako realitu, zatímco jí to zní spíš jako kouzla, musí prostě překousnout svou nevíru a počkat, co se stane. Zatím se nikdy nemýlil, což Megan svým způsobem znervózňovalo, protože si nemyslela, že by zákon pravděpodobnosti nějak zvlášť miloval pravi-delnost.
"Takže, o čem jsi se mnou chtěla mluvit?" ptal se Mark.
"O tom, co jsi udělal s mým implantátem..." Znovu si vyvolala tu vzpomínku na pavučinu ze světla, kde bylo
všechno ohraničeno a všechno končilo, až na ten jeden paprsek. "To je uzavřený systém, že?"
"System v pavilonech? Jo. Netroufali by si cokoli propojit s vnějškem. Tím by popřeli celý smysl Xanadu."
"No, tak já jsem viděla jeden link, jak vede někam ven."
Mark se začal tvářit ostražitě. "Viděla? Tak to mohla být diagnostika. I když by tam mohli mít i linky pro vnější komunikaci, které používají pro obchodní účely. Ty by ale nebyly zase napojené k hlavnímu systému."

Megan zavrtěla hlavou. "Nevypadalo to, že by tam měli nějak široké pásmo."
"Jenom něco maličkého?"
"Spíš nitka."
Mark se nad tím zamyslel. "Že by past?" uvažoval nahlas. "Nebo link na něco skrytého. Zajímalo by mě, jestli se na to někdo neptal?"
"Mně to nedává smysl," řekla Megan. Jestli jsi mi nastavil přístup do všech oblastí, tak to tady musí někdo vidět. Tak proč si toho nevšimli? Wendersová nebo někdo?"
"Možná se nedívali na správná místa ve správnou dobu," řekl Mark. "Nebo..." zamyslel se a maličko se zasmál. "Některé systémy mají části pro systémového administrátora, které se nikdy nepoužívají. Je to 'supersysadminová' část, která se nepoužívá proto, že většina lidí, kteří se systémem pracují, o ní prostě neví, nebo že veškeré řízení, na kterém záleží, se provádí až pod touto úrovní. Takže, když jsem si s tvým kódem pohrál, možná jsem ti to nastavil tak, že si toho nevšimne nikdo jiný než Velký šéf." Zvolna se usmál. "Budeš to muset vyzkoušet. Ale mysli při tom na ten jediný link. Až se dostaneme dovnitř, chci se na to podívat. Myslím, že to má nějaký význam."
Megan přikývla.
"A mezitím," pokračoval Mark, "si přenes laptop k hlavnímu síťovému počítači a podíváme se, jestli ta moje malá finta funguje."
Megan zamrkáním ukončila spojení implantátu s přístrojem, pak zastavila vodu a odešla do počítačové pracovny, kde laptop i rádio odložila. Pak zavřela a zamkla dveře, usedla do implantátového křesla a spustila síťový počítač. Implantát provedl kontakt. Za okamžik seděla zase na své pracovní ploše, ale ve verzi síťového počítače. Podívala se na laptop, který si předtím položila na klín.
Najednou se ve vzduchu před ní vznášela nevinně vyhlížející krychlička, znázorňující ten program, který chtěl Mark přenést. "Jenom ho 'přetáhni' z laptopu a vlož do mašiny."
Megan přikývla a vyvolala kořenový adresář přístroje, kde si prohlédla hierarchii složek a našla tu, kterou jí předtím Mark ukázal. Megan se z křesla zvedla, chytila ze vzduchu krychli, přešla k počítači a vložila krychli do zvýrazněné složky.
Složka se zvětšila a vzápětí zase splaskla, což mělo naznačit, že program přijala, a hned také ukázala seznam dalších souborů uvnitř. Všechny měly ikony, které Megan nedávaly naprosto žádný smysl, takže je ignorovala. Položila prst na ikonu, zastupující program, jenž tam vložila a řekla: "Spustit."
Pak sebou trhla, když se vzduch kolem znenadání zaplnil protivným vysokým pištěním. Textura celého prostoru se před ní trochu zatřásla a rozmazala, jako by se dívala skrze vodu. Megan zalapala po dechu. Nikdy předtím neviděla, že by její plocha něco takového udělala. Po několika sekundách to přešlo a plocha se vrátila do nor-
málu, ale pod vším jako podkres syčel tichý nízkofrekvenční "bílý" šum, který nehodlal přestat.

*****

Pak se na Meganině ploše objevil Mark a rozhlédl se. "Tohle se mi na tobě líbí," řekl. Jiní lidé si pracovní plochu mění každou půlhodinu. Ty jsi předvídatelná. Tvá plocha se nemění nikdy."
Megan se rozhodla, že to bude považovat za kompliment. "Co to je za zvuk?" zeptala se.
"Moje rušička," řekl Mark a přistoupil k domácímu počítači, kde se chvíli díval na strukturu adresářů. Nahoře a dole obraz trochu bledl. "Trochu jsem si s tím pohrál, aby nikdo ‚domácí' v systému nepoznal, že tu jsem. Možná to pak budu muset trochu posílit, aby to pořád cyklovalo v 'neviditelných smyčkách' a

nikdo si nevšiml opakovaných návštěv." Zašklebil se. "Jestli těch opakovaných návštěv bude moc, o čemž pochybuji. Ale chápeš, s každou novou hodinou přichází nové dobrodružství."
Dotkl se adresáře a ten vyrostl kolmo vzhůru jako Jackův fazolový stonek. Mark si jej podržel a ještě jej trochu roztáhl rukou, jako by něco vytahoval z dutiny vlajkové žerdi. Najednou přestal a zahleděl se na jednu složku v počítači. "Neslyšela jsi nějaké zvuky zevnitř, když ten můj program běžel?" zeptal se.
"Jo, takového něco jako pištění."
"Myslel jsem si to. Tohle není tvoje vlastní plocha, že ne? To je klon."
"Jo."
"No, takže někdo ti sem něco přidal, když to klonovali. Nějaké odposlouchávací utilitky. Docela hnus."
"A jsou teď offline?" ptala se Megan. Napadlo ji, že to není moc dobré. Mohly by totiž upozornit toho krtka v Xanadu, že mu někdo jde po krku.
"Ne, jsou teď nastavené do smyčky," řekl Mark. "Možná je budeš potřebovat později, kvůli dezinformaci. Až se odpojím, zase naskočí." Vytáhl "ze žerdi" ještě další kus adresáře a zase se zastavil.
"Ajo," řekl a ukázal prstem na jednu složku. Ta se rozbalila a odhalila v sobě skrytý "strom" pozoruhodných rozměrů.
"Tohle je průchod k hlavním počítačům," řekl. "Tenhle umožňuje přístup ke scénářům, které tu ti lidé dělají."
"Pavilonům."
"No jo. Miliony fajlů a tak malé hřiště." Usmál se. "Ale k tomu se vrátím pak."
Ukázal na další složky. Ty se ve vzduchu roztáhly do plastického obrazce - v podstatě to byl čtverec plný tmy. Mark se na to pozorně díval a Megan nakukovala přes rameno.
Uvnitř obrazce viděla malé a rozličné špičaté ikony -pyramidy-, a mohly jich být stovky, roztroušené po tmavém podkladu. "Co jsou zač?" zeptala se.
Mark se zachichotal. "To jsou pavilony. Ony jsou to stejně v podstatě jenom stany."
"A my se do nich můžeme odsud dostat a podívat se do nich?"
"Ne přímo. Anebo, ne pokud nechceme rozezvonit deset milionů budíků. Takhle systém vidí strukturu pavilonů zvenku. A jestli se do toho prostředí nabouráme jenom tak, jak jsme tady a bez příslušných hesel, tak se to celé uzavře, aby si to uchovalo integritu." Mark zavrtěl hlavou. "Ale stejně nebude dlouho trvat, než na ně přijdeme."
"Marku, no tak! Jak jim chceš ukrást jejich hesla? Měli by mít nejlepší bezpečnost na..."
Mark se na ni jen mile usmál. "To je hezké tvrzení, že?"
Megan zavrtěla hlavou, protože už o tom také předtím přemýšlela. "Reklama."
"Ale ne, já se vsadím že mají bezpečnost na velice dobré úrovni. Ale dokonalá být nemůže. Už jenom proto, že si na to nenajali mě. No, a pak, žádný tak hrozně komplexní systém není neproniknutelný. Je tam prostě hrozně moc dat. A i když vynecháme jejich chyby a zadní vrátka..." Mark se usmál ještě víc andělsky než obvykle. "Ale ona tam zadní vrátka jsou vždycky."
Na to neměla Megan co říci. Už kdysi ji napadlo, že aby mohlo být něco jako Xanadu vůbec vybudováno, musel být některým vysokým představitelům na Bahamách, kteří byli v postavení, ve kterém by mohli projekt podpořit nebo naopak zamítnout, nabídnut nějaký dráž-divý popud. Samozřejmě by měli chtít nějaké výhody sami pro sebe. A nikdo si nepřeje mít za humny počítačový systém s takovou silou, do něhož by se nemohl, v případě nouze, tichoučce infiltrovat.
"Ale jinak, ty máš implantát a rozdělovač funguje," hlásil Mark. "Až se dostaneme dovnitř, neměly by být žádné problémy."
"A nesmíš zapomenout na Wima," upozorňovala Megan. "Řekla jsem ti přece, jak

jeho otce porazilo to, co tu ten někdo dělá. Pomohl mi dostat se tam, kde jsem včera v noci viděla ten ‚link', a zrovna teď za to pyká. Myslím že by bylo správné, aby šel s námi."
"A bude nám k něčemu?"
Megan si nebyla jistá, jak má na tohle odpovědět. "Možná," řekla. "Ale co, stejně už mi pomohl. Nepřímo. Takhle daleko bychom se bez něj vůbec nedostali."
"No, tak fajn. Ale musí sebou umět pěkně pohnout, aby nám stačil. A ty taky."
Megan uštědřila virtuálnímu Markovi přátelskou pecku do hlavy. "Poslouchej, Prcku, jsem si jistá, že já to zvládnu. Ty jenom dej bacha, aby se ti nesrolovaly ponožky. Máme tu čest zastupovat tady Net Force. Ani nemluvím o tom, že se snažíme zabránit něčemu mnohem horšímu." "Čekáš něco horšího?"
Megan přikývla. "Asi jo. Tyhle věci se stupňují. Na začátku to byla jenom krádež. Pak se ale začalo ubližovat i lidem. Jeden člověk dokonce umřel na infarkt, který z toho dostal. Hodně lidí prodělalo poslední košili, když investovali do jedné ze společností Wimova táty. Všechny jejich úspory zmizely za jedno odpoledne. Nemyslím si, že bysme tu měli sedět a čekat, co se stane. Měli bysme toho někoho chytit."
"Správně," řekl Mark. "A má stejný implantát jako ty?"
"Podle toho, co vím, asi jo."
"Takže ho změním taky. Jinak zjistí, že tam pobíhá hluchý a slepý, místo aby s námi držel krok. A my kvůli němu nebudeme moct zpomalit. Ten systém totiž má pojistky, to mi věř."
Megan se nad tím zamyslela. "Možná to chvilku potrvá. Takže asi se na to vrhneme v noci. Stejně to v noci bude asi lepší. Hodně hostí bude na party a to místo, kde party bývají, sousedí s tou budovou fyzického řízení. Když tam bude trochu hluku, může nám to pomoct."
"Tak jo," souhlasil Mark. "Kdy?"
Megan už chtěla říci: "Pozdě." To proto, že kdyby ji chytili znovu, mohlo by u toho být méně lidí. Jenomže ve stejnou dobu jí vrtalo hlavou i něco jiného, co říkalo: Nečekej, lepší je to dřív než později! "V deset místního času," řekla.
"Máš recht. Zavolej mi z laptopu, přesně jako teďka. Buď připravená a čekej, měj rušičku připravenou a Wim ať je v tu dobu u své mašiny. Dej mu kopii rušičky - stačí mu to poslat na jeho počítač, zakódované, ale musíš mu říct, jak to instalovat. Jestli bude v tvém počítači jejich krtek aktivní, nebude dlouho trvat, než se on nebo ona doví, že jsme tu, takže abychom dostali to, co chceš, budeme se muset hýbat pěkně rychle. Ty mi budeš muset znovu vytvořit nebo najít ten ‚link', abych od něj mohl začít hledat to, po čem jdeš. Ale jak u vchodu ukážeme vstupenky, začne to být všechno hrozně rychlé."
Mark se kolem sebe naposledy rozhlédl. Pak k Meganinu velkému překvapení vytáhl z kapsy peroutku a začal s ní čistit vzduch.
"Musíš smazat všechna pevná data, aby po mně nezůstaly žádné možné stopy," vysvětloval, když ukládal peroutku zase do kapsy. "A přepis médium, jenom tak pro sichr."
Megan zavrtěla hlavou. "To tebe sem měli poslat," řekla. "Ty už bys teď dávno věděl, kdo to udělal."
Ale i Mark zavrtěl hlavou. "Ani náhodou. Všichni tam vědí, kdo jsou máma s tátou. Ani by mě nenechali se vedle něčeho důležitého zastavit. To ty jsi daleko nenápadnější a děláš to dobře." Toto uznání neznělo úplně jako závist.
"Udělala jsi dobrou přípravu. My teď budeme stavět na tvých základech. Takhle to lidi v Net Force dělají. Pracují spolu. V týmu nejsou žádní hrdinové."
Megan zachvátilo jisté podezření o tom, kde to Mark asi tak slyšel. "Okay," řekla, "domluvím Wima a budeme nachystaní."
"Bezva. Laptop to zvládne. Jenom Wima před něj posadíš, a já zatím nechám běžet ten program na naklonování implantátového přístupu. Wim dostane kopii

toho, co jsem pro tebe vymyslel včera."
"Fajn. A Marku..." Musela se v souvislosti s nastavením implantátu ještě na něco zeptat. "Měly by být všechny
nastaveny tak, aby se synchronizovaly v intervalech. Zvlášť ty pro limbickou část."
"Ajo, dobře." Na chvilku se zatvářil zmateně. "Postarám se o to."
"Dobře," na to ona.
"A co se týče tebe, tak bys možná, až se odpojím, mohla prubnout něco z 'falešné propagandy'."
"Jasně, zavolám domů a budu remcat o tom, jak příšerný to tu mám," řekla Megan. "Jak mě všichni nenávidí a že dnes večer zůstanu doma, kde se nacpu do bezvědomí."
"Zní to jako dobrý plán," řekl Mark. "Takže v deset."
Zmizel jí z plochy.
Megan naslouchala, jak ten šumivý zvuk utichá. "Zavolej domů," řekla potom do prostoru.

*****

Trvalo skoro půl hodiny, než dokázala spojení ukončit. Bratři se ani tak nezajímali o její stěžování, spíše je zajímaly podrobnosti o letovisku. A matka, která se právě vrátila domů, byla zase zvědavá, jak se daří otci. Prostě se jí po něm Zastesklo a byla smutná, že s ním nemůže mluvit.
"Potřebuju slyšet jeho hlas," skoro lkala. "Prostě chci slyšet něco jiného než čtyři hlasy, které si stěžují, že je nikdo dost nemiluje na to, aby je vzal do nejdražšího střediska na světě, a že museli zůstat sami doma."
Tomu se Megan musela smát. Ale stejně si dala záležet, aby sdělila všechny pro ni důležité informace. Když zavěsila, vyklouzla z domu na pláž a vůbec ji nepřekvapilo, že tam našla Wima, jak chodí sem a tam a tváří se výjimečně nešťastně. Ihned, když Megan uviděl, se za ní vydal tou divnou chůzí s hlavou mezi rameny, kterou normálně používal jeho otec a která člověka nutila se zamyslet, jestli do něj náhodou tou hlavou nechce narazit.
"Jsi v pořádku?" zeptala se ho rychle, než si Wim stihl začít stěžovat.
Otevřel ústa a pak je zase zavřel, jako by jej překvapila. "Hm," začal, "jo."
A pak, jako by dostal nápad, se zeptal také: "A jak se cítíš ty?"
Megan to lehce překvapilo. "Okay," řekla. "Aspoň myslím. Nedostala jsem tak vynadáno, jak jsem čekala."
"To já jo," řekl a tvářil se při tom zachmuřeně. "Možná ještě hůř."
"Tak, to je mi fakt líto," řekla a myslela to vážně. Dokázala si totiž představit, jak asi znělo zblízka to, co ráno slyšela přes plot,. "Ale poslyš. Musíš se mnou zajít do vily a použít můj počítač." "A co má tvůj počítač, co nemá ten náš?" "Na to se mě teďka neptej, prostě musíš přijít." "Nemůžu, mám zaracha. Musím zůstat tady." "Ale kdo ví, že máš zaracha? Jako kdo to ví tady? A kdo řekne tvému tátovi, že tě viděl odcházet?" "Jo takhle..." Zamyslel se nad tím. "To nevím." "No, stejně na tom nezáleží," řekla Megan. "Musíš přijít. Normálně přijď a musíme to provést, protože ti musíme naklonovat implantát, jestli chceme mít nějakou Šanci zjistit, kdo sabotoval tvého tátu. Já už to mám hotovo. Teď s tím můžu jít, kam chci, a můj 'zdroj' udělá to samé s tebou."
Wim na ni hleděl s užaslým výrazem. "Proč by měl?" "Ani to ti teď nemůžu říct," odpověděla Megan. "A ani ti to nedokážu říct později. Prostě pojď!"
Ještě chvilku hleděl, než přikývl. Pak společně pospíchali do vily, kde Megan vzala laptop a pak Wima zavedla do horní koupelny. "Ale ne," začal.
Podívala se na něj podrážděně. "Není čas na to, abys mi nevěřil," řekla. "Dovnitř!"
Wim se zase zatvářil, ale vstoupil. Megan zavřela dveře. "Tady," řekla s laptopem v ruce. "Postav to." S poněkud pobaveným vztekem nedokázala přestat

myslet na to, že jestli tu fakt mají nějaké odposlouchávací zařízení, tak co si asi budou myslet, že měla znamenat ta poslední věta?
Wim zalapal po dechu a pak se na Megan zvláštně zadíval. "To něco jako udělalo..."
"Ano," odpověděla stroze. "Ale teď se do toho nepouštějme, ano? Dělej."
Rychle ho zase vyvedla ven, odložila laptop a po cestě z domu vzala rádio. Jakmile se ocitli mimo dům, zapnula rádio a zeptala se: "Co dělá tvůj táta dnes večer?"
"Jde si prožít do pavilonu to, co si objednal. Konečně."
Ale sakra, takže tam bude taky. Copak to nemůže být večer jednoduché? Odpověď už ale Megan znala dávno. "Dneska je totiž den D, víš? Tak buď připravený."
Wim byl sice trochu zmatený, ale přikývl. "Kdy na to jdeme?"
"V deset. Asi tak deset minut předtím buď ve své netové pracovně a zavolej k nám. Číslo by mělo být v tom malém ‚telefonním seznamu' dole v kuchyni. Víš kde -jak jsou ty poličky vedle lednice."
"Ale já jsem v kuchyni nikdy nebyl. Nám se o ni stará kuchař."
Megan si krátce zakryla oči. "Bože, tak to pro tebe bude dobrá zkušenost. Hlavně nelez do ledničky, nemuselo by to dobře dopadnout. Ať budeš dělat cokoli, musíš být přesný. Nenech se ničím rozptýlit. Já ti pošlu mailem jeden soubor. Ty ho rozkóduješ, nainstaluješ a spustíš, až budeme připraveni začít. A zamkni se u počítače, jestli budeš muset."
"Tak jo," řekl Wim. Pak se otočil a odběhl.
Ani neumí zamávat na rozloučenou, pomyslela si Megan. No, to fakt asi bude záležitost té jiné kultury.
Zase se vydala domů, ale vzápětí byla docela překvapená, když spatřila otce, kráčejícího mezi palmami, které oddělovaly pozemek vily od pláže. Sedla si do písku, těsně mimo dosah přílivu a čekala na něj.
Otec nijak nespěchal. Uplynulo několik minut, než se u ní zastavil a rozhlédl se po vodní ploše. "To je fakt nádhera, že?"
Jo. Jak ti šel zbytek semináře?"
"Nebylo to tak zlé," řekl. "Není to tak špatná skupina. Klasické případy ega, ovlivněného penězi, ale z některých se puklinami dere něco jako názory. Uvidíme ale, jak se budou chovat zítra."
Megan kývla hlavou.
"A jak ses měla celý den ty?" ptal se otec. "Po tom docela nešťastném startu?"
Megan se usmála. Já jsem se ráno potkala s někým, s kým Halvarson evidentně chtěl, abych si promluvila."
"Pomohlo to?"
"Trochu." Megan polkla, protože si vzpomněla, jak jí otec hned na začátku říkal, že možná ani nechce vědět, co se bude dít. V té době ji to nutilo cítit se mimořádně důležitě. Nyní měla spíše pocit, že sedí někde vysoko na stromě a někdo pod ní podřezává větev. "Táto, myslíš si, že mě dnes večer můžeš krýt?"
"No, to rozhodně," řekl a sedl si do písku vedle ní. "Z toho všeho vybraného jídla už je ti špatně. Nebo ze společenského reje. Anebo se prostě cítíš trapně po tom, co se stalo včera večer, a nechceš se ukazovat mezi lidmi."
Začervenala se. Ještě pořád si vybavovala obličej paní
Wendersové, ten pohled plný chladného opovržení. Rozhodně to nebylo nic, co si přála vidět ještě jednou.
Jak dlouho mám tedy zůstat venku?" navázal otec.
"Dlouho," řekla. "Asi tak do půlnoci. Ale měl bys odejít před desátou."
"No, to je dost snadné," prohlásil otec. "Ale kde budeš ty?"
"Nahoře ve vile. V počítačovém pokoji. Musím si zasurfovat."
Otec kývl hlavou. "Žádný problém," řekl. "Mám pocit, že dnes večer se bude tančit waltz. A jsem si jistý, že někteří studenti waltz umí a že mi budou chtít po dnešním odpoledni moc a moc šlápnout na nohu."
"Jsi bezva!" vydechla Megan a pevně ho objala.
Nijak zvlášť na to nereagoval, jen se na ni shora zadíval. "Taky jsem o tom

slyšel. Megan, poslouchej, bude to pro tebe bezpečné?"
Zaváhala. "Myslím, že jo."
"Dobrá. Buď opatrná. A jestli už začneš - tak dobrý lov." Slabý náznak úsměvu. "Mezitím si zajdeme zase domů a já ti tam ještě trochu vynadám."
Vstal a odešel domů. Po chvilce se Megan vydala za ním a dala si záležet na tom, aby měla obličej smrtelně vážný, a ještě se k tomu tvářila malinko jako v depresi.

05 KAPITOLA

Megan prožila napjaté odpoledne. Snažila se odpočívat, ale ukázalo se to jako nemožné. Bylo by dobré zajít na pláž, ale tam by mohla narazit na Jacoba Rigela a ten by se mohl ptát, proč se ještě nepotápí na jeho virtuálním útesu. Ačkoli moc chtěla, nemohla to odpoledne jít, protože se jí mozek skoro vařil, jak byla nervózní z nadcházejícího vloupání do sytému Xanadu. Ukryla se tedy ve vile a občas se vloupala do lednice, v níž se nějak zmaterializoval další humr.
"Oni sem musí dodávat zboží vždycky, když se nedívám," prohlásil otec kolem sedmé hodiny, zatímco se prohraboval oblečením ve snaze zjistit, co bude nejlepší pro waltzový večírek. "Zajímalo by mě, jestli tu nemají nějaký tajný kuchyňský výtah, napojený na podzemní dopravník, nebo něco podobného."
Megan kroutila hlavou, zatímco dolovala majonézu z malé skleničky, kterou přinesli spolu s humrem. Jsou to jenom lidi," prohlásila. "Specialisté jsou nenápadní. Jako třeba ti, co nám hrabou štěrk před vilou, nebo ten, co mi vždycky do rána naleští kolo."
"Jsi si jistá?" zeptal se otec. "Nikdy jsi to nikoho neviděla dělat?"
Trochu ji pokoušel, ale jeho slova skrývala i jisté varování, které Megan ihned zachytila, i když si byla jistá, že nikdo, kdo otce nezná tak jako ona, by to stejně nepochopil. I z něj hovořilo vědomí, že veškeré ty "nenápadné" a téměř neustálé služby znamenají, že klienti Xanadu jsou neustále sledováni. Přestože věděli, že majitelé to dělají čistě jen kvůli pohodlí hostů, bylo dost těžké se s tím smířit. Ale stejně si myslím, že ti opravdu bohatí lidé jsou zvyklí, že na né někdo pořád dohlíží, myslela si Megan. Hlídají je kvůli lidem, kteří by je chtěli unést nebojím něco ukrást... Tato myšlenka setřela hodně pozlátka z toho, jaké to je být bohatý. Kdokoli má mraky peněz, si tě může koupit, myslela si. Vypadá to, jako by slova jako svoboda a soukromí neměli ve slovníku.
Kolem osmé byl otec připraven k odchodu. Elegantní ve svém smokinku se zastavil u hlavního vchodu a řekl: "Zamkni se pořádně. Myslím si, že se vrátím někdy po půlnoci."
"Okay," odpověděla Megan. "Užij si to."
Mávala mu, když kráčel po příjezdové cestě, a jakmile zmizel z dohledu, zavřela a zamkla dveře. Pak přešla dozadu a totéž provedla se všemi dveřmi v domě.
Tohle by mi šlo, pomyslela si. Teď mi ještě naočkoval paranoiu o nějakých tajných tunelech v domě. Vřelé díky, tatínku!
Povzdechla si a odešla do počítačového pokoje, kde několik okamžiků jen stála mezi dveřmi a dívala se na ten nenápadný, krásný a příšerně drahý počítač. Řekla jsem přece, že budu surfovat. Stejně jsem se chtěla připojit a vyházet všechnu tu nevyžádanou poštu z plochy, říkala si. Jestli mě bude někdo sledovat, zešílí z toho nudou.
Takže se do toho vrhla. Když se usadila do křesla, zamrkala a přenesla se do virtuálního amfiteátru na Saturnu a po schodech sešla k čekajícímu pracovnímu křeslu. "Okay," ohlásila se počítači. "Jdeme uklízet!"
"Bedna", do níž si předtím všechnu nevyžádanou poštu uložila, poslušně

vyklopila svůj obsah do vzduchu a pódium uprostřed amfiteátru se okamžitě změnilo v plochu plnou psycho-kinetických hračiček, převalujících se křiklavě barevných krychlí, koulí a pyramid. Ty z nich, které byly v bedně několik dní, aniž by se na ně kdo podíval, začaly tenkými a nesnesitelnými hlásky vykřikovat: "Přečti mě jako první! Přečti mě jako první!"
Megan protočila panenky a začala. Vyvolala si hodiny, aby měla alespoň nějakou společnost, a ty odtikávaly minuty, zatímco Megan vesele vyhazovala žádosti o vyplnění dotazníků nebo poslání pěti dolarů výměnou za recept na nejlepší čokoládové koláčky na světě nebo návod na to, jak Okamžité vydělat peníze. U těchto se odjakživa šklebila, protože jí nebylo jasné, proč, když je to tak snadné, je odesílatel raději okamžitě sám nevydělává, namísto aby posílal maily náhodným příjemcům? Člověk se pořád diví.
Tento mail vymazala s velkým potěšením, stejně jako nespočet ostatních, nabízejících vynikající nemovitosti a dietní farmaka, po nichž by ztratila polovinu své hmotnosti do šesti týdnů. Po chvilce se jí virtuální očista zalíbila natolik, že ztratila pojem o čase, a když najednou zazvonil budík, který si nastavila, překvapeně se podívala na hodinky, aby zjistila, že je za dvacet minut deset.
Megan zvedla "laptop", který na ni čekal vedle implantátového křesla, a zavřela pracovní plochu. Pak aktivovala rušící program, znovu propojila laptop s hlavním Síťo-
vým počítačem, znovu vstoupila na pracovní plochu, nyní zabezpečenou, a čekala.
Za tři minuty se objevil Mark, tentokrát v džínách a tričku s nápisem ZEMI ZDĚDÍ POKORNÍ - MY OSTATNÍ POLETÍME KE HVĚZDÁM. Rozhlédl se po pracovní ploše, poseté pozůstatky po poště - rozbitými a prázdnými obaly geometrických obrazců, které ležely na mramorové podlaze -, a řekl: "Hele, ty nikdy neodpočíváš?"
Megan vstala a protáhla se. "Nenuť mě smát se," řekla. "Kousala bych si nehty, kdybych se toho zlozvyku už dávno nezbavila. Tohle je taková prima náhražka. Jsi připravený?"
Mark se poplácal po kapsách. "Vyzbrojený na medvěda. Oni budou mít samozřejmě nějaké pořádné pojistky proti tomu, kdo by chtěl zevnitř narušit systémové protokoly, ale tomu, co jsem si ‚zabalil', se nemůže rovnat nic. Alespoň si to myslim."
"Myslíš?"
Pokrčil rameny. "Chápeš, jak to můžu vědět, než to vyzkoušíme? Musíme využít příležitosti." Rozhlédl se po Meganině pracovní ploše. "Kdepak je tvůj kamarád?"
Ještě nevolal."
Mark přikývl a došel k okraji "jeviště", kde sledoval pomalý východ Saturnu. "Napadlo mě totiž," řekl zamyšleně, "jestli by nebylo lepší naše vloupání vyřídit z jeho pracovní plochy, jestli bude souhlasit. Ta tvoje totiž už prožila jedno přerušení odposlouchávacích protokolů, a jestli tě pozorně sledují, mohou mít nějaké podezření. Ale s Wimovou plochou si nikdo nehrál a všechno tam bude pro toho krtka vypadat úplně normálně."
"Správně," řekla Megan. "Bude tu za pár minut. Můžeme se s ním domluvit."

*****

Natáhla se do vzduchu a vzala do ruky virtuální koště, které měla připraveno v programu na čištění disku. Začala s ním zametat rozbité obaly vyhozených mailů, a jak je zametala, mizely. Mark ji pobaveně sledoval. "To je sranda," řekl.
Odfrkla si. "O nic větší než ta tvá peříčka." Vzduch se znovu zatřásl a Megan zvedla hlavu. "Přijmout hovor," řekla.
Byl to Wim, jenž pro změnu vypadal neobvykle "neformálně" oblečen, jen džíny,

triko i boty měl černé, což byla změna proti včerejšku, kdy na sobě měl křiklavé barvy odpovídající letovisku. Rozhlédl se kolem, zadíval se na Saturn a odešel na okraj Meganina jeviště, kde se zahleděl do tmy. "To je velice působivé," řekl po chvilce.
"No, to jo, díky," řekla Megan a odhodila koště do vzduchu, kde zmizelo. "Wime, tohle je Mark Gridley. On nám pomůže s tím, co budeme dělat. Udělal ti ten implantát."
Wim došel k Markovi a potřásli si rukama. Megan se podlomila kolena a přemýšlela, jestli to je ten samý kluk, kterého před několika dny potkala a který ji chtěl při prvním setkání inzultovat. "Megan říká, že to s počítači umíš," řekl.
Mark přikývl. "To uvidíme, jestli umím nebo ne," odpověděl. "Zrovna jsem jí říkal, že bychom to měli asi udělat z tvé pracovní plochy."
"Žádný problém," řekl. "Chceš adresu?"
"Máš ji po ruce?"
"Ano. Teda její místní verzi rozhodně." Sáhl si do kapsy a vytáhl zářící textový řádek.
Mark si jej od něj vzal a prohlédl si ho. "Mají obě vaše plochy za ‚firewallem', stranou od hlavní instalace Xanadu," řekl. '
"A to je problém?" zeptal se Wim.
"To uvidíme, až tam vlezeme. Chceš to otevřít?"
Wim přikývl a rukou nakreslil malý kroužek asi ve výši pasu. Něco se tam objevilo: klika od dveří. Chytil za ni a zatáhl.
Z Meganiny pracovní plochy se dveře otevřely do matného světla. To jimi prosvítala záře z druhé strany. Wim prošel, za ním Megan a nakonec Mark. Ježíši, Wime, co to je?" ptala se Megan, když se na druhé straně rozhlédla - stála na dohladka ošlapané kamenné podlaze. Nad rozlehlým tří nebo čtyřpatrovým nádvořím zářilo oranžovou a růžovou barvou zapadající slunce, pronikající skrz vitrážová okna i modré závěsy. Nad nimi se z každé strany tyčily Špičaté věže a každá z nich měla okna z dalších vitrážových skel a světle modrobílé cihly zářily pod modravými střechami věží.
"To je palác krále Ludwiga pod horami, nebo ne?" ptal se Mark, rozhlížeje se kolem. "Někde na jihu Německa."
"Neuschwanstein," řekl trochu stydlivě Wim. "Máme tam blízko dům. Otec se to celé jednou snažil koupit." Poněkud nervózně se zasmál. "Ale vláda to prodat nechtěla. Jenomže mně se to líbí, tak jsem si to vypůjčil virtuálně a nikomu to, zdá se, nevadí."
I Megan se rozhlížela a byla z toho ohromena. Obecně platí, že pracovní plocha každého člověka odráží jeho postoj k věcem jako takovým. Některé byly spartánské -takovou měl Mark -, protože jejich majitelé mají lepší věci na práci než se starat o vnitřní dekorace, anebo si myslí, že záleží na tom, co vytvoří, a tak se o virtuální prostor nestarají víc než třeba o normální kancelář. Ale tam nebylo nic, co by naznačovalo nedostatek péče. Každičký kámen ve zdi byl na svém místě; každá kočičí hlava na nádvoří vypadala skutečně.
"No, tak tady jsi předvedl vynikající práci," řekla. "Někdy bych se sem ráda vrátila, až bude trochu víc času."
"Budeš vítána." Když to Wim řekl, znělo to dost toporně i trochu překvapeně. "Co ale musíme udělat teď?"
Mark sáhl do kapsy a vytáhl další symbol programu, stejný jako ten, který dal Megan na aktivaci v jejím systému. "Wime, mohl bys vyvolat zdejší adresář?"
Wim sáhl nahoru do vzduchu a adresář stáhl dolů jako starodávnou okenní roletu. "Děkuju," řekl Mark a proběhl "stromem", než našel složku, již hledal. "Tak tady je!"
Vtlačil program do složky a ozvalo se stejné vysoké pištění na samé hranici slyšitelnosti, ale trvalo déle než u Megan a také bylo hlasitější. Pak jej ale přehlušil ten nízký šum.

Mark vrtěl hlavou. "Tady mají mnohem víc odposlouchávacích zařízení," řekl. "Tvůj táta sem chodí taky?"
"Ano, a já sem můžu chodit, jenom když nemá žádnou práci." Wim vypadal vyvedený z míry. "Ale nechal si místnost i plochu prověřit proti odposlechům, hned když jsme se nastěhovali, on to tak dělá vždycky..."
"Ale samozřejmě, že to udělal. Je to dobrá standardní obchodní praktika. Ale kolikrát to tady proluxoval od té doby?"
Wim sice pusu otevřel, ale hned ji zase zavřel.
"No jo," konstatoval Mark. "A kolikrát tu od té doby byl někdo z personálu? Když třeba měnili povlečení, čistili koupelnu nebo prostě dělali takovou tu drobnou údržbu. Myslím si, že tu někdo nechal pár pěkných hračiček, až jste se nastěhovali. Ale na to se vykašli. Máme tu na práci jiné věci." Mark se otočil k Megan. "Teď budeš muset znovu najít ten link, co jste viděli včera."
"Ve virtuálním řídicím středisku můžeme být tak za deset sekund," řekla Megan. "Nemusíme se s tím mazat."
"Určitě tam bude alarm," řekl Mark. "Ale mám v plánu se na to vykašlat a projít přímo, protože máme jinou práci.
"Měli bychom se tam dostat s normálními ‚čistými' kódy pro operační systém Xanadu. Jenomže tam asi budou nalinkované adresy, které tam ten krtek nechal jako nástrahy. Jak se tam připojím, bude vědět, že po něm někdo jde. A vsadím se, o co chcete, že má v okolí svých citlivých míst nachystané vlastní bezpečnostní programy. S tím můžeme mít problémy. Buďte připravení kdykoli vyskočit, jestli budete muset, a nezapomeňte mít zapnuté rušičky. Nechceme po sobě nechat stopu, že ne?"
Megan i Wim přikývli.
"Takže jdeme do toho," ohlásil Mark. "Megan?"
Megan přikývla a zahleděla se ven, do tmy. Před sebou uviděla to, co s Wimem spatřili už předtím, virtuální ostrov Xanadu. Tentokrát ale nemuseli chodit pěšky. Megan se odrazila a vrhla se do temnoty po hlavě. Letěla vzduchem a ostatní dva hned za ní, když se snášeli k hlavní budově a pak za ni, kde bez zaváhání proletěli dveřmi, označenými jako JEN PRO PERSONÁL.
Věděla, že pro hosty Xanadu je zamčeno, ale že dveře neodolají takovému právu přístupu, jako mají oni tři. Díky Markovi a jeho kouzlům s implantáty by ani neměli spustit žádný alarm. Ocitli se uvnitř a Megan se opět zastavila uprostřed té zářící světelné pavučiny, jejíž vlákna se natahovala od středu ke stěnám a odrážela, až na to jedno, které...
... tam tentokrát nebylo.
Vztekle vyfoukla vzduch, až to zasyčelo. Prudce se otočila a hledala.
"Klídek, Megan," řekl Mark. "Dýchej! Jenom změnili frekvenci.
Frekvence. Buďto výš ve spektru, nebo níž. Rozhlížela se a nutila se dýchat klidně a také vnímat pavučinu jinak než předtím. Modřejší, vyšší frekvence...
"Nic." Zavrtěla hlavou, uklidnila se, znovu se pořádně nadechla a zaostřila vidění "níž", do červených odstínů. Hledala pomalejší datové toky, méně zatížené. Megan se otáčela dokola a rozhlížela se.
Slabý - sice slabý, ale byl tam - takový mdlý, tmavý a červený paprsek, procházející jednou ze stěn.
"Tamhle!" vykřikla.
Mark se dobrouzdal k ní a zaměřil se na to místo.
Jako tůň se kolem nich rozprostřela hlubší tma, zanechávajíc je v malém kruhu tlumeného šera. "Zapínám katapultovací program," upozornil je všechny Mark. "Takže kdybychom museli, můžeme se odsud okamžitě zdekovat. Stačí zakřičet ‚domů' a aktivuje se. Okamžitě nás to vyhodí zase u Wima na ploše a rušička eliminuje všechny stopy po tom, kde jsme byli. Připraveni?"
"Jo," hlásila Megan.
"Připraven," přidal se Wim.
"Takže odstupte z toho světla."
Společně o krok ustoupili do tmy. Za nimi ztemněly i poslední zbytky světla.

Megan ten pach zachytila jako první. Jídlo. Někdo tu někde něco opékal. Cítila také něco sladkého jako sladký kouř a pak vůni, která jí připomněla právě sfouknuté svíčky. Nebyla tam úplná tma. Pomalu všechno zaplňovala slabá načervenalá záře a zpovzdálí byla slyšet i slabá hudba, trumpety a housle spolu s nějakým velmi důrazným zpěvem. Nervovým systémem jí projelo silné zachvění, jak se v ní očekávání spojovalo s nervozitou. Jenom té nervozity bylo daleko víc, než čekala.
Limbika, řekla si a konečně jí to došlo - to chybějící spojení, ta věc, na niž se snažila už několik dní vzpomenout. Limbická oblast nezpracovávala jen pachy. Uměla to i se strachem.
Přemýšlivě si třela krk. Když má v sobě někdo implantát, uvažovala, tak se vsadím, že ho můžou přinutit bát se jako o život, kdykoli se jim zachce. Samozřejmě, že hostům Xanadu jsou implantáty při odjezdu z letoviska od protokolů Xanadu vyčištěny. Ale co když je člověk šikovný technik, který dokáže způsobit, že kódování v implantátu zůstane i potom ? Takže v nějakém zásadním momentu člověk pocítí nesnesitelný strach, který mu probíhá celým tělem, jako se jí to stalo v "Pompejích". To pak vnímá, jak jej ta emoce pohltila, cítí strach - a dělá to, co mu napovídá ten hlas. Od tohoto nápadu se odvíjelo dost nechutných možností pro ten druh lidí na celém světě, kteří toužili po moci.
Zpěv v dáli postupně zesiloval. "To je pavilon tvého táty?" zeptal se Mark tiše.
"Částečně," odpověděl Wim stejně tiše, ale i tak zněl docela nervózně. Jak je to s ochrankou Xanadu?"
Jako myslíš vnější bezpečnost? Tak tou jsme prošli."
Jenom tak?"
"Žádný jenom'," odvětil Mark poněkud kysele. "Dalo mi to trochu práce. Naštěstí máme pomoc shora. Net Force a můj táta už tady kvůli nám byli. Jenomže nám nemůžou pomoct s ničím uvnitř, a my si zatím nemůžeme být jistí, jak to tu bude vypadat. Jdeme."
Vykročili do tmy. Jak si na ni oči zvykaly, už zase tak tmavá nebyla. Procházeli velikou síní postavenou z kamene, se smolnými koši zavěšenými tak vysoko, že jejich světlo skoro ani nic neosvětlovalo, jak bylo nepřímé a slaboučké. Kamenná podlaha byla holá. Sem tam na ní stál
nějaký kus nábytku - stoly a pohovky ve starém románském slohu, ale kromě toho nic jiného.
"Tihle lidé na tomto scénáři asi pracovali celkem nedávno," usuzoval Mark. "Proto nás ten 'paprsek' zavedl rovnou sem."
"Podle toho, co vím, tak na tom pracují i teď," řekl Wim. "Už brzo totiž začne tátova projekce." Rozhlédl se.
"Asi tady velice brzo vypukne mejdan, když si počkáme," navrhla Megan.
"Já bych nečekal," ozval se Wim.
"Mám pocit, že se ti nechce potkávat se s tátou tady, uprostřed haly," řekl Mark, když kráčel k dalšímu zdroji světla, jímž byly tentokrát otevřené dveře.
"No, to pokud možno ne," řekl Wim a zase to znělo nervózně.
"No," řekl Mark, "mám pro vás nějaké zprávy. Nemáme přesnou adresu ani lokaci 'hlavního vchodu' do pavilonu, takže možná budeme muset - jejda!"
"Jejda?" opáčil Wim, když se Mark přitiskl ke zdi vedle dveří. I Megan se znevičitelnila a rychle za sebou stáhla Wima.
Hudba i zvuky totiž náhle zesílily a evidentně vycházely ze dveří po jejich levici. Vzápětí se jimi vyvalil pestrý dav velice šťastných lidí v různých stádiích oblékání a svlékání, mávajících v rukou poháry vína a kusy nejrůznějších pochutin. Uprostřed davu byl Arnulf Dorfladen, tvářící se nezvykle vesele. Na sobě měl tógu, v ruce také obří číši s vínem a dovnitř jej strkalo a táhlo několik velmi atraktivních žen. Za nimi šli další lidé - hudebníci, kejklíři, a dokonce i krotitel s několika leopardy na vodítkách. Hudba prostopášníky následovala, jako by za nimi někdo vláčel celý Vídeňský

filharmonický orchestr. Za dveřmi se lidé rozptýlili do všech směrů a hudba ještě zesílila.
"No jo, je to Tannhauser," zašeptala Megan a kroutila hlavou, když se mezi dveřmi dívala na večírek. Konstruktéři pavilonu velice přesně okopírovali jednu pikantní scénu ze zmiňované Wagnerovy opery - ona tedy rozhodně byla pikantní v roce 1892 -, slavnou scénu Venušina pahorku, v níž se bohyně Venuše snaží nalákat zneuctěného rytíře Tannhausera zpět do svých kouzelných hor, jež už předtím navštívil. Jaká kouzla se v nich skrývala, tím si Megan nebyla příliš jistá, ale zřejmě k tomu bylo potřeba přesně takové osvětlení, jaké obyčejně bývá právě v těch zakouřených barech, kde se muži seznamují se ženami, a hodně zamilovaných lidí kvůli tomu muselo tančit, jíst a pít, aby se při tom na sebe mohli mnohovýznamně dívat. Ve vzduchu k tomu byl cítit pot, víno a kadidlo, plus k tomu ještě vůni jídla, které přetékalo z odněkud se zhmotnivších stolů. Díky dokonalému softwaru Xanadu přetékalo velice lákavě.
Megan střelila varovným pohledem po Markovi, jako by mu chtěla naznačit, že není nejlepší nápad dělat si legraci z fantazie něčích rodičů - zejména když ta fantazie je sama o sobě docela nevkusná.
Wim na procházející procesí jen zíral.
"Že prý ‚žádný sex', cha-chá!" musela se ozvat Megan, ale pak se přinutila nijak dál to nekomentovat.
Wim se tvářil žalostně, ale neříkal nic.
Já tomu nevěřím!" vydechl Mark.
"Čemu?" ptala se Megan s jasně slyšitelnou výstrahou v hlase.
"Tamten chlapík má pěkně macatej sendvič!"
Megan protočila panenky. "To asi bude programátorský žertík. Musí se nějak sami bavit. Kam půjdeme teď?"
"K hlavním dveřím, jak jsem zrovna chtěl říct. Měly by tam být 'indicie' - programátorské poznámky a zápisky
i základní kódy celého pavilonu, jestli budeme muset zajít tak daleko."
Proklouzli dveřmi a vykročili do matně osvětlené chodby. "Jsi v pořádku?" ptala se Megan Wima.
Výraz jeho obličeje nebyl v polotmě chodby tak dobře čitelný. "Už mi bylo i hůř."
Nyní procházeli zcela prázdnou místností, kde se povalovaly jen prázdné poháry od vína a celé hromady nedávno rozsypaných růžových lístků. Na druhé straně síně se klenul velmi složitě zdobený dveřní oblouk, v němž byla velkými písmeny vyryta nějaká slova. Když je Mark uviděl, uchechtl se.
"Co je na tom legračního?" vyzvídala Megan.
"Kdo jsou Nasil a Len?"
"Ajo, to jsou ti dva programátoři."
"No, tak ti si svou práci tady podepsali. Je to tam na tom oblouku." Mark k němu došel a přejel po něm rukama. Jasně, tudy se dostanu k indiciím."
Zůstal stát, hmátl do kapsy a vytáhl z ní svazek klíčů jako symbolů pro různé programovací a šifrovací utility, s nimiž začal na zdi pracovat. Megan si mimoděk pomyslela, že slyší poplašné zvony, jaké se ve škole používají při požárním poplachu, ale v tomto prostředí nezněly příliš vhodně. "Marku!"
"No jo, no jo!" procházel klíč za klíčem: měl velké železné, maličké nenápadné, jaké se dříve používaly do zámků starých kufrů, dlouhé a mnohozubé klíče, které vypadaly, jako by patřily k bankovním bezpečnostním schránkám...
Pak se na jedné straně oblouku náhle objevila temná škvíra. "Tudy," velel Mark. "Rychle!"
Vklouzli dovnitř. Matně červené světlo za nimi pohasínalo, stejně jako utichly zvony. Zato na ně z nové tem-
noty, do níž vstoupili, dopadalo shora zlaté světlo, nepocházející z žádného viditelného zdroje.
Mark se kolem sebe rozhlížel se zřetelným uspokojením. "Museli na tom pracovat velice nedávno," řekl.

"Jasně," řekla Megan. Současný virtuální "pokoj" se jí zdál stejně velký jako obývací pokoj v jejich vile, a všude byly spousty třírozměrných ikon všeho druhu; některé byly pečlivě uloženy, jiné se jen tak válely na hromadách.
"To jsou ty, co se vyhazují, když programátor zjistí, že pavilon funguje správně," vysvětloval Mark, "ale jsou tu i všechny zdrojové soubory, které se používaly při stavbě. Všechna grafika, všechny soubory s pohyby a barvami, odkazy a poznámky." Prohlížel si ikony. "Software tohoto ostrova je mnohem míň vymakaný, než se lidem říká," prohlásil. Jasně, je tu vyšší přenosová rychlost než obyčejně, to jo, a pak tu jsou nějaké extra 'frekvence'. Ale struktura je obecně úplně stejná..."
"A co je tohle?" ptala se Megan, která mezitím přešla k hromadě ikon, které vypadaly jako zavřené knihy.
Mark je zběžně prolétl. "To jsou nějaké plánovací fajly..."
"Patří mému otci," řekl Wim náhle.
"Cože?" chtěla vědět Megan.
"Podívej." Wim zvedl jeden obrazec, přiložil k němu prst a několikrát na něj poklepal. "Znám k tomu hesla," řekl. "Táta mě nechal do nich občas nahlížet. Jsou to normálně stránky z jeho rozvrhu schůzek."
Předmět v jeho rukou se rozzářil. Ve vzduchu před nimi se objevil nějaký text a začal rolovat. Mark k němu přistoupil a prohlédl si jej. "Naplánovaná zkouška scénáře," četl. "20:10, úterý..." Zaťukal na "stránku", která visela před nimi ve vzduchu a odhalil další text. "A ještě hodně dalších věcí. Schůzky, večeře..."
"Je tu toho ale mnohem víc," volala Megan, jež si prohlížela hromadu ikon. Jednu z nich zrovna vzala do ruky a otočila ji. "Někdo si dělal kopie plánů tvého otce. Obchodní schůzky, opravdové i virtuální..."
"Otec ale většinou sdílel část rozpisu svých schůzek s těmi lidmi, se kterýma v Xanadu spolupracoval," řekl Wim. Jinak by se nikdy nedomluvili na čase zkoušek scénáře."
"No jo, ale tohle nejsou částečné soubory," namítal Mark, když zvedl další ikonu a prohlížel si ji. "Jsou to kompletní soubory. Měsíce zapsaných schůzek, poznámek i soukromých informací. Byly zakódované... Kdysi."
"Nějak se musel dostat k šifrovacímu klíči," řekla Megan, "a všechny ty soubory ukradl. Zjistil si, kde Wimův táta bude, všechno, co měl dělat a kde se měl nechat vidět."
"On?" zeptal se Wim.
"Vsadím všechny tvé prachy, že to musel být jeden z těch dvou chlapů, co navrhovali pavilon tvého otce. Ale ještě na to nemám důkazy." Mark se rozhlédl a pak oslovil Wima: "Všechno tohle jsou důkazy nepřímé a u soudu by neprošly. Musíme mít aspoň jeden přímý důkaz o tom, jak ten člověk zjistil, kdy a na jakém virtuálním setkání tvůj otec bude. Jestli se stejným způsobem zmocnil i jiných jeho záznamů, mohl přesně vědět, co má říct těm lidem, se kterými se sešel, aby dosáhl účelu, o který mu šlo. Asi měl i záznamy z předchozích setkání se stejnými lidmi, takže kdyby došlo k hádce, nikdo by nezpochybňoval, kdo je, a on taky věděl, s kým mluví."
"Hnus," řekla Megan.
"Ale tohle nám není k ničemu," řekl Mark. Odhodil ikonu "knihy", již držel. "Potřebuju linky až k pracovní ploše toho programátora. On nebo ona musí mít někde
v Xanadu skrýš, nějaké místo, kde si skladuje všechny ty poklady."
"Skříň plnou kostlivců," řekl Wim.
Mark se na něj zašklebil. "To by bylo hezké. Kdybych já takhle lidi vykrádal, určitě bych si materiály o tom netahal do domácího systému. Leda bych si byl velice jistý, že to nikdo nemůže najít." Jeho úšklebek se změnil v krutý výraz. "Ale tady už se tolik programátorů předtím seklo..."
"Takže se podíváme, jestli nám to vyjde," zakončil Mark. Sáhl do kapsy a vytáhl malou černou krabičku, symbolizující další zásobu diagnostických

programů, zřejmě takových, jaké si přál udržet v co největší tajnosti.
"Dobrá," oslovil krabičku. "Naskenuj zástupce v tomto prostoru. Odkryj běžné linky."
Mark krabičku namířil na hromady ikon a pomalu je skenoval. Mnoho z nich se rozzářilo jasnými barvami a nezhasínaly.
"Jo," zamumlal si Mark. Pak v krabičce provedl nějaká nastavení a otočil se k ikoně, již před chvilkou upustil na podlahu - k té s rozpisem schůzek Wimova otce. "Tady," řekl a podal deník Wimovi. "Můžeš najít zápis s tou schůzkou, na které ‚nebyl'?"
"To nebude problém," řekl Wim polohlasem. Dotkl se ikony, aby otevřel zámek, a pak ji v ruce převracel tak dlouho, než se ve vzduchu zhmotnil řádek s hledanou informací. "Tohle je ono-"
"Díky." Mark na text namířil tu malou černou krabičku. "Přečti datový tok a podpis," řekl a pak se zase otočil k další hromadě nakupených ikon. "Odkryj běžné linky-"
Z jedné ikony na podlaze vystřelil tenký paprsek světla, proletěl jednou temnou oblastí, která se v pavilonu nacházela, a zmizel.
"Odkryj venkovní linky," řekl Mark.
Temné místo, v němž až dosud stáli, zmizelo a už je tak tísnivé nesvíralo. Megan viděla ten úzký pruh světla, jak se natahuje kamsi do dáli, mezi mnoha malými symboly "stanů", které viděla už předtím, a v nich nyní poznala zástupce pavilonů v systému Xanadu.
"Bingo!" ozval se Mark. Jdeme za tím. To světlo vede až ke skrýši toho krtka, přinejmenším teda k jeho veřejnému sídlu tady v systému."
"Jak si tím můžeš být jistý?" ptal se Wim.
"No, proč by si jinak označoval ten konkrétní čas?" odpovídala Megan otázkou.
"No, ale lidi z Xanadu tu už vyšetřovali," řekl Wim, "a říkali, že nemůžou najít žádné přímé propojení mezi jejich systémem a systémem virtuálních schůzek, který používá naše společnost."
"Nic přímého," souhlasil Mark. "Vsadím se, že tenhle link vede kamkoli, jenom ne nikam přímo. Kromě toho - uvědomujete si, jak obrovský systém to je? Trvalo by celé měsíce ho kompletně prohledat. A za druhé, i kdyby v tak strašně velkém systému spustili nějaký vyhledávací nebo skenovací program, tak jeho by to určitě upozornilo a všechno by přestěhoval. A krom toho..." Mark se zatvářil samolibě. "Tenhle prostor už přece prohledali, nebo ne?"
"Ano."
"Tak kde by byla lepší schovávačka? Hlavně jestli neměl moc času na to, aby důkazy správně zničil. To se zamete do kouta, kde už předtím někdo důkladně čmuchal. Zbytky po nedávno dokončeném projektu. Prostě to schoval jenom tak, aby to nešlo poznat na první pohled. Jdeme!"
Mark je vedl podél linky jasně žlutého světla, vedoucí do tmy. Megan a Wim za ním pospíchali. Plochá zem,
nahrazující přírodní povrch, se jim pod nohama pohybovala až nepřirozeně rychle. Megan měla podivný pocit, že místo běhu klouže. Všichni tři se rychle blížili ke shluku stanů, které byly vnějšími zástupci pavilonů.
Do země před nimi udeřil blesk. Megan zprvu nevěděla, co se děje, protože byla oslepena světlem a ohlušena hromem. Ztratila rovnováhu a skoro upadla - a když znovu nabyla rovnováhy, zjistila, že spolu s ostatními hledí na Normu Wendersovou.
Při pohledu na ni se Megan v panice prudce zadýchala, protože to, jak viceprezidentka tehdy vypadala jako Valkýra, bylo hodně podobné tomu, co viděla nyní. Nádherně vyhlížející Norma tam stála v jiskřícím plátovém brnění a s mečem v ruce. Megan věděla, že ten pancíř symbolizuje bezpečnostní programy, které Wendersová spravuje. To ale stejně neodvedlo její pozornost od toho, jak odhodlaně a nebezpečně vypadala ve tmě, a ani onen malý zlý úšklebek v koutku úst jí na vizáži příliš nepřidal.
"Čekala jsem vás," oznámila.

Megan jen polkla. "My jsme, hm-"
Paní Wendersová máchla mečem. "Ale ne dlouho," řekla. "Původně jsem sem přišla, abych vás zatkla, a činilo by mi to veliké potěšení. Ale dostalo se mi doporučení, že by to v dané situaci nebylo moudré. Takže v současné chvíli jsem na vaší straně, vzhledem k tomu, že to doporučení přišlo z velmi vysokých míst."
"Takže chcete říct, že víte-!?"
Jen nepatrně k Megan naklonila hlavu. "My jsme si mysleli, že by se dnes večer mohlo stát ještě něco dalšího. Naše analýzy četnosti předchozích útoků naznačily, že se možná blíží další. Takže vy tři teď pokračujte. Já tu budu stát na stráži; vy si jděte za tím, co hledáte, ale neloudejte se. Když jste teď tu, tak ten, kdo má útoky na svědomí,
se tu může ukázat, jestli se o vás dozví. Ale jestli ano, tak tudy nikdo neprojde, aniž bych ho nebo je viděla, a věřte mi, že jestli se tu objeví, budu vědět, jak s nimi zatočit."
Megan kývla hlavou. "Buďte opatrná," řekla.
"Děkuji ti. Ale nemrhejte časem. Hodiny letí."
Proběhli tryskem kolem ní do temnoty.
"Tvoje kamarádka?" ptal se Mark, když si něco vytahoval z kapsy - asi to bylo malé zrcátko. Pro jednou nehovořil příliš sebevědomě.
"Ale jo," odpověděla Megan. "Rozhodně. Jestli na mě budeš hodný, seznámím vás."
"To uděláš," prohlásil Mark a jeho hlas zněl poněkud přidušeně.
Megan se malinko usmála.
Sledovali paprsek světla virtuální krajinou kolem různých stanů. Zdálo se, že do jednoho stanu hodně daleko před nimi proniká jako šíp, ale nezastavuje se v něm - jen jím procházel a na druhé straně zase pokračoval dál. Běželi přímo podél linky, ale pak stan obešli. Mark se zrcátkem v ruce se u něj zastavil a Megan s Wimem učinili totéž.
"O co jde?" ptal se Wim.
Jenom vteřinku," řekl Mark a vytáhl z kapsy ještě něco jiného. Megan zamrkala. Byla to taková ta staromódní trumpetka do ucha, jakou před dvěma stoletími používali hluší lidé coby naslouchátko. Opatrně ji přiložil na stan a s přehnanou opatrností se zaposlouchal.
Naslouchátkem prolétl tlumený mečivý zvuk, ale pro Marka zase tak tlumený nebyl. "Auvajs!" vykřikl a uskočil.
"Co se děje?" ptala se Megan.
Mark zatřepal hlavou. "Nechtěla bys to mít v centrálním nervovém systému," řekl. "Což je místo, kam mi to vletělo. Náš kamarádíček nám to tu nechal. A teď," Mark
zatáhl za krček trumpetky a natahoval jej a natahoval, až jej mohl ohnout zpátky ke stanu-
Megan zaslechla divný vřeštivý zvuk, po němž zase zavládlo ticho. Mark se zachichotal. "Nemyslím, že by něco takového ještě vyzkoušel," řekl. "Zpětná vazba. Jestli zrovna poslouchal, je mi ho fakt líto. Ale teď zase zpátky za světlem!"
Vrátili se k paprsku, vešli za ním do "stanu"-
- a ocitli se uprostřed nějaké divadelní hry. Kolem sebe viděli velké kruhové dřevěné jeviště, obstoupené davem lidí v něčem, co vypadalo jako šaty z alžbětinského období. Všichni křičeli a smáli se něčemu, co se právě odehrávalo, ale pak všichni přestali a otočili se k těm třem podivně oblečeným dětem, které se zhmotnily odnikud, proletěly divadlem a zase vyběhly ven. Sice zaslechli nějaké výkřiky úžasu a protestů, ale jakmile stan opustili, zavládlo zase ticho.
"No, to bylo zajímavý," podotkl Wim.
"Pak se na to musím zeptat," opáčila Megan.
"Honem, pojďte!" volal Mark.

Běželi. Před nimi se tyčil další stan. Jdeme!" křikl Mark, jenž před sebou držel zrcátko a stan kontroloval. "Žádné pasti!"
Proběhli tedy stanem - a v plném trysku narazili do zdi.
"Aha," pronesl Mark, když se mu podařilo zvednout se na nohy. "Takže konečně začíná předvádět, že je trochu při smyslech."
"Auvajs. Takže žádná past," mumlala oprašující se Megan, "ale normální slepá ulice, kterou jsi zapomněl zkontrolovat."
"Ne tak docela. Zaheslovaný zámek." Mark se zase hrabal v kapse. "Kam já jsem to jenom dal... Aha!"
Vytáhl zase něco jiného, tentokrát ne krabičku ani zrcátko, ale něco malého a stočeného, co vypadalo jako ze skla.
"Co to děláš?" ptal se Wim.
Mark se svým malým skleněným udělátkem proklepával pevnou stěnu stanu. "Tohle je lamač hesel," vysvětloval. "Obsahuje, s laskavým svolením Xanadu, kompletní osobní záznamy všech lidí, kteří tu pracují. Každá přezdívka, každá adresa, kom-linkové číslo a další důležité drobnosti, spojené s každým zaměstnancem. S trochou štěstí ten někdo použil něco známého a bude to rychlé. Jestli ne, začne lamač zkoušet různé jazyky a pak si prorazí cestu každou myslitelnou kombinací písmen a číslic. Jestli dojde na tohle, chvilku to asi potrvá."
"Můžeme doufat, že nám to vyjde," vydechla Megan.
Lamač hesel si pro sebe tiše zablikal. Mark se usmál. "Vaše sázky?" zeptal se. "Honem si vsaďte, dokud se kolo točí."
Megan jen zavrtěla hlavou.
Lamač hesel se rozzářil bílým světlem.
"A je to," ohlásil Mark. Podíval se na displej. "Latinský název kamene s jeho měsíčním znamením! Ani tomu nevěřím," prohlásil. "Ale to je ten problém s programátory - jsou to paka."
"Sám jsi programátor," upozornil jej Wim.
Mark se na něj maličko usmál divokým šklebem. "Ale ne pako. Jdeme!"
Natáhl ruku, aby lamač sundal ze zdi. "Až to sundám," oznamoval, "musíme se hýbat fakt rychle. Hloupé je to, že je někde v systému, a jestli se tam vlámeme a nenajdeme všechny pasti a nezneškodníme je, naskočí alarmy. On by u nás mohl být za pár minut. Sice jsem si předem nachystal několik fakt hnusných programových bloků, abych
mu je házel pod nohy - ale asi je opravdu docela schopný a asi je bude umět obejít, jestli si nás všimne. Připraveni?"
"Jasně!" prohlásila Megan a Wim alespoň přikývl.
"Jdeme!"
Prošli zdí stanu.
Bylo to jako rozlehlé skladiště plné krámů: napůl postavené stavby, hromady uklizených i poházených ikon, hromady virtuálních papírů jako symbolů pro textové soubory, malá nepopsatelná soukolí, znázorňující programy různých druhů. "No, to je zmatek," řekl Mark. "Vsadím se, že ten člověk si i špinavé prádlo bere na vyprání domů k mámě."
Rychle se přesouvali mezi ikonami a krámy, policemi a napůl postavenými nebo napůl nakreslenými stromy, dveřmi a dveřními oblouky.
"Aha," řekl Mark znovu, protože kousek stranou stál na trojnožce satelitní talíř.
Rychle se kolem něj shromáždili. "Nějaký malý, ne?" komentoval jej Wim.
Je to jenom zástupce," řekl Mark a sundal talíř ze stojanu. "No jo-"
Vzduch kolem nich ožil diagramy s časy a daty satelitních spojení, úhly a pozicemi na Clarkově pásu nad křivkou neviděné Země. "Ano, je to tak," řekl Mark. "Něco z toho je opravdu komplikované. Jde to moc oklikou. Proč by se někdo obtěžoval s takovými komunikačními rutinami, kdyby neměl co skrývat? Náš chlapec - myslím, že se můžeme domnívat, že je to jeden z těch dvou -, si třeba tento jeden hovor nechal protáhnout třemi jinými komunikačními satelity, a může pro to být jenom jediné vysvětlení. Zakrýval stopu... Ale podívejte,

kam to vede."
Ukázal jim to, když sledoval trasu z Xanadu ke geostacionárnímu satelitu nad Karibikem, pak k dalšímu nad
západní Afrikou, dalšímu nad Dálným východem, k jedné pozemní stanici a pak zase k satelitu, obsluhujícímu Evropu. "Bum, bum, bum... A podívejte sem," říkal Mark. "Koukněte na čas. Tohle je ten tvůj londýnský, Megan - toho chudáka, co pak zmizel. A Wime, hele, tohle je schůzka tvého otce." Mark se vzrušeně rozhlížel. "To je ono, tohle je ta špína."
Megan se otočila a zahleděla se do šera, které je obklopovalo. Kus stranou stálo něco, co celkově vypadalo daleko dokončeněji než cokoli jiného, s takovým hladkým tvarem a bylo to něco velkého a černého. "Marku," řekla. "Megan, máme toho dost na to, abychom mohli vyjít ven a říct to lidem, kteří to tu vedou, než-"
"Ne," řekla Megan a uháněla k tomu elegantnímu předmětu. Měl krátké, v podstatě válcovité tělo, tři vyměnitelné odnímatelné iontově-chemické raketové motory a velké, široké okno kokpitu, které platilo skoro za obchodní známku modelu od doby, kdy byl poprvé vypuštěn.
"Co to sakra je?" ptal se Mark.
"To je kosmický džíp," řekl Wim.
"Ale ne ten obyčejný," doplnila Megan. "Podívej se na to, Marku. Sleduj ty motory. Tohle nejsou ty klasické. Jsou větší."
"Nechápu to," řekl Mark.
Megan pohladila lesklý trup dlaní. "Tohle je něco nového. Nový prototyp."
"Ať je to, co chce, zdá se, že od toho má někdo plány," říkal Mark a odcházel přitom k hromadě papírů, kde ležela i ikona pro něco jiného, ukrytého v systému.
Ukázal na hromadu papírů a luskl prsty. Byla to ikona, jak Megan očekávala, a najednou se vzduch kolem nich zaplnil rolujícím textem, v němž se sem tam objevovala
okénka s obrázky. Většinou na nich byli lidé, sedící v implantátových křeslech nebo před kamerami na pevný obraz, zachycení třeba uprostřed slova.
"Někdo se vloupal do záznamů High Black," řekl Wim. "Takhle to asi udělal i s mým tátou."
"A vytáhl si odtamtud tyhle věci,"doplnil Mark. "Asi stejným způsobem, jako když předstíral, že Rigelovi pomáhá vypracovat termíny ‚zkoušek'. Celý hardwarový balík. A vývojové informace, všechno je to tady."
Megan se rychle otočila a zvedla další "hromadu papírů", které se okamžitě objevily jako další rolující text. "Boeing, padesát miliard... AST, šedesát pět miliard..." Překvapeně zvedla hlavu. "Tohle jsou nabídky," řekla. "Někdo tenhle prototyp chce. Ale ne ti lidé, kteří by ho měli dostat. Ne ty malé země nebo malé společnosti." Rychle proletěla text. "A tady jsou další - chtějí jenom vykuchat hardware na jiné projekty." Vylekaně naprázdno polkla.
Wim pak zvedl další "hromadu papírů" - a pak je zase málem upustil na podlahu. "Tohle má na sobě čísla," řekl.
"Cože?"
Mark tam došel a ikonu si od něj vzal, aby s ní zatřásl. Společně s dalším textem se z ní vykulily i stopky, jejichž displej byl zatuhlý na desetinách a setinách sekundy a do konce zbývala asi půlhodina. "Co se asi stane, když to doběhne?" ptala se Megan.
"Podíváme se, jestli na to dokážeme přijít," řekl Mark. Sáhl do textu, poklepal na několik řádků a pak začal do vzduchu tahat dlouhou stuhu.
"Cože? O čem to mluvíš?" křičela Megan.
"Ty to nechápeš, Megan," řekl Mark a znělo to naštvaně. "Všechno tohle jsou jenom nepřímé důkazy. Elektronické stopy, to jo. Ale to nestačí... u soudu by to neob-
stálo. A k čemu jsme sem lezli, jestli to neskončí u soudu?" Dál vytahoval text. "Tohle musí skončit. Ale ještě se tu musí objevit ten hajzlík a

ztotožnit se s důkazy. Jinak to všechno nebude k ničemu."
Několik okamžiků pak neříkal nic. Megan a Wim se mu dívali přes rameno. Mark si povzdechl a nechal dlouhou textovou stuhu spadnout zpátky na "hromadu papíru".
Stopky, nastavené na patnáct minut, začaly odpočítávat.
Ještě na to máme pár sekund," oznámil Mark. "Ale není to moc. On bude vědět, že čas je nastavený špatně. Musí na to reagovat. A on to udělá. Protože tohle-" Zalapal po dechu. "Zdá se, že tyhle linky vedou do Rigelových počítačů, kde mají způsobit zhroucení systému," řekl. "Ani nemluvím o zničení počítačů jako takových. Tenhle program je usmaží fyzicky. A pak začne druhá časová smyčka. Několik dní, než nějaká společnost udělá, nebo neudělá nabídku. Některé proměnné jsou pořád prázdné, anebo k sobě mají přilátané nějaké podmínky. Jestli nikdo nenabídne dost vysoko..." Tahal a tahal za data a pak najednou vytáhl smotanou spleť světla, obří a složitý uzel programů a logiky, nerozuzlitelně propletený. Zklamaně vyfoukl vzduch mezerou mezi zuby. "Takže tohle má zničit celý projekt kosmického džípu," řekl. "Prostě zničit. I možnosti jeho nového vytvoření. Všechno zmizí."
A Rigelův sen se zhroutí, uvědomila si Megan. Přijde o všechno. Všichni přijdou o všechno.
"Musíme to zastavit," prohlásila.
"Ten člověk je pěkný hnusák," řekl Mark. "Ale neměli bychom na něj čekat dlouho, určitě se za chviličku objeví. Pak je tu ještě jedna věc, kterou chci zkontrolovat."
Poodešel stranou k něčemu, co zprvu vypadalo jako věšáky na šaty, v jakých lidé v garážích skladují sezónní oblečení. Wim se zastavil a zíral. "No, podívejte se na to!" vydechl.
Megan se u něj zastavila a srdce jí bušilo. Byly to uskladněné masky. Na věšácích visely prázdné lidské kůže - nebo to tak alespoň vypadalo -, které čekaly, až si je někdo oblékne. Na podlaze ležely na hromadách poskládané obleky.
"Takže tohle jsou identity, které čekají, až si je někdo přivlastní,'' řekl Mark tiše a procházel se mezi nimi, když hledal ještě něco dalšího. Visící kůže patřily mužům i ženám, mladým i starým a všech možných národností. "On si dokonce bral i životy."
"A podívej se sem," řekla Megan. Došla ke tmavému oknu, visícímu jen tak ve vzduchu, a vyhlédla z něj. Viděla za ním stavební plány něčeho, co vypadalo jako nějaký renesanční panský dům. To, o čem si Megan myslela, že jsou přístupové cesty, zářilo jasnými barvami. Občas tam byla zaznamenána čísla elektrických nebo numerických "klíčů", které měly otevírat dveře či brány.
"Tohle je ta miamská loupež," řekla Megan. "Ta, o které mi říkal James Winters."
"Schovává si tu suvenýry svých zločinů," podotkl Wim. "Sérioví vrazi to tak dělávají taky, že?"
"Jo." Mark se tvářil znechuceně. "Ale tohle spíš bude něco jako sériový lupič. Stejně se vsadím, že motivace je v obou případech stejná. Když plánuje další vloupačky, může se sem kdykoli vrátit a kochat se těmi dřívějšími. A-"
Natáhl se k jedné "hromadě papírů", stojící nedaleko. Na jejím vrcholu rozbalil další stopky, tentokrát zatuhlé a bez displeje, zato ale připravené ke spuštění. "Přesně, jak
jsem si myslel," řekl Mark tentokrát opravdu vážným hlasem. "Tenhle maličký 'další problém'. Logická bomba."
Wim se prudce otočil. "Bomba? Kde?"
"Ne taková," odpověděl Mark. "Je to sada naprogramovaných instrukcí, které zanechal v systému. Většinou sel to dělá ze zlomyslných důvodů. Takže když toho programátora třeba vyhodí - může tím poškodit všechna data v systému. Nebo zničit. Celý systém se může krásně smazat sám. A těsně předtím, než se to stane, mohou být spuštěny další funkce."

Megan přemýšlela a naprázdno při tom polykala. Ta krutost, již jejich "krtek" dosud prokázal, byla až neuvěřitelná. Kdo ví, nač mohl myslet nebo co mohl udělat a kolika nevinným by ublížil.
"Marku, o to se teď nestarej. Je tu důležitější práce. Vrať se zpátky a udělej to, jak chceš, ale rozmotej ten uzel!"
Ohlédl se na ni. "Asi ho budu muset přeseknout."
Je mi jedno, jestli ho třeba sníš. Prostě nesmíš nechat ty prototypy zničit!"
Náhle někdo prošel zvenčí zdí a Šokovaně na ně zíral.
Byl to Len Macllwain, ten roztomilý excentrik, jehož obličej se nyní křivil vztekem a hrůzou.
"A MAM TĚ!" zvolal triumfálně Mark. Len se zase okamžitě rozběhl někam do tmy a byl pryč.
Nahoře na nejvyšší hromadě papírů se zatím zhmotnily "stopky" a děsivě rychle začaly odpočítávat.
"Chyťte ho!" křičel Wim. "To je on!"
"Já ho chytím," volala Megan. "Wime, pojď se mnou. Marku!"
"Na mě nečekejte!" odpovídal Mark křikem. "Utíkej a já jsem hned u vás! Najděte ho! Neztraťte ho nebo se pokusí někde zašít!"
"No, ale pak by-"
"Zablokoval jsem za námi síťovou cestu! Utíkej, Megan, prostě ho najdi! Utíkej a nenech si ho utéct z dohledu!"
Megan se rozeběhla z částečně postaveného pavilonu a vyrazila do tmy. Ve virtuálním světě má člověk trochu posílenou mysl a Megan věděla, že je fit a v dokonalé kondici na to, aby MacIlwaina uštvala k smrti jako jelena. Běžela, běžela. Co dělá Wim za ní, na to nemyslela. Veškerou pozornost soustředila na MacIlwaina před sebou, jenž sice uháněl, ale ne tak rychle jako ona. Přiběhl k jednomu pavilonu, vběhl dovnitř a proběhl jím. Megan za ním. Cvak, a byli někde v poušti, kde pod pískem cosi mohutného dunělo. Utíkal před ní a zmizel v prázdnotě. Megan hned za ním, až také vyběhla na druhé straně. Znovu tma, MacIlwain přímo před ní a stěna dalšího stanu v cestě. Cvak, a přímo přes stan, v němž nebylo nic kromě hvězdnaté oblohy, a Macllwain běžel zase přímo přes stan a Megan za ním. Cvak, a zase byli ve tmě na druhé straně mezi stany. Někdo běžel hned za ní. Byl to Wim, díky bohu-
Začalo jí píchat v boku, ale ignorovala to. Tyčil se před ní další stan. Cvak, a dovnitř. Tentokrát to bylo něco jako deštný prales, v jehož stromech hystericky ječeli nějací primáti. Macllwain dusal v zetlelém listí před ní a Megan hned za ním. Cvak, a byli na druhé straně. Píchání bylo horší a horší, ale byla to jen virtuální bolest, a i kdyby byla skutečná, stejně by ji nezarazila. Té si dost užila ve sku-tečném životě. Musí jí proběhnout a vyběhnout na druhé straně bolesti, popadnout druhý dech...
Macllwain před ní začal zpomalovat. Cvak, a zase byli v té šejkspírovské hře. Proběhli jí a lidé za nimi vztekle křičeli, když zase vybíhali druhou stranou ven. Kolem hlavy jí prosvištěl hozený pomeranč. Další minul Wima, jenž běžel hned za ní. No, to bych do nej neřekla, co se v něm skrývá. Cvak, další džungle, tentokrát na nějaké cizí planetě se třemi měsíci, a zase z džungle ven. Cvak, zářivě modrá barva útesu Jacoba Rigela. Cvak, znovu do bakchanálií Tannhausera mezi záplavu jídla a zpěvu. Cvak, cvak, cvak, do deseti nebo patnácti dalších pavilonů, jichž si Megan sotva všimla, jak se soustředila na záda prchajícího muže před sebou a jak byla vzteklá. Má zadní dveře do každého pavilonu! Jak dlouho asi musel studovat klienty, jednoho po druhém a používat jejich osobní informace, jež tak důvěřivé dali programátorům, kteří pro né pracovali! MacIlwain hledal jen slabiny v jejich životech, způsoby, jak se dostat k jejich moci a bohatství, aby se na né mohl zaměřit a potrestat je za jejich úspěchy...
Ale cvak, a najednou se něco změnilo a Megan věděla, že se asi stane něco jiného. Tento pavilon neobsahoval žádnou kulisu ani krajinu, sestával jen z holých stěn. Podél nich stály částečně naprogramované stavby, poloviční

drátěné kostry, napůl dokončené předměty s poloviční texturou a podobně. MacIlwain utíkal k protější zdi-
- a narazil do ní.
Vydrápal se na nohy, zalapal po dechu a otočil se v obranném postoji proti ní. Nebylo kam utéct.
"Nenuť mě, abych ti ublížil," řekl, když se Megan před ním prudce zastavila a Wim vběhl dovnitř tak razantně, že jí málem vrazil do zad. Programátor ta slova skoro zavrčel.
"Aha, a kdo tě nutil ublížit těm ostatním lidem?" vykřikla Megan. "Proč ses chystal ublížit lidem, kterým chtěl Jacob Rigel pomoct? Nesnaž se mě rozesmát!"
"Tak ne, no," řekl Len Macllwain-
-a Megan zasáhl strach jako rána perlíkem, až klesla k zemi.
Zalapala po vzduchu a snažila se popadnout dech, ale nešlo to. Měla pocit, že na ni shlíží něco velikého a příšerného, že jí to chce něco hrozného udělat - cokoli si to bude přát.
Vedle sebe viděla, jak se na kolena zhroutil i Wim. "Ne," sténal, "prosim, ne!"
Megan popadla dech a pokusila se zvednout, ale údy jí vypovídaly poslušnost. Náhle se pavilonem rozlehl zvuk dalších kroků. "Megan!" volal Mark. "Co se děje?"
Megan ani nemohla mluvit, jak jí strach svíral hruď. Je to jako infarkt, pomyslela si zmateně. Umírám... Ale ve stejné chvíli jí něco vzadu v hlavě vztekle našeptávalo: To není doopravdy! To je ten implantát! On ho používá...
"Limbika," bylo všechno, co dokázala říci. Na další slova se jí nedostávalo dechu.
Dokázala se jen otočit a spatřila Marka, jak napřed užasle hledí a pak se i on hroutí k zemi.
Ak ne, ne!
Megan dokázala jen sledovat, jak se k nim MacIlwain plíží; ten jeho roztomile excentrický výraz v obličeji se změnil v něco naprosto ohavného. Pohlédl na Marka, zase se zadíval jinam a nakonec došel k Megan. "Ubohé děvče," řekl. "Copak ti nestačily ty problémy, které jsi měla s Wendersovou včera večer, co? Ale to nebylo nic proti problémům, co máš teď. Lidi budou mít hodně práce, než zjistí, proč jsi tak náhle dostala infarkt. Někdo tak mladý a v takové kondici jako ty. Anebo proč bys měl dostat mrtvici ty," řekl a překročil ji k Wimovi, jemuž uštědřil ošklivý kopanec do žeber. Bezmocný Wim se rozplácl na podlaze a sténal do tmy. "No jo, to se stává, když člověk pomine obvyklé prověřování lidí předtím, než jim povolí přístup do pavilonů."
Otočil se od nich směrem k Markovi. Na to Megan čekala. Pomaličku se zvedla na lokty. Ne, já ne, tohle neplatí, to nejsem já. Nemám strach já, ale ten implantát...
"A co se týká tady vašeho kamarádíčka," řekl MacIlwain, "tak ten je bezpochyby posledním nápadem Wendersové. Vypadá to s ním dost špatně, rodiče na ni budou asi hodně naštvaní, až..."
Dalším zvukem, který mu vyšel ze rtů, bylo přiškrcené ggk, a vzápětí se obličej Lena MacIlwaina překvapeně zkroutil, což byla jediná možná reakce na to, že jej Megan O'Malleyová kopla do solar plexu. Zlomil se v pase a složil se k zemi.
"Ne, nebudou," řekla Megan, která stále bojovala se strachem a úsilím o jeho překonání. Stála nad ním shrbená a byla připravena kopnout ho znovu.
"Naštěstí," řekla, "jsem to už zažila - už jednou to na mě zkoušeli. A minule jsem to porazila. A tentokrát jsem věděla, co s tím udělat. Reset - na default. Změnit nastavení bolesti tak, jak má být - do normálu. A strach..."
Otřela si pot, který jí stékal do očí a začala se znovu zvedat na nohy.
"Pojďte, kluci," řekla. "Vstaňte. Je to jenom strach. A ani ne opravdový strach, je to falešný strach. Teď máte implantáty zase resetované. Honem,

vzpamatujte se!"
Už se vzpamatovávali. Mark stál na nohou a Wim byl alespoň na kolenou. Mark se dokonce zuřivě usmíval, když se mu implantát resetoval, jak mu to Megan navrhla. "A ty, ty ubohý idiote," oslovil ležícího MacIlwaina, "ty jsi historie. Ty i ta tvoje logická bomba, pro-tože jsem ji rozebral. Prototyp kosmického džípu Jacoba Rigela je tam, kde má být. Ty i se svými hnusnými plány stejně poputuješ na nějaké bezpečné místo, abys posloužil jako příklad páchání virtuálních zločinů. A teď, když
jsi nás tak laskavě seznámil s pachatelem, jak se říká, osobně..."
MacIlwain se na podlaze svíjel, svíral si žaludek a začal přísterně přidušeným hlasem vykřikovat. "Já je nenávidím!" ječel. "Proč by toho měli mít tak moc, když tolik z nás nemá nic? Proč bychom si nemohli vzít, co mají, když jsme na to dost chytří? To není fér! Proč nemůžeme být bohatí? Proč nemůžeme být slavní? Proč nemůžeme být šťastní?"
Megan se sklonila, aby pomohla Wimovi na nohy, ale ten tolik pomoci nepotřeboval, i když se vzápětí museli vzájemně podepřít, jak se mu snažila pomáhat.
"Nevypadá moc zdravě," řekl Wim.
"To je fajn, nezaslouží si to," odpověděla Megan.
Mark se na MacIlwaina na podlaze díval s jistým pobavením.
"No, co se týká těch tvých posledních otázek," začal konverzačním tónem, "tak to ti můžu pomoct. Ale napřed ti řeknu, že se nikdy nedostaneš nikam, jestli budeš jako heslo používat své datum narození. Nebo dokonce měsíční kámen své matky a její datum narození. Jestlipak víš, jak kratičký je algoritmus k nalezení hesla, složený z-"
Macllwain se znovu rozječel, nyní již jen v nepříčetné zuřivosti.
"Pojďme odsud," navrhl Mark. "S tímhle chlápkem se nedá mluvit. Zpátky, kudy jsme přišli, jediným dlouhým skokem. Máte adresu? Tak jedna, dvě, tři-"

*****

"Megan?" volal na ni otec. "Megan! Megan!" Dveře. Ach Bože, já jsem je zamkla.
Megan malátně došla ke dveřím a se sténáním vpustila otce dovnitř. Všechny svaly měla v křeči - to asi přebytkem adrenalinu. Nic
takového nikdy po žádné vé-er seanci nezažila, ale také nikdy předtím takovou vé-er nezažila. Hlavu pociťovala, jako by ji do ní někdo tloukl kladivy.
"Megan, zlato, jsi v pořádku?" ptal se otec naléhavě a popadl ji. "Megan!"
Je mi fajn," řekla. "Jsem v pořádku. Bála jsem se, ale je to pryč." Opřela se o otce a skryla obličej na jeho rameni. "Týjo," řekla, "já se tak bála!"
Současně na sebe ale byla hrozně pyšná. Zvládla jsem to, říkala si. Věděla jsem, že to není ze mé. "Vyhráli jsme!"
"Dostali jste ho?"
"Dostali." Zhluboka se nadechla a postavila se rovně. Ještě ale jednu věc, tati."
"Copak, zlato? Cokoli si řekneš."
"Už nikdy nechci jít na Tannhausera," řekla.
Poplácala ho po zádech a vypotácela se po chodbě do ložnice. "Už nikdy?" ozval se za ní otec. "Nikdy jsme na něm ještě nebyli!"
Megan se zasmála, padla obličejem na postel a omdlela.

*****

Druhý den spala hodně dlouho. To odpoledne jí ale udělalo dobře. Když sešla dolů do kuchyně, jako první uslyšela hlas matky, jak říká: "Zlato, odkud se všichni ti humři berou?" Vzápětí uslyšela nadšené hlasy bratří, jak se radují z pohledu na plnou lednici. Mohla si jenom představovat žár v jejich očích, když objevili, že jim lednici doplňují asi tak každých patnáct minut.

"Takže to by bylo, co se týče klidu a míru," řekla si. Ale jako poděkování za předchozí noc, Halvarson trval na tom, aby do Xanadu přiletěla celá rodina. Takže teď se jim po domě poflakovali adolescentní a pre-adolescentní samečci, kteří hulákali něco o windsurfingu a potápění bez přístrojů a kdoví o čem ještě.
"Ale onehdy tu bylo docela hezky," řekla ještě ten den otci, jen se slaboučkým náznakem trpkosti v koutku úst.
"Já vím," na to otec. "Ale můžu ti na to pouze říct, že sis to způsobila sama. Víš, příliš velký úspěch..."
Megan zavrtěla hlavou. "Vděčnost," řekla, "může někdy zajít až moc daleko." Pak se rozesmála. "Ale kašli na to. S ním si to vyřídím později."
Dopoledne si zašla na pláž, kde měla původně v úmyslu si to poprvé užít, místo aby jí sloužila jen jako rušička odposlouchávacích zařízení. Ke svému velkém překvapení tam uviděla nejen Wima, tiše sedícího a hledícího na moře, ale také jeho otce, ležícího na zádech na pěnové plážové matraci a zbarvujícího se do poměrně nevhodného odstínu růžové.
Došla k nim, pohlédla dolů a řekla: "Ahoj." Možná by před ním dříve stála v rozpacích, ale včera přece viděla Dorfladena seniora v tóze, zalitého vínem a fantazií, a tak jí ani tak moc nezáleželo na tom, co by mohl udělat nebo říci. Těma svýma maličkýma chladnýma očima se na ni zadíval a řekl: "Mladá dámo, říkali mi, že vám mám hodně za co děkovat."
"Poděkujte Wimovi," odpověděla Megan. "Kdyby to nebylo pro něj, neobtěžovala bych se."
Dorfladen uznale pozvedl obočí: Jednoho dne si bezpochyby osvojíte přísherný manažerský styl," řekl. "Tak tedy děkuji tobě, synu."
Wim na otce hleděl naprosto zmateně. "Není zač."
Arnulf Dorfladen zachrochtal a otočil se na břicho.
Fakt to asi bude něco kulturního, nemohla si pomoci Megan, ak neptejte se mě co. Wimovi řekla: Jak dlouho tu ještě budete?"
"Pár dní." Od Dorfladena seniora o několik kroků po-
odešli. "Musíme se zdejšími úřady, které budou MacIlwaina soudit, sepsat obvinění z trestných činů a pak se musíme vrátit a dát tátovy společnosti zase do kupy."
"Člověk by čekal," řekla Megan tiše, "že ti poděkuje trochu výrazněji, že? Když uvážíme, co jsi pro něj udělal."
"Když uvážíme, že mi za celý můj dosavadní život ještě nikdy před nikým nepoděkoval," odpověděl Wim stejně tiše, "tak se zase tak špatně necítím."
Dlouze se na něj zadívala a pak přikývla.
"Kdy odjíždíte vy?" ptal se Wim.
"My máme ještě týden," řekla Megan. "Čas na odpočinek."
Wim přikývl. "Až se vrátíš domů, zavolej mi," řekl. "A já ti ukážu ten hrad Šíleného krále."
"Udělám to," ujistila jej Megan.
Wim pokýval hlavou. "A děkuju ti," řekl ještě, "že jsi mě nakopla."
Pak se otočil a odkráčel zpět k otci.
Megan se usmívala a šla si také svou cestou.

*****

Stalo se to toho večera, během obvyklého soirée v hlavní budově, zatímco otec s matkou tančili a bratři se snažili zlikvidovat bufet, když si Halvarson odvedl Megan stranou, aby jí poděkoval osobně. "Samozřejmě," řekl, "nebudeme moci zveřejnit nic z toho, co jsi tu dokázala. Nebylo by to moudré."
"S tím bych souhlasila," řekla.
"Ale rádi tě tu zase uvidíme," řekl Halvarson. "Kdykoli to umožní rozvrh tvého otce. Protože to samozřejmě musí fungovat jako záminka. Jinak by to vypadalo dost divně."

"No, samozřejmě," řekla.
"A my přirozeně zlepšíme výběr personálu," pokračoval Halvarson. "A podíváme se, jak je možné ještě vylepšit
naše implantáty. Už nebude možné je využívat k tomu, aby někoho vyděsily k smrti."
"Tak, to slyším ráda," řekla Megan a třela si krk.
Přikývl, poplácal ji po rameni a odešel pozdravit několik nových hostí.
Megan chvíli jen tak seděla a natáhla se pro sklenku šampaňského, kterou jí Halvarson přinesl. O kus dál se na tanečním parketu na sebe usmívali táta s mámou. Bratři zase flirtovali s několika hosty. Nejstarší brácha se usmíval na Normu Wendersovou úsměvem, jenž měl zřejmě naznačit, že ona je tou nejlépe vyhlížející věcí na ostrově. Megan se na paní Wendersovou krátce zahleděla, ta si toho všimla a pohled jí oplatila (sice chladně), a nepatrně k ní pozvedla číši.
Megan se při tom pousmála a usrkla šampaňské.
Je hezké být bohatý, pomyslela si. Dočasné rozhodně. Pak se zvedla a odešla k bufetu, aby se k humrovi dostala dřív, než jej napadnou bratři.

*****

Druhého dne ráno se konečně dostala k telefonu, aby mohla Jamesi Wintersovi podat hlášení. Mark mu všechno už povyprávěl ze svého úhlu pohledu a předal mu většinu dat, která potřebovali k pochopení toho, jak se mohl MacIlwain dostat ke všem těm věcem, které teď už byly zase zpátky, kam patřily, i když některé budou muset ještě dost možná i pár týdnů hledat na Xanadu po všech mož-ných skrýších.
"Evidentně v tom jel hodně dlouho - v malém," řekl Winters. Jeho rodině se nikdy moc dobře nedařilo, takže původně začal s tím, že si přivlastnil něčí zásluhy a vzdělání. Je to obrovský byznys. Hodně lidí to dělá, i když většina z nich nejsou experti, a tak je chytí. Jenomže ten náš Len se na experta vypracoval. Začal v malém - vyhrabal
neplatné záznamy o narození už mrtvých lidí, kteří kdysi žili. Pak začal být drzejší. Začal krást i identity lidí, kteří ještě žijí."
Winters se opřel v křesle. "A to je mnohem nebezpečnější hra. Ani tohle sice není žádná rarita, ale většinou se u toho lidé nechají chytit daleko dřív. V dnešní době je totiž svět strašně moc vzájemně propojený. Existuje dost velká pravděpodobnost, že tě někdo ‚uvidí' tam, kde ví, že nemáš být. Ale zase - Len byl chytrý. Pečlivě své oběti sledoval a poctivě je studoval, až se naučil jejich pohyby, poznal jejich přátele a místa online i offline, která ti lidé navštěvují. Začal pomalu rozkrádat jejich účty i majetek. Při fyzických krádežích byl stejně dobrý jako při drancování virtuálním a stejně tak měl i velké zkušenosti s maskováním. Když si myslel, že se na něj úřady nějak moc vyptávají, změnil vždycky identitu a přestěhoval se. V tomhle byl opravdu dobrý."
"A dost dobrý na to, aby ho najalo Xanadu," řekla Megan.
"Přesně tak. Prováděli sice obvyklé průzkumy minulosti, ale nemohli přece najít nic, co by vypadalo nepřístojně. Většinu svých doporučení samozřejmě zfalšoval, stejně jako identity některých lidí v těch doporučeních, takže když personalista z Xanadu někomu z nich zavolal, byl to nakonec Len, s kým mluvil, i když to samozřejmě nevěděl. Další doporučení byla pravá. Oblafl je."
"A pak," řekla Megan, "se dostal do ráje. Dřepěl si uprostřed jedné z nejmocnějších a nejlepších soukromých počítačových sítí na světě a měl volný přístup ke všemu. Se spoustou informací o klientech."
Winters přikývl. "Pak začal být nenažraný," řekl. "Tam byl začátek jeho pádu. Klíčem byl Dorfladen, ten první případ, kdy MacIlwain byl nejenom nenažraný, ale i neo-
patrný. Byl tak úspěšný, až si myslel, že se nemusí ničeho bát. Ale jeho

programování už předtím pozorně sledovala Norma Wendersová se svým vlastním bezpečnostním týmem, a on si myslel, že se z jejich strany nemá čeho obávat, aspoň dokud si svá hesla stále někam stěhoval. Pak vždycky někde udělal tu ránu a zlikvidoval obvyklé stopy tak, aby audit nic neukázal. Jenomže ty jsi našla to správné místo, kam se podívat - do už zauditovaných záznamů. Nepočítal s tím, že někdo bude kontrolovat stáj, tak říkajíc, když už koně byli ukradení a stáj zavřená."
Megan kývla hlavou. "To ale napadlo Marka."
"Ale to je jedno, tys ho nasměrovala. Odvedla jsi skvělou práci, Megan, a nezmenšuj své zásluhy."
"Tak jo," řekla. "Ale ještě jednu věc."
Jsem ti naprosto k dispozici."
"Myslela jsem si, že sem posíláte někoho z Net Force."
"Poslal jsem," řekl Winters.
Megan se na něj pobaveně zadívala. "Měla jsem na mysli dospělý personál Net Force."
"Poslal jsem," řekl Winters.
"Koho?" vyzvídala Megan.
Winters se na ni usmál. "Tohle ti nechám jako cvičení pro studentku," prohlásil. "Ale pochop, ne všichni naši lidé jsou známí. Někteří preferují tichou práci někde, kde můžou uspokojit svou kofeinovou závislost. A kromě toho - myslím si, že by ses měla věnovat prázdninám. Škola už začíná dost brzo... A my asi nebudeme v blízké budoucnosti potřebovat žádné operativce, kteří si nezlepšují známky."
Povzdechla si. "Pane Wintersi... jste horší než naši!"
"Tohle beru jako kompliment, protože přesně takhle jsi to určitě myslela," prohlásil James Winters. "A teď se
odpoj a jdi si užívat prázdnin. Mimochodem, sám bych si přál takové mít."
Megan mu zamávala na rozloučenou a opustila jeho kancelář, aby mohla vstát a jít na návštěvu k jednomu pánovi s trilobitem.